

TEXT DARK AND
LIGHT WITH IN
THE BOOK ONLY

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_204181

UNIVERSAL
LIBRARY

OUP—881—5-8-74—15,000.

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. *T 891.443* Accession No. *P.G.T 4449*

Author *P18J*
పాఠ్య వీక్షరకములు

Title *జుయూపజుయములు*

This book should be returned on or before the date last marked below.

జయ్ గాపజయ్ ములు

పాంచకడిదేవ్

వి ర చి త ము

కవి రాజ హంస - కవి కులా లంకా ర

శ్రీ వేంకట పార్వతీశ్వర కవులు

అనువాదము

కాళహస్తి తవ్వారావు అండ్ సన్స్,

సంస్కృతాంధ్ర గ్రంథాలయం, [స్థా. 1882] రాజమండ్రి.

పు న ద్మ ద్ర ణ
 20 డిసెంబర్ 1981
 ముఖచిత్రం : : :
 శ్రీ వర్ధాది పావయ్య
 ముద్రణ : : : :
 రాజేశ్వరి ప్రెస్
 రాజమహేంద్రవరం

ప్రకరణము 1

మేమిప్పుడు శీతైక్తివు ననలను వ్రాయుటకు గూర్చుండి యుండలేదు. ఒక కాలమున జరిగిన విషయమును గూర్చియే యభావీతిగ వ్రాయదలంచితిమి. ఇప్పటివలె నాకామున దేశ మింత సురక్షితముగా బరిచాలింపబడుటలేదు. దొంగతనములు బందిపోట్లు మొదలగు క్రూరశృత్వములు దినదినవ్యాపారములం బోలి జరిగిపోవుచుండెను. మేమిప్పుడొక యశ్వశృంగమును బందిపోట్లు వ్యాపారము గూర్చి వ్రాయదలంచితిమి. విశ్వాసము కలవాగు సత్యహసి నమ్మనచ్చును. విశ్వాసము లేనివారు కట్టుకథ యని భావించనచ్చును. ఎవ్వ రెట్లు భావించినను మేము వ్రాయునది కథ కాదనియు నిదియొకప్పుడు నిజముగా జరిగిన సంగతి యనియు మఱియొకసారి స్పష్టముగా జెప్పచున్నాము.

ఆ కాలమున మూర్ఖిదాబాదు నగరమునందు మొహరము పండుగ దినములలో మహోత్సాహముతో వేడుకలును వినోదములును విశేషించి జరుపబడు చుండెను. మంగళివాద్యములు సంగీతపు సభలు సానిమేళములు సరస నాటకములు ఒగటివేషములు బాణాసంచులు మొదలగువానికి మేర లేకుండెను. హిందువులు ముసల్మానులు నన్నిమతములవారును జాతిభేదములను మఱచి యా మొహరము వినోదములలో నానంద ప్రమత్తు లగుచుండిరి.

కాని యీ సంతోషరమాన విలంభముగు సంతోషాయము సంభవించుటచే నట్టిమహోత్సవములకు మిగుల నాటంకముగా నుండెను. అయినను నెప్పటివలె నాహ్వనప్రతిక లంపబడుటచే దూర దేశముల నుండి చాలమంది గొప్పవారు మహావైభవముతో నాయుత్సవములం దిలకింపవలయునని వచ్చుటకు సంసిద్ధులై యుండిరి.

ఆ కాలమున నిప్పటివలె కైలుమార్గము లేదు. గొండలు పల్లకులమీదను గొండలు పడవలమీదను గొండలు గుట్టముల మీదను గొండ జేసుకులమీదను వారి వారి సకుపాయములనుబట్టి బయట దేటి వచ్చుచుండిరి. కాని యీ సంవత్సరమున నొకదాని వెనుక నొకటిగా మూడు బందిపోటు దొంగతనములు వరుసగా జరిగెను.

ఈ బందిపోటు దొంగతనములు సాధారణమైనవి కావు. ఈనడుమ జరిగిన బందిపోటు లన్నియును మూర్ఖిదాబాదు నగరమున కైదాలు క్రోశముల దూరమునందే—మూర్ఖిదాబాదు నగరమునందే జరిగి యుండెను. ఈ దారికోపిడిలో దొంగలగుంపులేను. కేవల మొక్కడు మాత్రమే గుట్టము నెక్కివచ్చి గాఢాధికార బంధురమగు రాతి సమయమున బల్లకిమీదనో గుట్టముమీదనో యేనుగుమీదనో యెక్కి—మూర్ఖిదాబాదునకు వచ్చుచున్న ప్రయాణీకు నడ్డగించి రెండు చేతులయును బొరుచేసియున్న రెండు పాల్వరులను హింసించి ధను పెట్టును. ఉన్నది ప్రాణభయముచే మార్గస్థుడగు నా పెద్దమనుష్యుడు తన మొద్దనున్న సర్వస్వము నాయుల్కొనోహాకి సమర్పించును. అట్లే యీ కాలమునో నాదొంగ నుషుముల నాయులకై మధ్యమున నదృశ్యుడై పోవును. ఆ బందిపోటు సమాచారమిది.

ఈ వ్యాపారముంగూర్చి మూర్ఖిదాబాదు నగరమునకు జట్టు ప్రక్కకున్న గ్రామములయందును భయంకరమును నారోజిన ముగా నుండెను. ఆ బాలగోపాలమును గూడ నీ దొంగతనమును గూర్చియే వింతగా జెప్పకొనుచుండెను. కాని యంత కాలమునకు నాదొంగను బట్టుకొన్నవా రెవ్వరును లేరు; ఆ బందిపోటు దొంగ తనములును గల్గువడలేదు.

మూర్ఖిదాబాదు నగరమున భాగ్యవంతుడగు నీలరతనబాబు సుప్రసిద్ధుడై యుండెను. ఈ మొహరము వేడుకలను జూచుట కాలని యింటికి సంపన్నులగు మిత్రులనేకులు వచ్చియుండిరి. ఆతని మిత్ర

పుణుడును, జిన్నతనమునుండి యాతనిచే నాదరింపబడుచు బుర్ర
సదృశుడై మెలంగుచున్నవాడును నగు నమరేంద్రుడు గూడ నచ్చటనే
యుండిను. ఆ యింటికి వచ్చినవా రందఱు నీ బందిపోటు దొంగతనము
లను గూర్చియే ముచ్చటించుకొనుచుండిరి. ఒక్క నెలలో నెల నాలుగు
బందిపోటు దొంగతనములు - మొట్టమొదట జగీవుగా జమీందారుని
జనావారీ యంతయును దోచుకొనబడియెను, తరువాతి కెడవవారి
కాదిగ జమీందారుని సొమ్మంతయు గొల్లగొట్టబడియెను, మూడవవారి
మాలవహ జమీందారుని సర్వస్వము నపహరింపబడియెను, నాల్గవ
దినమల్పగ్రామంబు నాలుగవవారి కాశీయా జమీందారుని సమస్తమును
బలవంతముగ గైకొనబడియెను. ప్రతిసమయమునందును నక్కావోహ
యగు నాదొంగ యొక్కడే! ఆగిని రెండుకేతులగును ననియే
రినాల్వరులు! నిర్జనమగు మార్గమాధ్యమున, సీశీధసమయమున వెనుక
పాలున నాకస్మికముగవచ్చి యడ్డగించి యదియే యడలింపు!

మూర్ఖుడొకడు ప్రాంతమున నివిధముగా దాదోపియిలు జరుగు
చుండగా సలహాతీసుండి మహాభక్త్యవంతుడగు రణేంద్ర ప్రసాదు
డను నొక యువకుడు తాను మొహరము వేషకలం గాంచుటకై
రెండు మూడు దినములలో మూర్ఖుడొకడును మీయిరికి నచ్చేర
నని నీలరతనబాబునకు జాబు ప్రసాదించెను. ఒకవేళ నీలమ హాడ నీ బంది
పోటుదొంగ చేతిలో బడిపోవునేమోయని నీలరతనబాబు భయపడు
చుండిను. నీలరతనబా బానగరిమున జాల వేరుగలవాడు, పెద్ద
మనుష్యులతో గలసి మెలసియుండు స్వభావము కలవాడు. ప్రతి
దినమునను సంధ్యాసమయములం దాతనియింటి కాపురమునందలి
మానసియులగు పురుషులు తిరుచుగ వచ్చుచు బోవుచు గురు, కను
గూడ జాలమంది యాతని యింటికి విచ్చేసి యుండిరి. రణేంద్ర
ప్రసాదు రావలసివదిన మాదినమే. అందఱు నాతనిరాకకొరత కెదుగు
చూచుచుండిరి. అందఱు నుద్విగ్నహృదయులై యుండిరి. అందఱి

యాలోచనలును నాబందిపోటు వ్యాపారము గూర్చియే పనిచేయుచుండెను.

ఇదివఱకు బ్రతిదినమును రాత్రి నొమ్మిడిగంట లయినతోడనే యందఱు నెవరియిండ్లకు వాగు పోవుచుండిరి. కాని నేడెవ్వరు నట్లు పోలేదు. “ఇంకను గొంతినేపటివఱకు నిరీక్షింతము—రణేంద్రబాబీరాటికి రావలసినదే—ఆతడు వచ్చిన తరువాతనే వెళ్ళవచ్చును” అని యందఱును గూర్చుండి యుండిరి.

క్రమముగా రాత్రి యగుచున్న కొలదియు సంతటి హృదయములును తొందరపడి పోవుచుండెను ఎన్నియో యుచుమానములు నోచుచుండెను. అందఱును దడవడితో రణేంద్రునిగాక నిరీక్షించుచుండిరి. ఇంతలో బల్లకి బోయి యొంకారధ్వని విసవచ్చెను. అదివిని యందఱు నేవకాకముగా—“ఈ సారి నిశ్చయముగా నాతడే వచ్చుచున్నాడు!” అనిరి.

ఔను. నిజముగా నాతడే వచ్చెను. పల్లకి నీలరతనబాబు మందిర ద్వారమున కెదురుగ దింపబడియెను. తోడనే దీనవదనముతో బల్లకినుండి రణేంద్రుడు వెలుపలికి వచ్చెను. ఆతడు లోపల నడుగు పెట్టెను—“అన్నా! కొంప మునిగిపోయినది. నా సర్వస్వమును బోయినది!” అనియెను.

ప్రకరణము 2

రణేంద్ర ప్రసాదుని చూట నిసంతనే—ఆతని యాకార వికారములం గాంచిసంతనే యుల నున్ననా రందఱి హృదయములందును నా బందిపోటు దొంగ సంగతి స్మృతికి వచ్చెను. కాని ఎవరి నోటినుండియు నొక్క మాటయైన వెలువడలేదు. అందఱును నీరవులై యుండిరి. అప్పుడు గృహస్వామియగు నీలరతనబాబు—“ఏమి జరిగినది? సమాచార మేమి?” అని ప్రశ్నించెను.

రణేంద్ర ప్రసాదుడు లోనికివచ్చి యొకచో గూలబడి తలపై జేతు లుంచుకొని హీనస్వరముతో—“ ఇంకేమని చెప్పదును ! నాసర్వస్వమును బావంతముగ తోచుకొని పోయినాడు !” అనియెను.

అప్పు డిటు నున్నవా రందఱును సమస్వరముతో—“ ఎవరు ? ఎవరు ?” అని ప్రశ్నించిరి.

రణేంద్ర ప్రసాదు నిట్టూర్పులు విడుచుచు—“ నేను పల్లకినెక్కి బయలుదేటి వచ్చుచుంటిని. నా మణిమయాలంకారములును, నా సాముద్రసుగలపెట్టె నా పల్లకియందే యుండెను. నా నేవకులు పల్లకితో బరుగెత్తబాలక యిండుక వెనుకబడి యుండిరి. ఆసమయమున మొగమున ముసుగు వైచుకొనియున్న యశ్వారోహియగు నొక వ్యక్తి రెండు చేతులను రెండు రివాల్వరులతో నాకస్మికముగవచ్చి నాపల్లకి యెదుట నిలిచెను. నేమున్నది ! ఆ రివాల్వరులను బ్రేల్పినచో నేనేమి కావలసివది ! అచ్చట వాకిక దిక్కెవ్వ రున్నారు ? రివాల్వరులను దాల్చిన యాశ్వికయోధునెదుట బల్లకి బోయలుమాత్ర మేమి చేయగలరు ? ప్రాణభయముచే నేను వెంటనే నాపెట్టె నాతినికి సమర్పించి ప్రాణముల నెట్లో దక్కించుకొని వచ్చితిని. కాని సర్వస్వమును బోయినది. ఒక్కపైసయైనను మిగులలేదు !” అని చెప్పెను.

ఆ మాటలు విని యిటు నున్నవారందఱు చొక్కలే మాటగా— “ ఆ దోపిడిగాడే ! నిజముగా నా బందిపోటుగాడే !” అని పలుక నారంభించిరి.

అప్పుడు రణేంద్ర ప్రసాదుడు వ్యాసుల భావముతో నందఱి వంకను డిలకించి—“ పోలీసువారికి సమాచారము సంపదలదా ? ఆలస్యము చేయుట యెందులకు ?” అనియెను.

ఎవ్వరూను నెట్టి ప్రత్యుత్తరమును జెప్పలేదు. ఈ విషయమున పోలీసువా రేమి యని జేయబాలరని యందఱుకును చెప్పిన సంగతియే, ఇదివఱ కిట్టి బందిపోటు దొంగతనములు నాలుగు జరిగినవికావా ?

పోలినువారు ప్రాణములకైన నాశింపకుండ గవ్వపడి ప్రయత్నము చేయుచుండిరిగాని వారి కింతవఱకు నెట్టి యీగడయును నగపడలేదు, ఈ సంగతి వినిమాత్రము వారేమి చేయుదురు ! రణేంద్రుని ప్రశ్న కెవ్వరును దగిన ప్రత్యుత్తరము చెప్పలేదు.

అప్పుడు నీలరతనబాబు మిత్ర పుత్రుడగు నమరేంద్రుడు తన మనస్సులో నొకవిధముగా బ్రతిజ్ఞ చేసికొనియెను, ఆతనికి బోలీసు వారిపై నసహ్యభావము కలిగెను, ఆత డప్పుడు మంచి వయసులో నున్నాడు, ఆతని రక్తనాళములయందు దుష్టరక్తము ప్రవహించు చున్నది, ఆతని హృదయమునందు గారోత్సాహశక్తి యపరిమితమై యున్నది, ఆతడు తనలో దానే—“ ఏమైన నగుగాక ! నేనాదొంగను బట్టుకొని తీరెదను ! ” అని ప్రతిజ్ఞ చేసికొనియెను.

ఈ కడపటి బందిపోటువలన మరల మూరి దాబాదు నగరమున మహాందోళనము బయలుదేరినది, మొహరము వేడుకలన్నియును జాల వఱకు విచ్చిన్నములై పోయెను, రాత్రివేళయందు దొంటిగా నెవ్వరును బయట దిరుగుటకు సాహసింప జాలకుండిరి, పండుగ వినోదములం గాంచుటకై యీ నగరమున కింకను రాదలచియున్న గొప్పవారందఱును దొంగభయముచే వచ్చుట మానివైచిరి, వచ్చిన వారిలో జాలమంది మరల దమ యింటికి సురక్షితముగా జేరుకొనుట యెట్లను వ్యాకులముచే దల్లడిల్లి పోవుచుండిరి, ఆ నగర ప్రాంతము నందలి జనుల హృదయము లన్నియు నతి దారుణ చరిత్రుడగు నా యాశ్విక చోరుని భయంకర క్రూర్యములకు గలగుండువడి పోవుచుండెను.

అప్పటి మూరి దాబాదు నబాబగు నాజిమ్షాహు యీదారుణ క్రూర్యములకు సంచలితముడై మిగుల సహధుడగు నొక పత్తేదారుని కొఱకు గలకత్తాకు ప్రాసెను, అందుపై నచ్చట సుప్రసిద్ధుడగు ఫతేలీ యను నొక పత్తేదారుడు మూరి దాబాదానకు బంపబడియెను, ఫతేలీ యుధాసయమున నచ్చటికివచ్చి జరిగిన దొంగతనములను గూర్చి తెలిసికొని పరిశోధనమున కారంభించెను,

ఆతనికి బత్తేదారు పనియం దంతటి నైపుణ్య మున్నట్లు బోధ పడుటలేదు. కాని యదృష్టవశమున నాతడొక గొప్ప యపరాధ రహస్యమును సులువుగా భేదించగలిగెను. అందుచేతనే యీతని కింత గొప్పపేరు వచ్చెను. ఆ పేరుతో గూడ నాతని యహంభావమును బది యాటుపాళ్ళు పెరిగి దొడంగెను. అంతేకాని యాతనికి స్వతస్సిద్ధముగా నెట్టిజ్ఞానమునులేదు. “ఈతని మూలమున నీ విషయమునం దించు కంటయును నుపయోగములేదు” అని యీతని గడవిడం జూచినవా రందఱును నిశ్చయించుకొనిరి.

అమరేంద్రుడు డాబందిపోటు దొంగను బట్టుకొందునని ప్రతిజ్ఞ చేసికొని యుండెనుగదా! ఆత డెన్నియో విధముల ప్రయత్నించి యా ఫతేలీని దస్తింబి ఆత డిదికల కెంతదూర మాలోచించెనో, ప్రయత్నించి ఎన్నిసంగతులను గ్రహించెనో తెలిసికొనవలయుననియే అమరేంద్రుని యుద్దేశము—ఫతేలీ యేలగుననైన నీ వ్యవహారము నందు దన్ను సహాయునిగా జేసికొన దలంచినచో బాగుగ నుండునని కూడ నమరేంద్రుడు కుతూహల పడుచుండెను.

నీలరతనబాబు ననుగ్రహమువలన ఫతేలీతో నమరేంద్రునకు దగురీతి నాలాప పరిచయము లభియించెను. అమరేంద్రుడీ బందిపోటు వ్యాపారమున మీతో గూడ జతగా బాచేయవలయునని యుత్సాహ పడుచున్నాడని నీలరతనబాబు ఫతేలీతో జెప్పెను. ఆ మాట విన్నంతనే పత్తేదారుడు పరిహాస సూచకముగా నవ్వివైచెను. అందుచే నభిమానధనుడగు నమరేంద్రునకు బట్టజాలనంత కోపము వచ్చినది. కాని సమయోచితముగ నాతడా కోపమును దనలోనే యుడంచు కొనియెను.

అమరేంద్రుని గంభీర భావముంగాంచి ఫతేలీ నవ్వుట మానివైచి తడేక దృష్టితో నాతని మొగముమీద జూడ దొడంగెను. అమరేంద్రుడును తెప్ప వ్రాల్చుకుండ నిస్సంకోచముతో నాతని

మొగమువంక దిలకించుచుండెను, అట్లు కొంతసేపు జరిగినప్పటికి—
 “ఈ యువకుడు సాధారణుడుకాదు” అను దృఢాభిప్రాయము ఫతే
 ఆలీ ఘాల మస్తిష్కమున నుదయమయ్యెను.

ఫతేఆలీ యట్లు మాట్లాడకుండగనే కొంతసేపాకి యనంతరము
 గంభీర స్వరముతో—“సరే! నీవు సమర్థుడవుగ నున్నావు.
 నేను నిన్న నాకు సహాయునిగా తేసికొందును, కాని అనుగ్రహాబూ!
 ఆలోచించి చెప్పము! దీనికి దలయును దోషమున నాడ గాకేమియు
 బోధపడుటలేదు, ఏమిచేయుటకును నుపాయము లేదు, అనుటలేదు.
 ఎక్కడనుండి ప్రారంభించి పని చేయవలయునో మేమియు దారి
 యగపడుటలేదు!” అనియెను.

అను—ఇత్రేదారు సాహేబా! ఈ విషయమున నింత ఆలోచన
 యేల? సాధారణముగా నన్నివ్యవహారములలోనలెకే పని చేయుటకు
 ప్రారంభింపవలయును.

ఫతే—అసంభవము, ఏదైన నొక హత్య జరిగిననుకొనుము,
 అప్పుడా హత్య జరిగిన స్థానమునుండి బాగుగ ఎమ్మింది రహస్యమును
 భేదించుటకు బ్రయత్నింపవచ్చును. ఈ బందిపోటుదొంగ కొక నిశ్చిత
 స్థానముని యేదియును లేదు. అకస్మికముగా నెచ్చగొనియో యొక
 చోటికి వచ్చిపడి మార్గస్థుల సర్వస్వమును గొల్లకొట్టి నిమిషములో
 గుట్టమునెక్కి యుద్భిష్టుడై పోవుచుండును. నేటికొనమున నిచ్చట—
 రేపటిదినము నచ్చట—నేమత్తరమున—రేపు యక్షణమున—రాత్రి
 గాఢాంధకారమున గుట్టముపై నెక్కి యరువది ముప్పది శ్రోతముల
 మారము ప్రయాణముచేయుట సాధారణ కృత్యమా?

అనురేంద్రుడు విస్మయభావముతో—“అయ్యా! గుట్టము
 సాధారణముగా తేసికొని యనుసంధానము కావించుట కేల ప్రయత్నింప
 రాదు?” అనియెను.

ఫతే—ఆ దొంగ యెవ్వరెవ్వరి ధనమును పపహరించెనో
 నారందరి యొద్దకునుబోయి నేను వారిపలన నిక విషయములను

దెలిసికొంటిని. ఆ దొంగ మొగముపై మునుగు వైచుకొని నున్న ననియు, నాత డెక్కినది నల్లని గుట్టవనియు, మంచి యెట్టి పట్ట మనియు నందఱు నొక్కటే విధముగ జెప్పిరి. ఇంతకంటే శ్రేయముగ జెప్పినవా శత్రువులులేరు. ఆ దొంగను గూర్చి పుష్టముగా నెవ్వరును జెప్పజాలకయే యున్నారు. ఇట్టి స్థితిలో గుట్టము నొక యాధారముగ జేసికొని ప్రయత్నించుట యెట్లు ! ఈ పపంచమునందు నల్లని గుట్టము లేన్ని నేలులేవు !—అందఱును దొంగను వాచినంతనే భయభ్రాంతు లైపోయిరి—అందుపై గాఢాంధకారమా—ఎవ్వరును గూడ నా దొంగను బరిశీలించి చూచినవారే లేకపోయిరి.

అను—అయ్యో ! ఇందొక సంగతి మూత్రము బాగుగా నాలో చింపవలసి యున్నది, ఏమనిన—ఆ దొంగ దారిని బోవువారి నందఱును గూడ నూరక యాక్రమించుటలేదు. ఎవ్వరియొద్ద విశేష భయమున, నాభరణములును నుండునో వారిని మాత్రమే యెదిరించు చున్నాడు. ఈ సంగతి మూత్రము నిశ్చయము.

ఫతేఁజలీ పరమానందముతో ననురేంద్రుని వెన్నుపై జఱచుచు—
“అమరబాబూ ! నీవు చాల దెలివిగలవాడవు. నీవిప్పుడు జెప్పిన మాట నిశ్చయమే. ఈ దొంగ యొక్కడేకాదు—ఇంకా గొంత మంది యున్నారు. వారిమూలముననే ధనవంతులగు మార్గస్థుల సంగతి యా దొంగకు దెలియవచ్చు చుండును !” అనియెను.

ప్రకరణము 3

అను—అట్లయినచో నదియొక బందిపోటు దొంగల సంఘనియా మీ యభిప్రాయము ?

ఫతేఁజలీ పరమాత్సాహముతో గంభీర స్వరమున—“ఔను, నిశ్చయముగా—అమరబాబూ ! వినుము ! ఒకడు మార్గస్థులను

పరిశీలించి యెవ్వరు ధనముతో బోవుచుండిరో తెలిసికొని సమాచార మందించును—మఱియొకడు వచ్చి దోచుకొనును—ఈ విధముగా వారిలో నొక్కొక్క డొక్కొక్క కార్యభారమును వహించి పని చేయుచుండును. కష్టపడి ఏమో నొక్కనినైన గనుపెట్ట గలిగినచో వ్యవహార మంతయు బయల్పడిపోవును” అనియెను.

అను—సరే—మీరిప్పు డేమని స్థిరపఱచితిరి? దయచేసి నాకాసంగతి తెలివినచో ననుగ్రహింపబడుదును.

ఫతే—మంచిది. అట్లయినచో వినుము. ఎవ్వరెవ్వరు ధనము తోడను, విశేషాధరణములతోడను బ్రయాణము చేయుచున్నారో తెలిసికొని సమాచార మందించువాడొక పెద్దమనుష్యుడై యుండ వలయును—అతడు తఱచుగా బ్రయాణములు చేయువాడును, బది మందితో గలసిమెలసి యుండువాడును గావలయును.

అను—ఏ కారణమువలన మీరీవిధముగా స్థిరపఱుప గలిగితిరి?

ఫతే—వాడట్టివాడై యుండనిచో భాగ్యవంతుల బ్రయాణము లనుగూర్చి నిశ్చయముగా దెలిసికొనుట కవకాశ మెట్లు కలుగును? వాడట్లు తెలిసికొని రెండవవానికి దెలియజేయును, అప్పుడు రెండవ వాడు పెద్దమనుష్యునివలె గుఱ్ఱమునెక్కి నీకారి చేయువానివలె బయలుదేరిపోయి రాత్రి చీకటిలో నేదియో నిరస స్థానమున దన మొగముపై ముసుగు వైచుకొని యానవాలు తెలియకుండ ధనికు లగు మార్గస్థుల నాక్రమించి యదలించి వారి సర్వస్వము నపహరించి తీసికొనిపోయి తమ సంకేత స్థానమునందున్న మూడవవానికా యాధరణములను ధనమును నొప్పించును, అప్పుడా మూడవవా డేదూరదేశములకోపోయి యా వస్తువుల నన్నిటిని విక్రయించి సొమ్ము నేయుచుండును.

అను—మొట్టమొదట బ్రయాణముచేయు ధనవంతుల సంగతిని తెలిసికొని వార్త దెలుపువాడు మీరు చెప్పినట్లు గొప్పవాడు.

కాకపోయినను గాకపోవచ్చును. పెద్దమనుష్యుని ప్రయాణపు సంగతి తెలిసికొనుటకును పెద్దమనుష్యుడే యెయుండనక్కఱలేదు, అతనికిని నాతని పరిచారకునకు జరగు సంభాషణ నాలింపగలిగినచో నొక పెద్దమనుష్యుని ప్రయాణపు సంగతి యంతలో దెలిసిపోవును, ఈ మాత్రపు బనికి గొప్పవాడు కావలయునా ?

ఫతేలీ తల యూచుచు నూచుచు—“సరే—కాని, యీ విషయమున నేనూహించిన పద్ధతీయే నిశ్చయము—సందేహము లేదు.” అనియెను.

అమ—ఈ బందిపోటు సంగతి యీ దేశమంతటను స్పష్టముగా దెలిసిపోయినది, ఇట్టి స్థితిలో మీరు చెప్పినట్లాదొంగ పెద్దమనుష్యుని వలె గుట్టపు సికారి చేయుచు దిరుగుచున్నచో నాతని యెడల నెవ్వనితో యొక్కనికైన ననుమానము కలుగక మానదు. అట్లు తిరుగుచున్నచో నాత డొకరికంట గాకున్న మఱియొకరి కంటనైనను బడక మానడుగదా !

ఫతే—ఔను—నీవు చెప్పిన మాటయును నిజమే—కాని యిచ్చటనున్న పోలీసువా రందఱును బుద్ధిహీనులనియే తోచుచున్నది. ఇంతవఱ కెవ్వరు నించుకంతయైనను బని చేయజాలక పోయిరి.

అమ—సాప మీందు బోలీసువారి యపరాధము మాత్ర మేమున్నది ? అనేకాపరాధ రహస్యములను సమూలముగ భేదించి ప్రసిద్ధిం గాంచియున్న మీవంటివారే యీ విషయమున హతాశులై పోవుచున్నప్పటిక సామాన్యులగు పోలీసువా రేమిచేయగలరు ?

ఫతే—ఏమంటివి ? నేను హతాశుడ నగుచుంటినా ? ఎన్నటికిని నీవట్లు భావించవలదు.

అమ—అట్లే యైనచో నిప్పుడు మీ రీ పరమ రహస్యమును బయటపెట్టు విషయమున నెట్టి ప్రయత్నము చేయదలంచితిరి ?

ఫతే—నామాట తరువాత జెప్పెదను. పల్లెదారుపని చేయవలయునని నీవు వేడుకపడి పరుగు పరుగున వచ్చితివిగదా ! ఈ వ్యవహారమున నీ నిప్పు జేమిచేయ దలంచితివో చెప్పుము.

అమ—ఇప్పటివఱకు నేనేవిధమైన నిశ్చయమును జేసికొని యుండ లేదు.

ఫతే—నేనిప్పుడీ మూర్ఖిదా బాదు నగరమునకు జట్టుపక్కల నలుదెసలను దిరిగి పరిశీలించి యనుసంధానము చేయదలంచితిని.

అమ—ఈ నగరమునందలి పోలీసువా రందఱు నిదివఱకు జేసినపనియే యది ! కాని యందువలన నెంతమాత్రమును లాభము కలిగినదికాదు.

ఫతే—అట్లయినచో నిక నేమి చేయవలయు ననియెదవు ? నాకింకొకసంగతి తోచుచున్నది. ఇప్పు డీక నెదురుతోవను బట్టి ప్రయత్నించి యనుసంధానము చేయవలయును.

అమ—అది యెట్లు ?

ఫతే—ఆ దొంగ లీవస్తువుల నన్నిటిని దీసికొనిపోయి ఎచ్చట విక్రయించుచున్నారో ముందుగా నా ప్రదేశమును దెలిసికొనవలయును, అంతటి విలువగల యాభరణముల నెక్కడివాని నెక్కడనే విక్రయించుట యసంభవముగదా ! వారీ నగల నన్నిటిని గొనిపోయి కలకత్తా నగరమున విక్రయించు చుందురని తోచుచున్నది. అట్లే యెయ్యండవచ్చును. అచ్చటికి బోయి విచారించినచో నేమైన నీగడ దొరకవచ్చును.

అమ—అట్లయినచో నిక నీ ప్రదేశమున నిరంతరాయముగా బ్రతికినమును బండిపోటు దొంగతనములు జరగుచుండవలసినదేనా !

ఫతే—నీ యుద్దేశ మేమి ? మన మీ ప్రపంచము చుట్టును గావలియిండి కాపాడగలమా ? ఆ గజదొంగ తూరువు, దక్షిణము, పశ్చిమము, నుత్తరము నలుదెసలను గూడ గొట్ల గొట్టించున్నాడు.

ఎప్పు డెచ్చటికి వచ్చి పడి దోచుకొనునో యెవ్వరికి నంతమాత్రమును దెలియుటలేదు. నేడిచ్చట జరగినచో మఱి కొంచెం దినముల కిరువది శ్రోశముల దూరమున కావల జరగును, ఎచ్చట జరగునని మనము కాచికొని యుండగలము !

అను—సొమ్మపోయిన జరిందారులును, భాగ్యవంతులు నందఱును గూడ దొంగలను బట్టుకొన్నచో నొక్కొక్క రొక్కొక్క వేయి రూప్యములను బహుమానముగా నిచ్చెదమని కూడ ప్రకటించి యున్నారు.

‘ఫతేలీ దీర్ఘనిశ్వాసమును విడుచుచు దీనస్వరమునో—“ అన్ని పంగతులును దెలిసినవి, అంతయును బాగుగనే యున్నది. కాని యీ దారుణ దుస్త్రుత మంతయును విషమ సంఘటనముగా నున్నది. నే నింతకంటె సభేష్యములగు తంత్రులును వెన్నిటితో యశిసులభముగ భేదించియున్నాను, కాని యీ వ్యాపాంములో నొక్క యడుగైనను ముందటికి వైచల్యమున్నాను. ఏమైననీమి ! నాకింకను నిరాశ కలుగుటలేదు ఏదో యొక విధముగా గార్యమును సాధించి తీరెదను. నీ విప్పు డేమిచేయ దలంచితివో చెప్పుము !” అనియెను.

అను—ఏమిచేయవలయునో యేమిచేయగలనో నే నింతవఱకు నేదియు నిశ్చయించుకొని యుండలేదు. అదిగాక యేమిచేయుటకు నాకేమియు దోచుటలేదు. నేనీవ్యాపారమున జాల గ్రస్తవాడను, మీరిట్టి వ్యవహారముల ననేకములుగా జూచి యారిజేరినవారు. నేను మీరిప్పు డెట్లు చెప్పిన నట్లు చేయుటకు సిద్ధముగా నున్నాను.

ఫతే—ప్రయత్నము చేయుము !

అను—ఏ యాధారము ననుసరించి ప్రయత్నము చేయుదును ! నాకేమియు మార్గ మగపడుటలేదు.

ఫతే—మార్గమేమున్నది నా తలకాయ !

ఇక గత్యంతరములేక యనురేంద్రుడు ఫతేలీ యింటినుండి వెలుపలికి వచ్చెను. ఏమి యనుసంధానము చేయవలయునో,

ఏవిధముగా ననుసంధానము చేయవలయునో ఆలెని కెంతమాత్రమును బోధపడుటలేదు. ఇక నొకసారి దొంగతనము జరిగివంగాని ఏవిధముగా బ్రయత్నించుటకును దగిన మార్గము దొరకదని యాశించు భావించు కొనియెను.

ఈ దారుణ కృత్యముం గూర్చి ఇంతవఱకు నెవ్వరు నేమియును దగిన ప్రతీకారము చేయజాల కుండుటచే నేదినమున కాదినమే యందఱును భయపడి పోవుచుండిరి. ఎప్పు డెవ్వొకొంప మునుగునో యని యెవరినుట్లునకు వారే తల్లడిల్లి పోవుచుండిరి ఎప్పు డెక్కడ నాబందిపోటుదొంగ చేతులలో బడిపోవఁజనుచున్నో యను భీతిచే నెల్లరును బ్రయాణము చేయుటకు సందేహపడుచుండిరి. అందఱు నా దొంగ భయముచే నట్లుడికిన ట్లుడికిపోవుచుండిరి.

ప్రకరణము 4

తరువాత బది బండ్లందు దినముల నఱకు నెచ్చటను దారుణ వార్తలు విసరాకుండుటచే మరల మొహగము వినోదములు ప్రారంభింపబడియెను నేమ నీ రసనబాబు మదిరమున సంగీతసభ జరుపుట కేర్పాటు జరిగెను. దేశదేశములందు బేగుగాంచిన యరువురు వార యువతులు స్వత్రగీతములకై యాహ్వానింపబడిరి ఆ నగరమునందలి చాలమంది పెద్దమనుష్యులను నీలరతనబాబు సంగీతసభ కాహ్వానించెను, అందఱును సముత్సాహముతో వచ్చియుండిరి.

నీలరతనబాబు భవన మంతయు నానంద ప్రభుల మైయుండెను. వచ్చినవారందఱు నత్యుత్సాహముతో నుండిరి. ఒక వారసుండరి దేవసుందరివలె నీక్రింది విధముగ బాడుచు స్మర్యము చేయుచుండెను-

ఎవరి లోచనిగుట్టు తేరితి నుండెనో ఇతరు లెవ్వని కెరుకయే ||ఎన||

1. పవలు రేయి నాది, వై వై వలపు జాది నిపు తివునని నమ్మి,
తనిలి యుంటివమ్మ శివశివ ! నిన్నిట్లు, చేసిపోవునని యువిద !
నాకలనైన నూహంపలేనతి ||ఎన||

2. గిళుకు బెళుకు జాది, తి త్రరమున లేచి జూగు కెంపని ఎంచి
చేయి వైరితినమ్మ దెలువ ! ముట్టిన గాల్పు, చింత నిప్పు
యొక్కో జెలివిగో ముడియు దెలిసికోలేనతి ||ఎన||

అందఱు నానందోత్సాహములతో ముసిగియుండిరి. రెండవ వార సుందరీమణి యొక ప్రక్కను కూర్చుండి యుండెను. ఆమె పేరు మనియాబీబీ ! ఆమె యిప్పుడు పశ్చిమ దేశమునండి యీ మూర్ఖిదా బాదు సగరమునకు వచ్చియుండెను. ఆమె రూపము సగన్మోహనకర మైనది. ఆమె విలాసములు జగదాఞ్ఞకములైనవి అట్టి సంపూర్ణ రూప లావణ్య విలాసినియును వారసుందరి యిదిచూచి సగరమున కొక్కసారి వచ్చుముండెను. ఇదివఱ కొకసారి యీ సగరమున నీమె పాట పాడినది మూర్తీధవించిన సరస్వతివలెనున్న యీమె పాటకును సభినయనమునకును సభ వారందఱును విముగ్ధులై గోయిరి.

ఈ దినమున మనియాబీబీ పాటలేదు. అందుచే నామె యొక ప్రక్కను కూర్చుండి యుండెను కొంతసేపై నతనువారి నామె లేచి యునురేండుడు కూర్చుండి యున్నచోటికి వచ్చి కూర్చుండెను. ఉలికిపడి యునురేండు డించుక యోసరిల్లి కూర్చుండెను. అప్పుడు మనియాబీబీ చిరాధ్యస్తమగు మధుర సుందరము చేయుచు సనురేండునింగాంచి వీణానాదముంబోవి మృదుమధుర స్వరముతో—
‘ ఆయ్యా ! నేను మీతో నొకటి రెండు మాట లాడదలచి వచ్చి యుంటిని ” అనియెను.

అనురేండుడు సంపూర్ణ యావనుడగు సుందరమూర్తి. ఆతని కింతవఱకు నాడువారితో బరిచయ మించుకంతయునులేదు. అందుచే

నాత డించుక సంకోచముతో—“నాతో మాటాడవలచి వచ్చితివా?” అనియెను.

మని—బ్రాహ్మణ. మీతోడనే మాటాడవలసిన పనియున్నది. ఆ బంధపోటు దొంగను బట్టుకొనుటకు బ్రయత్నించు చుండితిరట మీరేకాదా? మీరేయుని వినియుంటిని. నాచెంతి నెంతటి విలువగల రత్నాలంకారము లున్నవియో చూచితిరిగదా!

అని యామె యమూల్య రత్నభూషణ భూషితముగు తన సుందర కోమల బాహువల్లికిను జూచి యాతని కన్నుల మిఱుమిట్లు గొలుపజేసెను, అంతటి యతిలోక మనోహర కమలము నాత డిదివఱ కెన్నడును జూచియుండలేదు. అప్పు డామెతో నేవిధముగా మాట లాడవలయునో యనురేండ్లను కించుకంతయును బోధపడుచుండెను. సుందరీమణియును తరుణీమణితో మాటలాడుట యాతని కిదియే మొదటిసారి. ఆతని సర్వలోకములను బుకించిపోయెను. ఆతని గుండలు దడదడి గొట్టుకొని పోవుచుండెను. ఆశ్చర్యము పైకిగూడ వృష్టముగా విసవచ్చుచున్నట్లుతనికి దోచుచుండెను. అంతియందీలో నదవఱ కెన్నడు నెఱుగని యొక యాడదానితో మాటాడుట కాలసికి సంకోచముగా నుండెను. తట్టకుద కాత డెట్లో మనసు కుదురుపఱచుకొని—“బ్రాహ్మణ, చూచితిని!” అని యొక్కమాట మాత్ర మనియెను.

మనయా మధుర స్వరముతో—“చూచితిరిగదా! ఇన్ని వస్తువులతోనున్న నా రక్షణము విషయమై మీరేమి ఆలోచించితిరో దయయుంచి సెలవీయవలయును. నాకీ యన్భూతి వోర కృత్రిములం గూర్చి చాల భయముగా నున్నది. ఇట్టి సమయమున మీవంటివారి సహాయము లేకున్నచో మావంటివారి కెంతమాత్రమును నెమ్మది యనుమాట యుండదు” అనియెను.

అమరేండ్లు జేమియుం దోచక తల గోకికొనుచు—
“అట్లయినచో నీ కన్నిసంగతులును దెలిసినవా?” అనియెను.

మని—నేను చాలమందిని దర్శించి యడిగితిని. 'కాని యెవ్వరు నే విషయమును స్పష్టముగా జెప్పినవారు లేరు. మీ రీ దారుణ వ్యాపారము ననుసంధానము చేయుటకు విశేష ప్రయత్నము చేయుచున్నారని—

అమ—నిజముగా నేనుగాను—ఈ వ్యవహారమున నతి నిపుణుడగు ఫతేలలీ సాహేబు పనిచేయుచున్నాడు.

మని—ఔనల ! నేనాసంగతియును వినియుంటిని. ఆ ప్రత్యేనారు సాహేబు కేవలము బుద్ధిహీనులలో మొదటివాడని జను లందఱును జెప్పుకొనుచున్నారు ఆ మూఢు డంతటిదొంగ నంతమాత్రమును బట్టకొనజాలడు.

అమ— నే నీ వ్యాపారమునందు బనిచేయుచున్నానని నీకు జెప్పినవా రెవ్వరు ?

మనియాబీబీ మనోజ్జ వదన మండలమున మండకూస చంద్రికలను బరికింప జేయుచు—“ ఈ సంగతిని రహస్యముగా నుంచివంత మాత్రమున దాగుననుకొంటిగా ? నే నీ యూరివారివలన మీ సంగతి యంతయును దెలిసికొన గలిగితిని—మీరిప్పు డెవలెనకు బ్రయత్నము చేసితిరో చెప్పుడు !—ఆ దొంగను బట్టకొనుట కేదైన తగిన యుపాయ మగపడినదా ?” అని ప్రశ్నించెను.

అమ—లేదు. ఇంతవఱ కెట్టియాధారము నగపడలేదు. అగ పడునను నాశిక్కుడి విశేషముగా లేదు

మని—ఇంత యద్భుతముగా దోచుకొను నాగజదొంగ సాధారణము కాడని తోచుచున్నది. ఈ నమమ నా దొంగచే సర్వస్వము నపహరింప బడినవా రెవ్వరో యొక రిచ్చటనే యున్నారట గాదా ?

అప్పు డమరేంద్రుడు మనియాకు రజేంద్ర ప్రసాదుని జూపించి—
“ ఈరజే—నీ కీతినితో మాటలాడవలసినపని యేమైనా నున్నదా ?” అని ప్రశ్నించెను.

మనియాబీబీ యవంగీకార సూచకముగా దల నాడించుచు—
 “అక్కఱలేదు—ఇంతకాలము వఱకు నాతిని నెవ్వరును బట్టుకొన
 జూకున్నాడు—కాని యా దొంగ యీ సగరములలో నెవ్వడైన
 దొంగనము చేసినాడా?” అనియెను.

అను—లేదు. కాని యీ దుష్కృత్యమునకు బ్రతీకారము
 చేయజాలక యుండఱు నిల్లే విమూఢులై యూరక చూచుచున్నచో
 నిక నా క్రూరకర్మనకు సాహసము మితింఱి వర్తిల్లిపోవును. ఆ విమూఢు
 గనుమునా నాతిను పట్టణములోనికి వచ్చి కూడ బందిపోటు చేయు
 టకు బాంబించును.

మనియాబీబీ యదరిపడి సర్వాంగకములును గంపించుచుండ
 దొట్టుపాటుతో—“నీచునుచున్నాడు? అతిదు నేటిదినముననే సగర
 మునబడి దోచుకొనిపొగదా!” అనియెను.

అనురేండుడు చిటువచ్చి నవ్వుచు—“భయములేదు.
 ఈ సగరము సంతతి ప్రజలందఱును మిగుల జాగరూకులై యున్నారు.
 ఇప్పుడా దొంగవచ్చి యెవ్వరినైన నాక్రమించినచో దప్పకుండ బట్టు
 వడియైన బోవును—లేదా గుండుదెబ్బ తినియైన బోవును” అనియెను.

మని—ఎందుచేతి?

అను—ప్రొద్దు గుంకినంతలే యీ యూరివారందఱు నొక్కొక్క
 డొక్కొక్క రివాల్వరును జేతబూని జాగ్రత్తగా గాచుకొని యుందురు.

మని—అలాగా! అయ్యో! నాయొద్ద నట్టి రివాల్వరేదియును
 గూడలేదు. ఈ పట్టణమునందొక నాగతి యేమికావలసినది?

అను—నివంతిగా భయపడ నక్కఱలేదు. నీతో గూడ నెప్పుడును
 జాలమంద పరిజను లుండనే యుందురు. ఇంతేకాక—ఆ దురాత్ముడు
 సాహసించి యీ పట్టణమున బ్రవేశించునని సందేహించుట కెట్టి
 యవకాశమునుగూడ లేదు.

మని—ఆ దొంగను బట్టుకొనుటకు దగిన శక్తిగలవా రెవ్వరును
 లేరనియేనా మీ యుద్దేశము?

అమ—ఈ విధముగానే మఱి యొకటి రెండు దొంగతనము చేసి ఆతడు తప్పించుకొని పోయిన భోవచ్చును. కాని శూటశూద కాత బెట్లయినను బట్టునడక మానడు, ఈ మాటమాత్రము నిశ్చయము.

మని—ఆలాగా! అట్లయినచో మీరు నాతో బందెము వై చెదరా! సంగతి సందర్భములనుబట్టి చూడగా నాతడు సాధారణముగా బట్టునడువాడు కాదనియే నాయుద్దేశము.

అమరేంద్రుడు మనియాబీబీ మాటల నాలకించి యెంతయో విస్మయముతో ద దేశద్విష్టి నామె మొగమువంక దిలకింపబడంగెను. కాని యామె ముఖశక్తిగములనుబట్టిగాని, యామె నిలాస చేష్టనములనుబట్టిగాని యామె హృదయ భావము నాత డింతుకొనియును గ్రహించజాలక పోయెను. శూటశూద కాతడు—“పందెము వై చివచో దప్పకుండ నీ వోడిపోవునువు!” అనియెను.

“ఓడిపోవుదునని నాకెట్టిభయమునులేదు పందెము వై చివచో నేను సిద్ధముగానే యున్నాను” అని మనియాబీబీ యమరేంద్రుని కడనుండి లేచి మఱియొకచోటికి పోయెను.

అప్పటికి జాల రాత్రి యయ్యెను. సభలోనివా రొక్కొక్కరే లేచి యింటికి పోవుట కారంభించిరి. చాలనుండి పోవుటకు లేచి నిలువ బడి యుండిరి. వారవనితా గానమును, నాట్యాభినయమును సగూర్ప మయ్యెను. ఆ సందడిలో నమరేంద్రునికి మనియాబీబీ ఈగవడలేదు.

ఇంతలో నాకస్మికముగా నొక గందరగోళ మారంభమయ్యెను. రణేంద్ర ప్రసాదు ముచ్చైస్వరముతో—“దొంగ! దొంగ!” అని కేకలువైవ నారంభించెను.

అప్పు డట నున్నవా రందఱును భయగద్గద స్వరములతో—“ఏడీ! ఏడీ!—దొంగ, యెక్కడ నున్నాడు!” అని కేకలువైవ నారంభించిరి.

అప్పుడనురేంద్రుడు రణేంద్ర ప్రసాదు నొద్దకుపోయి శాంత స్వరముతో—“మీరనుచున్న మాటయేమి! నిజముగా దొంగయేనా!” అని ప్రశ్నించెను.

రణే—ఇప్పుడే నాకా దొంగ కంఠస్వరము వినవచ్చినది. అది నిజముగా నా క్రూరుని కంఠధ్వనియే

ఈ మాటవిని యట నున్న వారందఱును స్తంభితులైపోయిరి. ఒక్క నిమిషములో నా మందిర మధ్యమునం దెట్టిశబ్దమును లేకుండ నుండెను. కేవల నిస్తబ్ధమై యుండెను. నూది క్రిందబడినం బప్పుడు వివబడునట్లుండెను. కాని యేవై వునుండియు నెవ్వఁగును మాటామట లేదు. అందఱును గూడ దదేక దృష్టితో రణేంద్ర ప్రసాదుని మొగమువంక దిలకించుచుండిరి.

అప్పుడు రణేంద్ర ప్రసాదు వారింగాంచి—“నేను నిశ్చయముగా నా దురాత్ముని కంఠస్వరమును వినియుంటిని. తిప్పక నా గడదొంగ యీ గుంపులో నెచ్చటనో దాగి యుండితీరవలయును” అనియెను.

అట నున్న వారందఱు నొకరి మొగమువంక నొకరు చూచు కొన నారంభించిరి. అప్పుడాకస్మికముగా నా దనసమూహ మధ్యము నుండి గంభీర స్వరముతో—“మీరెవ్వరు నెంతమాత్రము నాదొంగను బట్టుకొనజాలరు!” అనుమాటలు స్పష్టముగా వినవచ్చెను.

అప్పుడు రణేంద్ర ప్రసాదుడు విస్ఫోత స్వరముతో—“వాడే—వాడే—ఆ కంఠస్వరము వానిదే!” అనియెను.

ప్రకరణము ౯

ఇక సూరక విశేషముగా వర్ణించి చెప్పటకు బ్రయోజన మేమున్నది? ఇోడనే యచ్చటి వేడుకలు, వినోదములు, నామోదములు, ప్రమోదము లన్నియు నొక్కసారిగా గట్టువడిపోయెను. బందిపోటు దొంగ యా భవన మధ్యమునకువచ్చి ప్రవేశించెనని

రజేంద్ర ప్రసాదు చెప్పిన మాటయం దటనున్నవారిలో నొక్కని కై నను నవిశ్వాసము కలుగలేదు. అప్పుడా మందిరమునం దెచ్చటనైన నెవ్వడైన గ్రోత్తవా డగుపడు నేమోయని నాలుగుమూలల నందఱును బరీక్షించుట కారంభించిరి.

కాని గ్రోత్తవా డెవ్వడు నా మందిర మధ్యమునం దగపడ లేదు పిమ్మట జాలమంది లాంతరులను జేతబూని యింటినుండి వెలుపలికి వచ్చిరి. కాని యెచ్చటను నెవ్వరును గ్రోత్తవానిని గను గొనజాలక పోయిరి. అమరేంద్రుడు గూడ గడు జాగరూకుడై యున్నాఁడునుండెను. అనుమానింపదగిన మనుష్యు డొక్కఁడును గూడ నగపడుటలేదు అప్పుడు మనియాబీబీ తన వికేదికి బోవుచు బోవుచు భయప్రకంపిత స్వరముతో—“ఈ వీధిలో నెచ్చటనైన నొదిగి యుండఁగా! పనుయము చూచి యాకస్మికముగ నాపై బడి నా యాధరణము లన్నిటిని దోచుకొనఁకుదా!” అనియెను.

అను—నీవంతగా భయపడ నక్కఱలేదు. నీతో గూడ గావలసినంతనంది పరిజనులుందురు ఇట్టిచో నా దొంగ యంతగా నాహసించి పనిచేయజాలడు.

సభకు వచ్చినవారందఱు నెవరి యిండ్లకు వారు పోయిరి. అందఱి హృదయములను భయప్రకంపితము లగుచునే యుండెను. అప్పుడు నీలరతినబాబు వికల హృదయముతో నమరేంద్రుని యొద్దకు వచ్చి—“అమ్మాబాబూ! ఈ విషయమున నీవేమి యాలోచించితివి? ఆ దొంగ తన గుఱ్ఱము నెక్కియే వచ్చి మన గృహమధ్యమున ప్రవేశించి యుండుననియెడవా?” అని ప్రశ్నించెను.

అను—అట్లు జరిగి యుండదు. అట్లే వచ్చినచో నొక్కరికి గాకున్న నొక్కరికైన వీధి వెలుపల గుఱ్ఱపు డెక్కల చప్పుడె విసబడక యుండెనా?

నీల—ఇది యంతయు జాల వింతగా నున్నది. అట్లు గాకున్నచో మఱి యాత డెట్లు వచ్చియుండును? మరల నెట్లు తప్పించుకొని

యొక్కడకు బోయియుండును ? రణేంద్ర ప్రసాదుడు పొరచాటు పడు
వాడుమాత్రముకాదు. వాడింకను మన యింటి పనివాండ్రలో నెచ్చట
నైన దాగియున్నాడేమో ?

అమ—ఉండదు ! వాడిపాటికి నిశ్చయముగా బాటిపోయియే
యుండును, అయినను పత్రేదాగుడిగు ఫతేలీ సాహీబు వచ్చి మన
సేవకులుండు చోటంతయును బాగుగా బరీక్షించు చున్నాడు. ఉన్న చో
నాతనికి దొరకియే యుండు.

నీల—ఈ విధముగా నింకను దాగుణ కృత్యములు జగుగుచునే
యున్నచో నీ దేశమునం దెవ్వరును నెమ్మదిగా నలిచియుండుట కరకాశ
ముండదు. ఆ దుష్టుడు క్రమముగా సునికీ నగర మధ్యమునకు గూడ
వచ్చుట కారంభించినాడు. పెద్దనునాళ్ళు, యిద్దరూ గూడ బ్రవే
ళించుటకు మొదలుపెట్టినాడు ! ఎట్లయినను నీ దొంగను బట్టుకొన
కున్నచో నిక నీ దేశమునందలి పజల ధనమునకుగాని, మానమునకు
గాని, ప్రాణమునకుగాని, యెంతమాత్రమును కట్టణ ముండదు.

అమ—మీగంతగా దొట్టుపడ నక్కఱలేదు నేను గాకున్న
మఱియొక్క నాటికైనను నిశ్చయముగా నా దొంగ దొంగిలేదును

నీల—ఈవ్యాపారమున నిప్పటి కెంతవఱకు దెలిసికొన గలిగితివి!

అమ—ఇంతవఱకు నే నేమియును గ్రహింపలేదు ఉపాధుము
కూడ నాకేమియును దోచుటలేదు.

నీల—పత్రేదాగుసాహేబే బేమైన నాధారమును గనుపెట్టిరాదా?

అమ—అతడు కూడ నింతవఱ కేమియును గ్రహింప లేదనియే
నా యుద్దేశము.

నీల—అట్లయినచో నిక గత్యంతర మేమున్నది ? వాడింకను
మనయింటిలో నేమూలనైన దాగికొని యున్నాడేమో ?

అమ—ఇల్లు నలువైపులను బాగుగ వెదకి పరీక్షించుట
అయినది, వాడు చాలసేపటి క్రిందటనే పలాయితుడై పోయినాడు !

నీల—కాని మనమీయింటిలో నింతవంది యున్నాముగదా ! ఇందొక్క రన్నెనను నాదొంగ ప్రవేశమును గను పెట్టజాలక పోయితిమి! ఆహా ! ఎంత వింతగా నున్నది.

అను—వాడు దొంగయైనామి ! చాల జరుక్తేనవాడు. మిగుల జమత్కార చరిత్రము కలవాడు. ఈ విషయమున నింతమాత్రమును సంశయములేదు.

నీల—ఇక నీ రాత్రి యంతయును నా కంటికి నిద్రయనుమాట యుండదు.

అని చెప్పి నీలరతనబాబు తన శియన మందిరమునకు వెడలి పోయెను.

ఆతనికారాత్రి పరిగా నిద్రపట్టినదో లేదో చెప్పజాలముగాని నిజముగా నమరేంద్రునకా రాత్రియంతయు నొక్క కునుకైనను రాలేదు. ఆ చోరుని దుష్కృతములం గూర్చిన యాలోచనలే ఆతని మస్తిష్క విషయమున బ్రవేశించి ఘోరగిరి విప్లవమును గల్పించుచుండెను. ఆ రాత్రియంతయు నాతని కన్నుల యెరుటనే గడిచిపోవుచుండెను అప్పు డమరేంద్రుడా దొంగను గూర్చియే యనేక విధముల భావించుకొనుచుండెను. ఆతని కెన్ని యెన్ని యాలోచనలు తోచెనో యాతనికి స్మృతికి వచ్చుటలేదు. పర్యవసానం బాతం డెప్పటివలెనే— “ ఏవిధముగా బ్రయత్నించి యైనను నే నీ దొంగను దప్పక పట్టుకొని తీరెదను ” అని స్థిరపఱచుకొనియెను

ఎప్పటివలె నీలరతనబాబు గృహమునందే నివసించియున్నచో నా దొంగను బట్టుకొనుటకు దగిన ఆధారములు దొరకుట యసంభవమని కూడ నాతడు నిశ్చయించుకొనియెను. ఆ మూర్ఖుడాబాదు నగరమునకు జీవర భాగమునందొక పూటకూటి యిల్లున్నది. అచ్చటి కనేక దేశములనుండి జనులు వచ్చుచు బోవుచుందుగు. అంతమంది జనులు కలియుట కవకాశమున్న యా స్థలమునందీ దొంగతనపు

వ్యాపారముంగూర్చి సంగతులేమైనను దెలియవచ్చును. అమరేంద్రుడా పూటకూటియింట విడిసియుండి యనుసంధానము చేయవలయునని యాలోచించుకొనియెను.

తరువాతి నాతిథి నీలరసన బొబునకు దన యుద్దేశమును దెలియజేసి యా హోటలునకుబోయి విడిసి యుండెను. నేనొక యుద్వ్యోగమును సంపాదించుకొనుటకై యీ సగిరమునకువచ్చి ప్రయత్నించుచుంటినని యమరేంద్రుడా హోటలు యజమానితో జెప్పెను. అతిథిమాట నిజమనియే విశ్వసించెను. అమరేంద్రు డీవిధముగా నచ్చట నివసించి యుండెను.

ఆ యింట నా హోటలు యజమానియు నొక దానియు దక్క నితరు లెవ్వరునులేరు. ఆ యింటి నడవలో నొక పంజరము ప్రేలాపి చుండెను. దానిలోపల నొక చక్కని మైసగోరి యుండెను. దాని కన్నిమాటలును వచ్చును. అది కర్ణావంధముగా మాటలాడుచుండును. అమరేంద్రుడా పూటకూటియింట ప్రవేశించి పదిమొదల వచ్చి కిత్తు లెవ్వరును రాలేదు. ఆ పదిమొదల వచ్చట భోజనముచేయునా డాత డొక్కడే. మఱునాటి ప్రాతఃకాలమునం దొరిగిద్రుచ్చోకి భోజనము నకు వచ్చిరి. వారానాయంకాలముందే మరిల వెళిలి పోయిరి. ఇక నున్నవా డమరేంద్రు డొక్కడే.

అమరేంద్రుడా హోటలు యజమానితో దఱచుగా నెట్టి సంభాషణమును చేయుటలేదు. ఏ విషయమును గుఱిచియైన నాతి డడిగినచో నాతిని కనుమానము కలుగునేమో యని యమరేంద్రుడు భావించుకొనియెను. ఒక్కసారి యాతనికి సంశయము కలిగినచో నమరేంద్రునికింక నచ్చట నుండుట కావకాశము లేకపోవును.

మూడవనాటి నాయంకాలమునం దమరేంద్రుడా పూటకూటి యింటనుండి బయలుదేటి యీ సగిరమున కుత్తరము వైపుననున్న బయటికి పికారుగా బోయెను. అతిథిలు కొంతదూరము పోవునప్పటికా బహిరంగ ప్రదేశమునం దొకచోట డేరాలను చాపపాకలను వైచుకొని

నివసించియున్న మందులవాండ్ల గుంపుకంటి యాతని కంటబడియెను, మందులవాండు గుంపులు గుంపులుగాజేరి నీటనుగా దొంగతనములును, దాదోపితులును జేయుచుండునను సంగతి యెల్లరకును జెలిపిన విషయమే. అందుచే ననురేంద్రుడు మందులవాండ్ల యీ బాధిపోలు దొంగతనములకు మూలకారణమై యుండునని యనునానించెను. ఏమైన గొన్ని క్రొత్తసంగతులు జేరియునేమో యను నుద్దేశముతో సప్తదా యనురేంద్రుడు మందులవాండు విడిసియున్నచోటికి బోయెను.

ఆ బయలుసం దోచో బుష్కరిణి తీరమున గుడ్డలతోడను, జాపలతోడను డేగాలు వేయబడియుండెను. వానిలోపల నా మందుల వాండు పిల్లలతోడను భార్యలతోడను నివసించి యుండిరి. వారితో గూడ గొన్ని గాడిదలును, గొట్టలును, కోళ్ళును, నొకటి రెండు చిన్న చిన్న గుట్టములును నుండెను. వారిపిల్ల లండలును మట్టిలో బొరలాడుచు నుత్సాహముతో నాటలాడుకొనుచుండిరి. ఆమవాండ్లందఱును వంటఁనులయందు వినుగ్గులై యుండిరి. పురుషులు బుట్టలు, గొట్టలు, చాపలు మొదలగువాని నల్లుచు గూర్చుండిరి. చాలమంది యడవి నస్తువులను, నవఝాళికలను, ననేక విధములగు ద్రవ్యములను, మందులను నిక్రయించుటకై పట్టణములోనికి బోయి యుండిరి. కొందఱు బిచ్చమెత్తుకొనుటకై పోయియుండిరి. అనకాశము దొరకినచో వీరు దొంగతనముచేయుట కెంతమాత్రమును వెనుక దీయువారుకారు.

ప్రకరణము 6

అనురేంద్రు డచ్చటకు బోవునప్పటి కదిఁజూచు బట్టణము లోనికి బోయిన యొక మందులవాడు తిరిగి గుంపులోనికి వచ్చుచుండెను. అనురేంద్రుడు దూరమునుండి చూచి యాతని రాకకు బ్రతీక్షించుచు నట నిలువబడి యుండెను. ఇంతలో నా మందులవా

డచ్చటికివచ్చి యమరేంద్రున కతివివయముతో వంగి సలాముచేసెను. అతిని యాకార వికారములును, వేష భూషణములును జూచి వాడే యీ గుంపువాండ్రు యజమానియె యందునని యమరేంద్రు డూహించుకొనియెను. అప్పు డమరేంద్రు డాతినితో నేదో యొక విధముగా సంభాషింప వలయునని యుద్దేశించి మృదుస్వరముతో—
“ఓయీ! నే నిప్పుడు మీ డేరాలను జూడవలయునను కుతూహల ముతో బోవుచున్నాను” అనియెను.

అంత నా మందులవాడు మందహాసము చేయుచు—“అలాగా బాబూ! అట్లయినచో దయచేయుడు. మాయొద్దలో జూడవలసిన వేమున్నవి బాబూ! కేవలము మా గుఱములును, మా కష్టములును మాత్రమే—మా కాకార మేమున్నది? ఇట్లే యీ యూరు గాదని యీ యూరి, ఈ దేశము గాదని యీ దేశమునకు గడువు గడవక తిరుగుచుండుము, బాబూ! మా బతుకెప్పుడును గష్టములతో గడచిపోవలసివచ్చే—చూకు గతియేమున్నది? మా కష్టములను జూచి బాల్కిడి మమ్మాడరించువా రెవరున్నారు?” అనియెను.

అను—అదియేమి యట్లుచున్నావు? మీ జీవితమే విశేష సుఖకరమైనది మీ రెప్పుడును జల్లని గాలిచే నారోగ్యదాయకముగు బట్టబయలు నివసించి యుందురు. అనేక దేశములు తిరిగి చిత్ర విచిత్రములను గాంచుచుండురు. కష్టపడి పనిచేసికొని సుఖముగా భోజనము చేయుచుండురు.

అనుటయు నా మందులవాడు మరల నవ్వుచు—“బాబూ! మాయంతిటి కష్టజీవులీ రోకములో నింకెవ్వరు నుండరు. దయచేసి మా కష్టసుఖముల నన్నిటిని బాగుగ బరీక్షింపుడు! మీ కేమైన మందులు కావలయునా? ఎల్లప్పుడు నడవుల వెంబడినే తిరుగుచుండు వారము, కావున మాకు దెలిసినన్ని యోషధులు మఱి యెవ్వరికిని దెలియవు. మీకు గావలసినచో మాయొద్ద మంచి మంచి మందు లున్నవి” అనియెను.

అను—సరే, మందుల సంగతి చూతము, విారందలు నిప్పు డెచ్చటనుండి యిచ్చటికి వచ్చినారు !

మందు—బాబూ ! మా కెచ్చటనైనను స్థిరమైన నివాస మనునది యొకటిలేదు. ఈ దినమున విచ్చట నుండెదము. రేపు మఱి యొకచోటికి బోయెదము, ఇక నొకటి రెండు దినముల లోపలనే మేమిటనుండి మఱియొక చోటికి బయలుదేలి పోయెదము

అను—అలాగా ! ఈసారి మరల నేయూరికి బోవదలచితిని !

మందు—ఇంకను నేమియును స్థిరపఱచుకొనలేదు దేవు డెక్కడకు మమ్ములను దీసికొన పోవదలచినో యక్కడకు బోయెదము.

అప్పు డమరేంద్రుడు తనలో—“ ఈ దొంగమండలమును తా మెక్కడనుండి వచ్చినదియు, ఎటనుండి మరల నెక్కడకు బోవు నదియు నెన్నివిధముల బ్రశ్నించినను తెప్పకున్నాడు. ఇక ఏ పద్ధతిని విడిచి మఱియొకలాగున మాటలాడవలయును ” అని యూహించు కొని—“ ఓయీ ! మీగుంపులోనివారందఱు నెంతమందియున్నారు ! ” అని ప్రశ్నించెను.

మందు—బాబూ ! ఎ తోమంది యున్నారా ? ఇరువదిమంది— ఇరువదియైదుగురికంటె నెక్కువమందిలేరు.

అను—మీ కిందజకును సానారములు గడచుటకు వృత్తి యేమున్నది ?

మందు—ఇవిగో ! చూచుచుంటిగదా బాబూ ! ఇట్లే బుట్టలు, తట్టలు నల్లుకొని యమ్మకొనుట, పిల్లల యాటల కొఱకు దాటి యాకుల గిలకలు, పిల్లన గ్రోవులు చేసి తీసికొనిపోయి ఇచ్చి బియ్యమో నూకలో తెచ్చుకొనుట, అనేక విధములగు వనోపధానము, స్వయంగా జేసిన మందులను విక్రయించుట ; ఇవియే మా వృత్తులు.

ఇట్లు మాటలాడుకొనుచుబోయి వారిగుపురును మందులవారిడ జేరాలనడును బ్రవేశించిరి. క్రొత్తవాడైన యమరేంద్రునిం గాంచి

సంతనే యటనున్న స్త్రీలును, బుగఘలును, బాలికలును, బాలురును నలుదెసలనుండివచ్చి ఆతని చుట్టును జేరి వింతగా జూడ నారంభించిరి. అందు గొంతిమండి యనేక విధములగు వస్తువులను జూపుచు—
“మీరు వీనిని గొనియెదరా ?” అని పీడింప దొడంగిరి. మఱిగొందరు వివిధములగు మందులను దెచ్చిచూపుచు నవి యేయే రోగముల కుపయోగించునో సరింప దొడంగిరి. అప్పు డనురేంద్రుడు వారి నందఱుం గాంచి—“నేనిచ్చటి కురిక పికాకుగా వచ్చియుంటిని. మీరు చెప్పిన వస్తువు లేవియును నాకక్కఱలేదు ” అనియెను.

ఆమాట విన్నతోడనే వారందఱు హతాశులై యటనుండి వెడలిపోయిరి. అనురేంద్రునితో గూడవచ్చిన మందులవా డొక్కడు మూతపే యాతని పార్శ్వమునందు నిలువబడి యుండెను. తరువాత నాత డనురేంద్రుని దన జేరాకు దీసికొనిపోయి నిమిషములో దంబాకు సిద్ధముచేసి మిగుల భయభక్తులతో నాతని కొసంగెను. అనురేంద్రు డును దంబాకు నేవించుచు, నేవించుచు—“ఓయీ ! నీ పేరేమ ” ని ప్రశ్నించెను.

మందు—బాబూ ! నా పేరు లోచనుడు—లోచనుడని నన్ను వీరందఱును బిలుచుచుందును. మందులవాండ్రకు మంచిపేరసగా నేమి బాబూ ! మేము చాల గవ్వజీవులము.

ఆమె—ఈ గుంపులోనివారి కందఱకును నీవే నాయకుడవని తోచుచున్నది నిజమేనా ?

లోచ—బాబూ ! నాయకుడనగానేమి ! కాని వీరందఱును నన్నెల్లవిధముల బెద్దగా గౌరవించుచుందురు. నే నెట్లు చెప్పిన నెట్లు నడచుకొనుచుందురు.

ఇట్లు వారు సంభాషించుచుండగా నింతలో సచ్చోటికొక బాలిక వచ్చెను. ఆమె నిడముగా బాలికయ్యేయని చెప్పటకు వలను వడదు. ఆమె వయసు పండ్రెండేండ్లకు దక్కువ యుండదు. ఆమె

యాకారమును, వేషమును, విభాషమును జూడగా ముందులవాండ్ర బిడ్డవలె గావవచ్చుటలేదు. ఆమె శరీరచ్ఛాను గారమై కాంతి మంశిమై యుండెను. ఆకస్మికముగ జూచినంతనే యామె యసాధారణ సుందరీమూర్తివలె నుండెను. ఆమె కేసమును మలిన నస్త్రమును గట్టుకొనియుండెను. ఆమె యొడలియు దెచ్చలును నమూల్కాంశకారము లేవియునలేవు. పూసాపేరులం గాల్చియున్నను నామె భూగోళ దేవసుందరివలె జూపజి వ్యాదయాముల నాకరించుచుండెను. ఆమె విశాల నయనములు రెండును సత్కీర్తములవలె దేక్షోమయమై యుండెను. ఆమెనోజ్జ తరళ నయనములవలెనే యా బాలికామణి వదన మండలము వజ్రంత్రయందముగా నగపడుచుండెను. అమరేంద్రుడా బాలికారశ్మిమును జాలసేటివటకు విమర్శ నయనమూత్రోదిలకించి పునూడ్చుచు నిమగ్న వ్యాదముడై యాలోచననింగాంచి— “ఈ బాలికామణి యెవ్వరు?” అని ప్రశ్నించెను.

లోచను డేమియో ప్రత్యుత్తరము చెప్పటకు జూచుచుండ గనే యా సుందర బాలికా శిరోమణి చటాలున—“నాపేరు కుంజనేను ముందులదానను” అని చెప్పివైచెను

లోచనుడు కన్నులెట్టజేసి కనుబొమలు ముడివడ మిగుల విరక్తుడై పోయెను. అప్పుడాతడు కుంజవంక దిరిగి తన భయంకర తీవ్ర దృష్టుల నామెపై బ్రసరింప జేసెను. అందువలన నా సుందరీమణి పూర్ణముగా దన కిట్టము లేకపోయినను నచ్చటనుండి స్థానాంతరము నకు బోవలసిన దయ్యెను. ఆ బాలిక యట్లు వెడలిపోయినంతనే లోచను డమరేంద్రునివంక దిరిగి—“బాబూ! ఈ బిడ్డను జూచట వలన మీ కెంతయో యాశ్చర్యము కలిగియుండవచ్చును. ఔను, ఇది నూ ముందులవాండ్రవలె లేకపోవుటచే నాశ్చర్యము కలుగదా! ఈమె తల్లిని శిశిమ దేశమునందొక వర్తకుడు పెండ్లియాడినాడు. ఈ బాలిక జనియించినంతనే యీమె తల్లిదండ్రు లిరువురును

మరణించిరి, తరువాత నేనే ఈమెను దీసికొనివచ్చి పెంచి పెద్దదానిని జేసితిని ” అని చెప్పెను.

అమరేంద్రుడు కా మాటలయందు విశ్వాసము కలిగినో, లేదో చెప్పజాలముగాని యా బాలికా శిరోమణి గాంచివంతినే యా నవ యౌవనుని తరుణ హృదయాంతరాళమునం దేదియో యనిర్వాచ్య మగు నూత్న భావోదయ మయ్యెను. ఆ సుందరీమణి యాకస్మికముగ వచ్చి యంతలోనే వెడలిపోవుట యాలని కెంతయో కష్టముగా నుండెను. ఆతని నయనాంతరాళమున నానంద విద్యుద్వల్లి తిట్టుకున్న నొక్కసారి మెఱసి తనములో మాయమైపోయినట్లయ్యెను. ఏమియును దోచనివానివలె నవ్వడాతడు చటాలున లేచెను. ఇంతలో బ్రహ్మశిస్థి స్మృతికి వచ్చుటచే నమరేంద్రుడు లోచనుసం గాంచి—“లోచనా ! మీరందఱును నొక గుంపుగాజేరి యనేక దేశములను దిరుగుచుందురు గదా ! ఆ బందిపోటు దొంగను గూర్చి మీ రెచ్చటనైన నేమైన వినియుంటిరా !” అని ప్రశ్నించెను.

లోచ—మూకేమియును చెలియలేదు బాబూ ! ఎవరి సంగతులైన చూకెల్లు తెలియును ? మావంటి పరను మూఢులగు నడవి వాండ్లతో నెవ్వరు మాటలాడుదురు ? పొట్ట చేరిబట్టుకొనిపోయి యెట్లో కాలక్షేపము చేసికొనిటయేగాని యెవరి జోలియైనను మూకెందులకు బాబూ !

అమరేంద్రు డటనుండి బయలుదేటి పూటకూటి యింటి మొగముగా బోవుచుండెను లోచనుడు సతివనయముతో నాలని సాగనంపుచుండెను. కుంజయును వారివెనుకనే వచ్చుచుండెను. ఆ బాలికను లోచనుడుగాని అమరేంద్రుడుగాని చూడనేలేదు. కొంతసేపటికా బాలికయే—“నేనును వచ్చుచున్నాను. ఎందుచేతనో గాని యా వర్తకుడు ” అనుచుండగనే లోచనుడు విరక్త భావముతో నామెవంక దిరిగి చూచి భయంకరముగ నడలించి పరుష తీవ్ర

స్వగముతో—“ ఏమి ! నీవు మాతో కూడ నేల వచ్చుచున్నావు ? పొమ్మా ! ఇంటికి బొమ్మా ! ” అనియెను.

గల్వంతరములేక కుండ వెడలిపోయెను. అప్పుడు లోచను డమరేంద్రునిం జూచి—“ బాబూ ! మేము నిగుపేదవాం, డము, కష్ట జీవులము. వ ర్రకులతో మాకేమి పనియందును ? ” అనియెను.

అమరేంద్రు డాతనితో సనేక విషయములం గూర్చి మాట లాడుచు నడచుచుండెను, ఒక్క సారిమాత్రము కుండకొరకు వెనుదిరిగి చూచెను, ఆ సుందరీమణి మణి యగపడలేదు. ఆకస్మికముగ నాతని కన్నులు చీకటులు గ్రమ్మిపట్లయ్యెను. లోచనుడు కూడ నాతనితో గొంతిదూరము నొకకును వచ్చి సెలవు తీసికొని వెడలిపోయెను.

అమరేంద్రుడు హొటలునకు దిరిగి వచ్చుచు దనలో— “ ఆ బాలిక కా బందిపోటు దొంగ సంగతి కొంచెమో గొప్పయో తెలిసియుండునని తోచుచున్నది. కాకున్నచో నేను దొంగను గూర్చి ప్రస్తావించుచుండగా నామె యీ వ ర్రకుని మాటయెత్తుట ఎందులకు ? వ ర్రకుడా ? అతి డెవ్వడై యుండును ? ఏ జాతివాడో ? అతడు నేనున్న హొటలులోనే నివసించి యుండనేమో ? ” అని ఈవిధముగ నాలోచించుకొనుచు నాంధోళిత హృదయముతో బూటకూటి యింటికి వచ్చెను.

ప్రకరణము 7

అమరేంద్రుడా రాత్రియంతయు నాబందిపోటు దొంగ సంగతు లను గూర్చియే యనేక విధముల నాలోచింప దొడంగెను, అతడు తనలో—“ లోచనునకీ దొంగను గూర్చి యేమైన గొంతివలకు చెలిసి యుండవచ్చును, అతని యాకార వికారములనుబట్టి చూడగా

నాకేట్లనుమానము కలుగుచున్నది. నేనా దొంగ ప్రసంగమును గూర్చి ప్రశ్నించినప్పుడత డంతలోనే యా ప్రస్తావమును మార్చివేయుట యేమి? ఈవిషయమును గూర్చి సభాపించుటకే యాతడు కేవలమును విరక్తుడై యుండుటయేమి? ఆ బాలికానుణియుగు కుంజ యేమేమో మాటాడినంత చూత్రమున నాతి డంతగా భయపడుటకు గారణమేమి? తరువాత నాతిడు కుంజను సుఖి యేమియు మాటాడనీయకుండ భీకరముగ నదలించుటయేమి? ఏమైన సగుణక! ఏమోయొక విధముగ నింతకాలమునకు దరువాత నీ దారుణ శృత్తియు ననుసంధానము చేయుట కేవలయో కొన్ని యాధారము లగపడుచున్నవి. లోచనము వర్తకుడు ఈ యిరువురిని గూర్చియు బాగుగ నాలోచింపవలసి యున్నది. వీరిలో నేదియో కొంతనిజము రహస్యముగాని తీరివలయును. ఒకసారి కుంజ యొద్దకు బోయి రహస్యముగా నామెతో మాటాడ వలయును. ఆమెకు నిశ్చయముగా వీరిసంగతి తెలిసియుండును. పరిశ్రమ్యుడయ్యగు నా బాలిక నింకొకసారి చూచి యుండినచో పర్వమును దెలుపగలదు. కాని యతిజాగరూకతతో నీవిషయమున ననుసంధానము చేయవలసి యున్నది. నేను చేయుచున్న ప్రయత్నము నాలో నెవ్వరికైన నేమాత్రము తెలిసినను గార్యమంతయు విధ్వస్తమై పోవును. ముందుగా నీ హొటలు యజమానుని గొన్ని సంగతు లడిగి తెలిసికొనవలయును. ఆ వర్తకుడీ హొటలులోనికి రావోయినను నాతిడు మందులవాండ్రు దేవాల యొద్దకు బోవునప్పుడీ త్రోవనేపోయి యుండవలయును. ఈ సగరమునుండి యటకు బోవుటకు సుఖియొక మార్గమేమాన్నది? ఏమైన నేమి? ఈసంగతిని గూర్చి తిప్పక హొటలు యజమానునితో నాలోచింప వలయును, అతిడు ప్రతిదివమును బగలు రెండుజాములవేళి వాయుగ దంబాకు సేపించుచు నుత్సాహముతో నుండును. అదియే యాతినితో మాటలాడుటకు దగిన సమయము” అని యీ విధముగా నాలోచించుకొని నిశ్చయించుకొనియెను.

మఱునా మపయుక్త సమయమున సమరేంద్రుడు మెల్లగా జోయి హొటలు యడమానునిచేరి నెమ్మదిగ గూర్చుండి లోకాభి రామాయణమును గూర్చి మాటలాడుట కారంభించెను. మంచి సమయము చూచి యాగిజా వర్తకునిగూర్చి యడుగవలయునని నిరీక్షించుకొని యుండెను. కాని యాగిజా మాటలాడుచున్న వేళకు సరిగా లోచను డచ్చటికి వచ్చి యాన గోమని గాంచి యాగిజాట్లుగా వచ్చట నిలువబడిపోయెను. అట్లాడు కొంతసేపుండి — “బాబూ! మేమీరాత్రియే యీ మంచుగో చిచలిలో బయలుదేరి పిల్లలతో గూడ విచ్చటనుండి మఱియొక వోటికి పోవుచున్నాము! మేమెప్పుడును గప్పజీవులమేకాదా బాబూ!” అనియెను.

అను—ఈ రాత్రియే యిటనుండి పోమొదరా! ఆదివమున నేను మీ గుంపులోనికివచ్చి మిమ్మాల నందఱును జూచితిని, నాకు చాల సంతోషమైనది. మఱియొకసారి మీ డేగాలయొద్దకువచ్చి చూడవలయు ననుకొనుచున్నాను.

లోచ—బాబూ! ఇచ్చటకువచ్చి చాల దినములైనది, ఎల్లప్పుడు నొక్కచోటనే యున్నవో మాపొట్లగడుచుట యెట్లు?

అ మాటవిని హొటలు యడమాని చిరాకుపెను—“పోండు! మీరిచ్చటనుండి లేచిపోయినచో నేను హాయిగా ప్రదికిపోవుచును, మీ గుంపులవాళ్ళు చేరియున్న చోటులనెల్ల నెప్పుడును దొంగలేనములును, బండ్లపోట్లను జరగుచునే యుండును. మీరిచ్చటికి వచ్చినది మొదలు పొరుగుూరినుండి యెవ్వరును మా హొటలునకు భోదనము నకు వచ్చుటయేలేదు ఏ త్రోవలో నెప్పుడు దొంగలు కొట్టుచురో యని యెవ్వరు నీయూరు వచ్చుటయే మానినై చినాగు మీరిక్కడకు రానప్పుడు నా హొటలు ప్రతిదినమును మాగడ్డుచే గ్రీక్కిరిసి యుండెడిది. ఇప్పు డొక్కడైననులేదు. మీ మూలముననే నా రాబడి యంతయును జెడిపోయినది” అని ధిక్కరించెను.

అనియే మంచినమముమనియెంచి యమరేంద్రు డాతనింగాంచి—
 “అయ్యా! మీ హొటలునకు వర్తకు డెవడైన భోజనమునకు పచ్చి
 యుండెనా?” అని ప్రశ్నించెను

హొటలు యదమాని యామాట కింకను బ్రహ్మత్తరము
 చెప్పకుండగనే లోచనుడు నవ్వుచు—“బాబూ! మీమనసులో
 నింకను మాకుంజ చెప్పిన మాటయే మెలగుచున్నది కాబోలును! ఎవ్వడోగాని యొక చిన్నవర్తకుడు మాడేరాలయొద్ద కేవీయో కొన్ని
 వస్తువులను గొనవలయునని వచ్చినమాట నిజమే!” అనియెను.

ఆ మాటకు హొటలువాడు మండిపడి రోష తీవ్ర స్వరముతో—
 “ఎఱుగుదును—ఎఱుగుదును! వాడిక్కడకు గూడ వచ్చినాడు. ఎప్పుడును దేశములు తిరుగుటయే ఆతని పనియట! నేను మీయింట
 స్వయముగా వంటచేసికొని భోజనము చేయుదుననియు, వెఫలిన్పు
 నెప్పుడు రెండవారు మీకద్దెకింద నిచ్చెదననియు నాతో బేర
 మాడినాడు. నే నంతమాత్రము సంగీకరింపక యాతని దూరముగా
 దరిమివై చితిని!” అనియెను.

లోచ—అందుచేతనే యాత డిచ్చటనుండి మాడేరాలయొద్దకు
 వచ్చినాడు. •

హొట—బేను! అటువంటివాడు మీగుంపులో జేరక మఱి
 ఏమిచేయును? వానివాలకము చూచినప్పుడే నాకనుమానము కలిగినది.

లోచ—చూలో జేరుట యసగ నేమి బాబూ! ఆతడు
 మమ్ములను భయపెట్టి మాయొద్దనున్న వస్తువులను గొనవలయునని
 ప్రయత్నించినాడు. ఆ సంగతి చూచి నేనుకూడ నాతని నచ్చటనుండి
 బలవంతముగా గెంటివై చితిని.

అమరేంద్రుడు వారి సంభాషణము నాలకించుచు నేమియు
 మాటాడక మూరకుండెను. ఆ యిరువురి సంభాషణములోను బంది
 పోలు దొంగ సంగతి యేమైన బయటబడునేమో యని నిరీక్షించి

యంగుడును, కాని యాయరువురి మాటలలోను గూడ నా విషయ మేమియునురా లేదు. అప్పు డాతడు హొటలు యజమానిం గాంచి—
“అయ్యా! ఈ నడుమ నీ ప్రాంతములయందు జరిగిన యిది దారుణంబులగు దారిద్ర్యపీడులంగూర్చి మీ శ్రేష్ఠుల వినియున్నారా?” అని ప్రశ్నించెను.

హొటలువాడు బోధకంపిత స్వరముతో—“విసకేమి? ఆ దుష్కృత్యము లన్నియు నీ గుంపులవాళ్ళ పనులే. వీళ్ళతో గూడ నొక వర్తకుడు తిరుగుచున్నట్లు వినియుంటిరిగదా!—దీనిని బట్టియెనను మీకు సత్యము బోధపడుటలేదా?” అనియెను.

అప్పుడు లోచనుడు మొగము చిట్టించుకొనుచు—“బాబూ! నిరుపేదలమగు మాకు దిక్కేమున్నది! మాకిచ్చట దల్లియా, తండ్రియా! ఎవ్వరేతప్పుచేసినను మామీదికే వచ్చును. దొంగ యనినను, దోపిడిగాండ్రనినను మేము చచ్చినట్లు పడి మూరికుండ వలసినదే—” అని పలుకుచు మెల్లమెల్లగా నటనుండి నెడలివోయెను.

అప్పు డమరేంద్రుడు హొటలువానిం జూచి—“అయ్యా! మీ రిప్పుడు చెప్పిన సంగతి యేమో నాకు సరిగా బోధపడలేదు ” అనియెను.

హొటలువాడు విరక్త భావముతో—“అలాగా! ఇంత మాత్రము తెలిసికొనలేని మీవంటివారికి బోధపడచునంతటి సామర్థ్యం నాకులేదు ” అనియెను.

అను—అయ్యా! బోధపడవలదు. ఇంకొకసారి సెలవిచ్చినచో స్పష్టముగా దెలిసికొందును.

హొట—ఇందంతగా దెలియని విషయమేమి వాయునులేదు ఈ గుంపువాళ్ళే దారులుగొట్టి దోచుకొనుచుండురు. వీరు దోచుకొన్న వగల నన్నిటిని రహస్యముగా నా వర్తకుల కిచ్చుచుండురు—వాడు వాని నన్నిటిని దీసికొని పెద్ద పెద్ద పట్టణములకుబోయి రహస్యముగా విక్రయించివైచుచుండును.

యమరేంద్రుడు నవ్వుచు—“అయ్యా! ఆ నర్తకుడు మీ హోటలులో దిని మీ కేమియు నియ్యలేదని కాబోలును మీ కాదినిపై నింతికోపము!” అనియెను.

ఆ మాటలు విని హోటలు యజమాని తన మొగమును మఱింగి వికృతిముగ జేసికొని—“అయ్యా! ఈ మందులవారి డండలును గేవలము సాధుల శి యుకొనుచున్నారా! వీరందఱును దొంగలే. దారులు గొట్టుటయే వీళ్ళపని. ఈ సంగతి యందఱకును తెలిసినదే—” అనియెను.

అమ—అయ్యా! మీ మాట ప్రోసివేయ దగినది కాదు. నిజమే కావచ్చును. కాని యా నర్తకు డిచ్చటికి వచ్చిన దినమున మీ హోటలులోనికి మఱి యెవ్వరైన వచ్చియున్నారా!

హోట—ఆ! వచ్చియున్నాడు. ఆయన వచ్చుటచేతనే యీ దినమున వాడు నాకేమియు నీయకుండ బోయినను నే నంతగా గోపింపలేదు.

అమ—ఎందుచేత?

హోట—ఆ దినమున మంచి పెద్దమనుష్యుడొక డిచ్చటకు వచ్చియుండెను ఎంత మంచివాడనుకొన్నాడు! ఆతని యాకార మతి సౌమ్యమైనది. ఆతని మాటలు కూడ నాకారమునకు దగినవే—ఆతడు నాహోటలుగా నొక్కపూట భోజనముచేసి పూర్తిగా నొక్క రూపాయి నాకిచ్చినాడు. అంతటి సరిసుమ నాకగపడలేదు.

అమ—ఆ దినమున వచ్చిన నర్తకుడా పెద్దమనుష్యుని గూర్చి మిమ్మల నేమైన నడిగి యుండెనా!

హోట—లేదు. అట్టి తుచ్చున కంతటి పెద్దమనుష్యునితో బని చేమియుండును? ఆ దొంగముండకొడు కాదినమున నాప్రాణము విసిగించివైచినాడు. ఆతడు ప్రాగుటకు మందినీళ్ళు కావలయునని యడిగినాడు. నేనొక చెంబుతో నీరు తెచ్చియిచ్చితిని. ఈపాత్రములో

నీళ్లు జిడ్డుగానున్నవనియు, నిందులో మట్టియున్నదనియు, నిండేదియో పడినటనుమానముగా నున్నదనియు నిశ్చేధించుట కారంభించినాడు. నేనీ పాత్రముకాదని యింకొక పాత్రతో నిగు దెచ్చి యిచ్చుచుంటిని. ఈదశెట్లో దాహము త్రాగి యాతడు పోయినాడు. ఆ దినమున నా పెద్దమనుష్యుడు నాకు దలపని తలంపుగా రూపాయ నిచ్చుటచే నా సంకోచమునో నుంటినిగాని లేకున్నచో నప్పుడాతడు చేసిన పనికి నేనానివి దొడ్లందు గవ్వలవలె చాలునట్లు రెండు మూడు లెంప కాయలు కొట్టియే యుండును. అద్భుతవశమున నప్పుడాతనికా యోగ మెట్లో తిప్పిపోయినది.

అమరేంద్రుని కప్పు డెన్నియో సంగతులు తెలిసినట్లుగా నెంతో యుత్సాహము కలిగెను. అప్పుడాతడు తనలో—“ఆ వచ్చిన పెద్దమనుష్యుడే యా బండిపోటు దొంగయై యుండును. ఆ వర్తకుడు కూడ నాతనితో సంబంధించినవాడే—ఆ పెద్దమనుష్యుడు దాహ పాత్రమునం దడుగుభాగమున నేవియో సంతకేతాక్షరములను లిఖించి యుండవలయును అట్లే కాకయున్నచో రెండవవాడుగు నా వర్తకుడు దాహమని నెఱచి పెట్టి యన్నిపాత్రలను దెప్పించి వలసిన యావశ్యక మేముండును! ఈ నా యూహ నిజమైనను గాకపోయినను సరియేగాని యీ హొలలునందలి దాహపాత్రము నన్నిటి నొకసారి బాగుగ బరిశీలించి చూడవలయును” అని నిశ్చయించుకొనియెను.

తిరువాలె యథాసమయమున నమరేంద్రుడా యంటియందలి దాహపాత్రముల నన్నిటిని బాగుగ బరిశీలించుచుండెను. అందొక పాత్రమున కడుగుభాగమున బడనైన యనుప కలాకతో నేవియో యక్షరములు వ్రాయబడి యున్నట్లుగా నాతని కంటి కగపడియెను. అప్పుడాతడు పరమోత్సాహముతో నా యక్షరములను బరిశీలించెను. అదిట్లు వ్రాయబడి యుండెను—

“ఎండిపోయిన చెట్టు—కుడినైపున బడి గజములు—ఎడమ నైపున నాకు గజములు—త్రిశూలము!—”

ప్రకరణము 8

ఆ పాత్రమున కడుగు భాగమున నీ విధముగా నతి గంభీర రహస్య పూర్ణంబులగు కొన్ని మాటలు వ్రాయబడి యుండుటం గాంచి అమరేంద్రుడు కేవలమును విస్మయింపజేసెను. ఆ మాటలలో నేదియో యతి సిగూఢమును రహస్య ముండితీసునని యాతడు నిశ్చయించుకొనియెను.

అమరేంద్రున కప్పు డెన్నియో యనుమానములు కలిగెను. ఆ పెద్దమనష్యు డాకస్మికముగా నీ హోటలునకు భోజనమున కేల రావలయు ? అంత గొప్పవా డిట్టి చిన్న హోటలులో భుజించువా ? ఒక పూట భోజనము చేసినంత మాత్రమున నాశిషీ హోటలువానికి రూపాయ నిచ్చుటయేమి ?—ఆతడు వచ్చిన తరువాతనే ఆ వర్తకుడు కూడ నిచ్చుటకి వచ్చెను. వచ్చిన యాతడు దాహముని చెప్పి యొక పాత్రముకాదని మఱియొక పాత్ర నుడుగుచు హోటలువానినిం బిడించుట కాతనికి మళ్ళోద్దేశ మేదియో ముండితీరవలయును ఎవ్వగు నాశిషీ గొప్ప యనుమానింపకుండ నింకవలయుననియే సొదకాతడు హోటలువానితో ఒకడము పెట్టుకొని మంచులవానిడ గుంపులోనికి బోయియుండెను.

ఈ నిషయము లన్నిటిని బట్టియు శాగుగ నాలోచింపగా మొట్టమొదట నీ హోటలునకు వచ్చిన ఆ పెద్దమనష్యుడే ఈ పాత్రము క్రింద నీసంకేతాక్షరములను వ్రాసియుండ ననియు దిరువారే వచ్చిన యా వర్తకు డేదేనో నెలమున శాత్రుముల నన్నిటిని దొకించి తుదకే సంకేతాక్షరములను దెలిసికొని పోయి యుండుననియు దోచుచున్నది. ఆ యిరువుగును నతి నిపుణముగ నట్టి యేర్పాటు చేసికొని యుందురు. ఒకరి నొకరు చూచి మాటాడినచో నెవ్వరైన ననుమానింతురని యెంచి యీ విధముగా బరస్పరోద్దేశములను దెలిసికొనుటకు మంచి

మార్గ మేర్పఱచుకొన్నాను! ఆ వర్తకు డనేక ప్రదేశములకుబోయి
యేమేమియో సరకులనుగొని యమ్మకొనుచున్నట్లు నటించును.
ఆ పెద్దమనుష్యుడు సత్పుణునివలె నతి చనుత్కారముగ నటించు
చుండును. ఇహ వీరియెడల నెవ్వరికైన ననుమానము కలుగుట కవకాశ
మేమిన్నది? ఎన్నివిధముల భావించినను నిశ్చయముగా నా పెద్ద
మనుష్యుడు, వర్తకుడు, లోచనుడు మువ్వరును గూడ నొక గుంపు
లోనివాడేయని తోచుచున్నది. కాని యశ్వాసోహియగు నాబంధి
పోటు దొంగకును వీరిని నెట్టి సంబంధమున్నదో తెలియుటలేదు.
సంబంధ మున్నదని స్థిరపఱచుకొనుటకు గూడ నింతవఱ కెట్టి
యాధారము నగపడుటలేదు. ఏమైనను నీ మువ్వరును మాత్రము
తప్పకొండ దొంగలేయని స్థిరపఱచుకొనుట కెట్టి సంశయములేదు—
ఆ పెద్దమనుష్యుడు స్వయముగా దొంగతనముచేసి యా దొంగ
వస్తువుల నేప్రదేశమునందో పూడ్చియుంచి ఈ విధముగా హోటలు
నకువచ్చి యొక పాత్రముపై సంకేతాక్షరమును వ్రాసి పోవు
చుండును. తరువాత వర్తకుడువచ్చి యిట్లే ఆ సంకేతమును గ్రహించి
పోవుచుండును. అనంతర మాత్రా వస్తువులున్న చోటికిబోయి త్రవ్వి
తీసికొని వెడలిపోవుచుండును. ఆహా! ఇది ఎంత యద్భుతమైనదధి!
దొంగలలో గూడ నంత నైపుణ్యమున్నది! వీరికిగల యా బుద్ధిశక్తి
యంతయును మంచికార్యములయందుపయోగ పఱచినచో లోకమున
కెంత యుపకారకరముగా నుండును!—ఈ సంకేత శబ్దములనుబట్టి
చూడగా నెడిబోయిన కెల్లునకు గుడినైపున బదిబిబముల దూరము
నను, నెడిమనైపున యున్నదనియు నచ్చట నానాముగా ద్రిశూలము
పాత్రబడి యుండెననియు దెలియజేసినట్లు తోచుచున్నది. ఇందుల
కెంతమాత్రమును సందేహములేదు. ఒకసారి పోయి చూచినచో
నన్నిసంగతులును స్పష్టముగా దెలియును” అని యమరేంద్రుడు
స్థిరపఱచుకొనియెను.

తగువారే నారడు హొటలు యజమానితో నీ విషయముం గూర్చి మాటాడకుండగనే యొడిపోయిన చెట్టెవైపున నున్నదో యని జప్తికి దెచ్చుకొన నారంభించెను అతడు తటచుగా సాయంకాలమున బయటికి పికాగు పోవుచునేయుండెను. కాని యట్టి శుష్క వృక్ష మెచ్చటనైన నాతిని కంటబడినట్లు స్మృతికి రాలేదు

ఇక నూరక శ్రమపడి యాలోచించుటవలన లాభములేదని యెంచి యమరేంద్రుడు డప్పుడు హొటలువాని యొద్దకుబోయి—
“అయ్యా! ఈచుట్టప్రక్కల నక్కడనైన నెండిపోయిన చెట్టున్నదియో! నాన్నేహితుడు నాతో మాటలాడవలసివని యొడిపోయిన చెట్టుకడకు సాయంకాలమువచ్చి కలిసికొన వలయునని నాకు జాబు వ్రాసియున్నాడు కాని యా చెట్టెచ్చటనున్నదో మాత్రము వాయ లేదు. అందుచే నా కేమార్గమును దోచకుండ నున్నది, అట్టి చెట్టును గూర్చి మీకేమైన దెలిసినచో జెప్పదరా?” అని యడిగెను.

హొట—అదియేమి? మీకేప్పుడు వగపడనేలేదా! మన హొటలునకు కుత్తరము వైపుననున్న పొలము బయట నొక పురాతన ప్రకాండి భూగుహము శుష్కమైపోయి యున్నది—మీ న్నేహితుడు వ్రాసినది యా వృక్షమును గూర్చియే యెఱుఁగెను.

అను—మీరు చెప్పినమాట నిజమే కావచ్చును. నేనచ్చటి కొకసారిపోయి చూచి వచ్చెదను.

అని చెప్పి యమరేంద్రుడు డప్పుడే యా పొలము బయటికి బయలుదేలి పోయెను. అప్పటికి సంధ్యాసమయ మగుటకే నెంతయో విలంబములేదు అమరేంద్రుడు జాత్రమునో నడచి పోవుచుండెను. మందులవార్తాడింకను వెడలిపోలేదు. వారి డేరాలు దూరమునుండి యాతిని కగపడుచుండెను. ఆ మందులవార్తాడ బయటికి దూర్పు భాగమున బుష్కరిణియొద్ద విడిసి యుండిరి. ఆ యెండుచెట్టాబయటికి బడనుటివైపున నున్నదని హొటలు యజమాని చెప్పియుండెను. అమరేంద్రుడా దిక్కుగనే పోవుచుండెను.

ఇంతలో నాకస్మికముగ నాతని వెనుకవై ఘనమండి—“అయ్యా ! అమరేంద్రబాబూ ! మీరు క్షేమముగా నున్నారా !” అనుమాటలు వివబడియెను.

అమరేంద్రుడు తులికిపడి వెనుకకు దిరిగి చూచెను. అంతటి మధుర మోహన స్వరముతో బలకరించినవా రింకెవ్వరు ! మందుల బాలికయగు కుంజయే—ఆ బాలికకు దన పేరెట్లు తెలిసిననో యని యమరేంద్రున కెంతయో విస్మయము కలిగెను. ఏవిధముచేనైన నా బాలిక నింకొకసారి దర్శించి యామెతో రహస్యముగా గొన్ని మాట లాడవలయునని యాత డిదినఱకే మనసులో స్థిరపఱచుకొని యుండెను. ఈ విషయమున నాతని కంతగా శ్రమపడవలసిన యావశ్యకము లేకుండ బోయెను. నిర్జనమగు నయ్యేకాంత ప్రదేశమునందు ఆదృష్టవశమున నామెయే స్వయముగావచ్చి యాతని కన్నులయెదుట నాటకీయరీతినించెను. ఏమోకాని యమరేంద్రుని సకలాంగకములును బురికించిపోయెను. ఆతని హృదయ మతివేగముగ జలించి నారంభించెను. ఆ నిర్జన ప్రదేశమునం దామెతో మాటలాడుట కారోకి సంకోచము కలిగెను. కార్యార్థియగు నాతడప్పుడు మృదుస్వరముతో— “ఏప్ర నానామము నేవిధముగా తెలిసికొన గలిగితివి ?” అని ప్రశ్నించెను.

ఆతనితో మాటలాడుట కామె కెట్టి సంకోచమును తేకపోయెను. ఆప్పుడామె వసంత వనవివాహాంగముంబోలి కలస్వనముతో—“ నేను మిమ్ములను బాగుగా నెఱుంగుదును. మాలోచననకు గూడ మీ సంగతులు పూర్తిగా దెలియును. మేము మాసరకులను దీసికొని యొమ్ముకొనుటకు బట్టణములోనికి బోవునప్పుడు నేను మిమ్ములను జాలసాసులు చూచియుంటిని ” అనియెను.

అమ—ఆలాగా ! అట్లయినచో మీలోచనకు గూడ నన్ను బాగుగ నెఱింగియుండు ననికొనియెదను. నేనెట్లినాడనోకూడ నాతనికి దెలియుననియే నోచుచున్నది, బొనా !

కుంజ—దౌను, ఆ బందిపోటు దొంగను బట్టుకొనవలయునని మీరు విశ్వప్రయత్నము చేయుచున్నారని కూడ నాతినికి దెలియును.

అను—ఆతనికి సంగతులన్నియు దెలిసికొనుట యెందులకు ? సరేకాని—ఆ బందిపోటు దొంగతో మీ లోచనునకు సంబంధ మేమైన నున్నదా ?

కుంజ—లేదు—నాకాసంగతులేమియును దెలియవు, తెలియుట కనకాశమునులేదు.

అను—పోనిమ్ము. నీవాదినమున పర్రకునిం గూర్చి యేమో చెప్పితివే—ఆతని విషయమున నీకేమైన దెలియునా ?

కుంజ—ఆత డొకసారి మాడేరాల యొద్దకు వచ్చినాడు, శ్రమముగా నేమోకాని మాలోచనునకు నాతినికిని జూచుచుండగ నే జగడము పెరిగిపోయినది. అప్పుని లోచను డాతని బలవంతముగా నటనుండి తిరిమివైచెను.

కుంజ చెప్పిన మాటలయం దనురేంద్రున కంతగా విశ్వాసము కలుగకపోయెను ఆమెతో నిక నీవిషయమున సభికముగా బ్రస్తానింప గూడదనికూడ నాతినికి దోచెను. కాని యా బాలికతో నెట్లయిన మాటాడవలయునని యాతినికి కుతూహలముగా నుండెను. అప్పుడు కుంజ యనురేంద్రుని సందేహ భావమును గ్రహించి దృఢస్వరముతో— “అయ్యా ! నేను చెప్పినదానిలో నెంతమాత్ర మసర్వ మనుమాట లేదు. నేనిప్పుడు మీదర్శనము చేయవలయునను నుద్దేశముతోనే బయలుదేటి వచ్చితిని. మీరీతోవను బోవుచుండగా దూరమునుండి చూచి నేనిచ్చటకు బహుగెత్తుకొని వచ్చియుంటిని ” అనియెను.

అను—ప్రయోజనమేమి ? నాతో మాటలాడవలసిన పని మేమైన నున్నదా యేమి ?

కుంజ—నేను మిమ్ములను జూడవలయునను కుతూహలముతో నెంతయో శ్రమపడి మాడేరానుండి యతిరహస్యముగా బయలుదేటి రెండవకంటివారి కగపడికుండ నేకాంతముగా నిటకు వచ్చితిని.

అమ—ఇంత యాత్రమునో వచ్చుటకు గారణమేమి? అచ్చట నేమిజరగినది?

కుంజ—అచ్చట జరగిన దేదియును లేదు—కాని మీరు మూత్ర మిప్పుడిచ్చట నెంతమాత్రము నుండివలదు. ఉన్నచో మహా విషత్తున బడిపోవుదురు.

అమ—నాకు మహా విషత్తు కలుగునా? అన్యులముగ నున్నదే! ఎందుచేత?

కుంజ—ఎందుచేతనా? మీరాబందిపోటు దొంగను బట్టుకొన వలయునని ప్రయత్నిము చేయుచుంటుంటే మాలోచనకు మీపై వతిదారుణముగు శ్రోధముతో నున్నాడు. ఆతని దృష్టియంతయు నెప్పుడును మీమీదనే యున్నది. అయ్యో! ఎట్లయిన మీరీ ప్రయత్ని మును మానుకొని పట్టణములోనికి జోయి సుఖముగా నుండుడు!

ఇదివఱకే బలపడియున్న యమశ్రేంగుని యనుమానము ఈ మాటలవలన మఱింత ఘనీభవించిపోయెను. అప్పుడాతడు వృదు స్వరముతో—“కుంజా! లోచనమునకు విశ్చయముగా నీ దారివోపిడి గాండ్లనో సంబంధమున్నదని నాకు దోచుచున్నది. నిజమేనా?” అని ప్రశ్నించెను.

అప్పుడు కుంజ తన సుందర వదన మండలమును వంచుకొని మెల్లగా—“ఆ సంగతి నా కేమియును చెలియదు—ఏమైనవేమి? మీరు మూత్ర మిప్పుడు శ్రీఘముగా నెంతికి బయలుదేలిపోయి, ఇక నిచ్చట నోకి నిమిషమైనను నిలువవలదు” అనియెను.

అమ—మీరందఱు నీ దినముననే యిటనుండి బయలుదేలి పోయెదరటగాదా?

కుంజ—అవును ఈ రాత్రియే మేమిటనుండి మఱియొక చోటికి జోయెదము.

అమ—ఆమాట నిజమేగదా? అట్లయినచో నీక నాకు భయ మేముండును?

అప్పుడు కుంజ తన మనోహర ముఖ కమలము నమరేంద్రుని చెవిచెంతినుంది గద్గద స్వరముతో—“మాలోచనము మిమ్ముల నెట్లయిన దంపివైవలయునని ప్రయత్నించుచున్నాను” అని చెప్పెను.

ఆ మాటవిని యమరేంద్రుడు డడరిపడి యా బాలికామణి నదన మండఃమఃవంశ దక్ష దృష్టితో జూడ నారంభించెను. అప్పుడు కుంజ యతి మృదుల స్వరముతో—“బయలుదేటును—వెనుకకు దిరిగి వెంటనే యింటికిబొందు—ఇక నిచ్చట నుండవలదు!” అనియెను.

ఇట్లు చెప్పెను నా సుందరీమణి యా ప్రదేశమునుండి యతి శ్రీఘ్రమనముతో బయలుదేటి నిమిషములో నదృశ్యురాలై పోయెను. అమరేంద్రుడా శుష్క మహాగహమాన్న దిక్కు ననుసరించి పోయెను.

కొలదిసేపటిలోనే యాతడా యెందుచెట్టును సమీపించెను. తోడనే యాతడు దానికి గుడివైపున బదిగజముల మేగఁజూచు జాగరూకతతో బరిశీలించిచూచెను అచ్చట నేలపై ఒక శ్రీశూలముగ పారిబడియుండెను అమరేంద్రుడు హఠాత్తులనండి బయలుదేటు నప్పుడే యొక బలమైన కత్తిని జేబులో వైచుకొని తెచ్చియుండెను. ఆతడా చెట్టుచెంత దలవంచుకొని కూర్చుండి యా కత్తితో నేలను ద్రవ్యుల కారంభించెను. అట్లా మూరెడులోని ద్రవ్యవస్తువులకా కత్తికొక యినుకేనుపెట్టె తిగిలివట్లు చప్పుడు వినివచ్చెను. అప్పు డాతడు వ్యగ్రభావముతో ద్రవ్యవస్తువు నీటు నటు నొత్తిగింది లోపల నున్న యా పెట్టెను బైకిదీసెను అది తాళము వైవబడియుండెను. నేర్పరియగు అమరేంద్రుడు డప్పుడు తన కత్తితో నా పెట్టెను నిమిష ములో దెఱచివైచెను చూడగా నందు గొన్ని సువర్ణాలంకారము లుండెను. పలువగల యలంకారముల నిదివఱకే యెవ్వరో తీసికొని పోయిఁజ్ఱాతని కనుమానము కలిగెను. ఆతడాశ్చర్యముతో వానిని దిలకించుచుండెను.

ఇంతలో నాకస్మికముగా నాతని మస్తకముపై దామణి దండఃపూతనయ్యెను. ఆదెబ్బతో నాతనికి నలుదెసలను గాఢాంధకార మైపోయెను. తరువాత నాతనికి స్మృతియే లేకుండబోయెను.

ప్రకరణము 9

అతనికి మరల స్మృతి కలుగునప్పటికి దలపై బలముగ దగిలిన దెబ్బలనం గలిగిన వేదన యనుభవ గోచరము కాజొచ్చెను. అతడు కన్నులువిచ్చి చూచునప్పుటి కాకాశమున జంధ్రుడు వెలుంగుచుండెను. కాసి యందందు మేఘము లావరించుకొని యుండుటచే వెన్నెల యంతి హఠాఃరముగాలేదు. అతనిచెంత నప్పుడొక యవతీ మణి కూర్చుండి యుపచారములు చేయుచున్న ట్లాతిడు గ్రహింప గలిగెను. అగ్రగణ్డి వెన్నెల వెలుగుగా నాతిడామె నానవాలు పట్ట గలిగెను. అమె యెవ్వని ? మందుల బాలికయగు మన కుండయే.

అప్పు డనురేంద్రుడు శ్రమపడి మాటలాడుట కెలుగు దెచ్చుకొని హీనస్వరముతో—“ నేనిప్పు డెచ్చట నున్నాను ? నేను దీనిన యీ పెట్టె—” అనునంతలోనే కుండ యాతిని నిక మాటాడినంతకన్నే హఠాఃస్వార్థింబగు మధుర స్వరముతో—“ఊగుండును, ఏమియును మాటలాడినాడ, మాటాడినచో మీ కాయాసము కలుగును, మీ చెట్టినే యున్నాను ” అనియెను.

అనంతరము కుండ యేదియో వనచూలికనుదెచ్చి రసముతీసి యనురేంద్రునిచే నేనింపజేసెను. ఆ యశాషధ ప్రభావముచే నాతిని కొక్క నిమిషములో జాలవల కాయాసము దగ్గిబోయెను. అప్పు డనురేంద్రునకు దానాచెట్టుకొండ ద్రవ్విన మీ వస్తువుల పెట్టెను దీయుచుండగా వెనుకనండి మెచ్చిపోవచ్చి నన తలపై గజ్జతో బలవంతముగ మోదీన్లు స్మృతిలోనికి వచ్చెను. అప్పు డనురేంద్రుడు కుండం గాంచి—“ ఇట్లు నాతిలపై గండాఘాతము చేసినవారెవ్వరో నీకేమైన దెలియునా ? ” అని ప్రశ్నించెను.

కుండ మెల్లమెల్లగా—“ నేను మీతో ముందుగనే చెప్పితిని గాదా ? కాసి మీరు నామాట లెక్కచేయలేదు, మిమ్ము గొట్టినవాడింకెవ్వడు ? లోచనుడే ! ” అనియెను.

అప్పుడమరేంద్రుడు వ్యగ్రభావముతో—“అలాగా? ఆ పట్టె— ఆ వస్తువులు” అని పలుకుచు జటాలునశేచి యా చట్టుకొడికిగోయి వెడిగినారంభించెను. ఏమున్నది? ఆ పట్టె యెచ్చటను నగపడలేదు. తన్నెవ్వడిట్లు కొట్టెనో యాతడే యా నగలపట్టె నెత్తికొని గోయి యుండునని ఆతడు భావించుకొనియెను. అతని మనసు చెదరగొట్టెను. సర్వస్వముం గోల్పోయినవానివలె నాతడు వ్యాకులపడుచుండెను.

అప్పుడాతని యనస్థు గాంచి కుంజ మృగుల స్వరముతో—
“మీరెంతమాత్రమును మనసు చెదరగొట్టుకొనవలదు. మీకాయాస మెక్కువైపోవును. నేనిప్పుడు మీతలపై గాయమునకు గట్టుకట్టవలసి యున్నది” అనియెను.

అమరేంద్రుడిక నేమియును మాటలాడలేదు. నివుణమతి కుగు కుంజ యప్పుడతి ప్రయత్నముతో నేమేమియో మందులువైచి ఆతని తలకు గట్టుకట్టెను. ఆ గాయమునుండి యెంతమాత్రమునూ రక్తము ప్రవహింపకుండునట్లుమె యదివఱకే యేదో మందు వైచియుండెను. మంగులవాళ్ళ పిల్లకు మందుల కేమికొదన? అమె యిప్పుడు మరల నమరేంద్రునిచే నింకొక యాపదమును నేనింపజేసెను.

తరువాత నా బానికామణి జ్ఞాగ్రతగా బుట్టకొని యాతని నా చట్టు మొగట గూర్చుండిజేసి యాతని పార్శ్వమున దానును గూర్చుండి యుపచారములు చేయుచుండెను. అతి గంభీరమగు నా గాత్రసమయమాన—పిజ్జనంబును, నతి విశౌలంబునునగు బహిరంగ త్రేత్రమధ్యమున—ఘస్త్రించుచున్న యామహా మహీగుహము చెంగట నొంటిగానున్న యమరేంద్రుడును, నాతని పార్శ్వమున సుందరీ మణియు, నపరిచితయునగు నొక యువశీమణియును గూర్చుండి యుండిరి. అప్పుడా యగువురకును జట్టుపక్కల నొక మైలుదూరము లోపల చూసవ సంచారమును మాటయే లేకయుండెను. ఇట్టి యనస్థ యెవ్వరికైన నెప్పుడైన దిటసింది యుండునా యని యమరేంద్రుడు

భావించుకొనుచుండెను. కుంజ విస్ఫురణముగా నాతిని చెంత గూర్చుండి యపచారములు చేయుచుండెను. ఆమె హృదయమునం దెట్టి సంగోచమును గలుగుటయేలేదు. అప్పటికిను ననురేంద్రున కెనియో వయసు ఎద్దియుండలేదు. అప్పుడే యభినవ యౌవనము లెలనూపుచుండెను. ఆ కారణముచే నాతిని హృదయ మప్పుడు తన యంతి దానే కుంజ కిటాక్షములకు సంపూర్ణముగా వశీభూతిమై పోయెను.

నిదేశ హృదయముగ ననురేంద్రున కప్పుడు బాహ్యజ్ఞానము లేకుండబోయెను. ఆ కష్టస్థితిలోగూడ నాతివొక యనిర్వాచ్యమగు నానందమున నిమగ్నుడైపోయెను. అట్లు కొంతసేపై పఠితువాత నాకస్మికముగా నాతిడు తెలివితేచ్చుకొని కుంజవంక దిలకించి ప్రార్థిము ననుసరించి—“కుంజా! నీవప్పుడే ఇట్టిక బోయితివిగా— ఇంతిలో మరల విచ్చటి కేవిధముగా వచ్చితివి?” అని ప్రశ్నించెను.

సరళ హృదయముగ కుంజ యప్పుడు సంతోషముతో— “అప్పుడు నేను రూయొద్దనుండి బయలుదేరి మాతాపునకు బోయితిని. అచ్చట డేగాలో బోచెను డగ్గడలేదు. అందుచే నాకనుమానము కలిగినది నామా పితృయముగా మిమ్ము నున్నాయే యనుసంధానము చేయుచు బోయియుండునని నాకు నోచినది. ఇక నొక నిమిషమైన నేనచ్చట నుండిబాలక పోయితిని. ఎప్పురితోను జెప్పుకుండ నతి కష్టముతో బరుగెత్తుకొని మరల విచ్చటికి వచ్చివైచితిని. వచ్చి చూచునప్పటికి మీరు తెలివిదప్పి కేలవై పడియుంటిరి. నాగుండె గుభిలుమనిపోయెను అనుకొనినంత పసిమును బరిగినదని నేను చాల భయపడి పోయితిని. అప్పుడు నేను యుక్తసమయమునకువచ్చి మీగాయమునుండి రక్తము ప్రవింపకుండ మంగువైచియే యుండక పోయినచో మీరీవిధముగా జేవించి నాతో మాటలాడుటయే యనుసంభవమై యుండును” అనియెను.

అప్పు డమరేంద్రుడు కృష్ణజ్ఞతా నూచకముగను, బ్రేమ పూర్వకముగను నా సుందరీమణి చేయిపట్టుకొని యానందోత్సాహ పూర్ణముగ స్వరముతో—“ కుంభా! నీవు నా ప్రాణములను నిలిపి నన్ను రక్షించితివి, నేను మీఱుణము నెట్లు తీర్చుకొనగలను? దయార్ద్రహృదయముగ నీ యవ్యాజ కాగుణ్యము నెంతిని కొనియాడ గలను!” అనియెను.

కుంభ ఆ మాటలను వినిపించుకొనకుండగ నే—“ మాలోచనము మీరు బయలుదేరిన సంగతి కనుపెట్టి మీకగడకుండ మీ వెన్నంటియే వచ్చియుండి ననుకొందును. అదియే మిమ్ముల నెట్లయిన గడతేర్ప వలయునని నిశ్చయించుకొని యున్నట్లు నేను స్పష్టముగా నెరుంగుదును ” అనియెను.

అను—అలాగా? నే నీ చెట్టుకింద ద్రవ్య తీసిన యా వస్తువుల పెట్టె ఏమైపోయినది?

కుంభ—ఏమో? నాకెట్లు తెలియును? యిచ్చట నట్టిపెట్టె యేదియు నగపడుటలేదు.

అను—ఆ పెట్టె నా దొంగముండకొడుకే తీసికొని పోయి యుండును, అందుల కెంతమానమును సందేహములేదు.

కుంభ—అది ఎట్లు పోయిందో యెవ్వరు చెప్పగలరు? అప్పుడే చాల రాత్రి యైపోయినది. ఈ రాత్రి మా ప్రయాణముకూడను— నే నగడకుండుటచే మావాళ్ళుండియును నాకొరకు నెదకుకొనుచుందురు. ఇక నాలస్యమేల? అందు! నేను మీతోకూడవచ్చి మిమ్ములను మీ హోటలు నొద్దకు జేర్చి మీరు నిరపాయముగా నుండుటగాంచి తగువారే నేను మాగుంపులోనికి బోయెదను.

అమరేంద్రుడు కుంభ మాటకు దన యంగీకారమును సూచించెను. అప్పుడు కుంభ యాతనిని నెమ్మదిగా లేవదీసి యతి భద్రముగా నాతని దక్షిణ హస్తమును దన భుజముపై జేర్చుకొని

యాతని భారమంతయు దన్నపై నానుకొని హొటలు వైపునకు మెల్లమెల్లగా వడపించి తీసికొనిపోయెను. అహ! ఈశ్వరవిలాసము! ఆ సమయమున గుంజయేనచ్చి పత్తికియ చేయకున్నచో నవనవ యశావసుండగు నమరేంద్రుని బ్రదు కేమికావలసివది? అనురేంద్రు నకు దీర్ఘాయుష్యమున్నది. కాకున్నచో నెట్టిసంబంధమును లేకుండ వచ్చి ప్రాణోత్క్రమణ సమయమున నాతని కుశచారములు చేయుట యెట్లు తిలస్పించును?

అట్లు కుంజ యాతని మెల్లగా వడపించుకొని పోవుచుండగా మార్గమధ్యమునందే యనురేంద్రు డామెం గాంచి—“కుంజా! నీ దయార్ద్ర హృదయమును, నీ సుగుణ గణంబులను, నీ స్వరూప సంభాషణములును వినుకొించి చూడగా నీవు మందులదానవు కావని నాకు దోచుచున్నది” అనియెను.

కుంజ—కాకేమి! నా కిండ్రిమాత్ర మొకవ ర్తకుడు— నే నిప్పుడు నిజముగా మందులదాననే.

అను—ఏమోకాని నా హృదయముమాత్ర మెట్లు విశ్వసింప కున్నది. దానికేమి—నీ కీ మంతులవారొడ గుంపుతో నుండుట సుఖముగానే యున్నదా?

కుంజ—ఎవ్వరైతే నీ కిట్లుండుట యెన్నడైన సుఖముగా నుండునా? మాతొడ్డి నన్నెంతయో గాగాబముతో బెంచుకొను చుండెడినానా ఏమిచేయుచును? ఎచ్చటికి బోవుటకైతే ను నాకు దగిన యాశ్రయ మేమున్నది? ఈశ్వరుడు నన్నిట్లు మందులదాననై యుండుటకే సృజించెను కాబోలును!

అనురేంద్రుని గుండె జలుముచున్నది. ఆతని హృదయ మంతయును గహగరస తరంగితిమైపోయెను. అప్పుడాతని సున్నిగ విలోచనమాలతో నామె సుందర వదనమును చిలకొంచును—“ఎవ్వరైతే నొక పెద్దమనుష్యుడు లేన యింట నిన్నుంచి పోషి వదలించినచో నీ వంగీకరించి యచ్చట నుండెదవా?” అని యడిగెను.

కుంజ—ఉండకేమి ! నీచజాతివగు నిట్టి నన్ను దమయింట నుంచుకొనుట కెవ్వ రంగీకరింతు ?

అమ—ఒక వేళ నంగీకరించు ననుకొందము. నీవట్లుండెదవా ? నిజము చెప్పుము ?

కుంజ—యి. చుక నీవేమో యీలోదించుకొని—“ నేనట్లు వచ్చి యుండి ట కవకాశము కలుగదనుకొని యెదను ” అనియెను.

అమ—కారణమేమి ?

కుంజ—ఎందుచేతనో నేను చెప్పజాలను. వచ్చుటకు వీలుండ దని తోచుచున్నది.

అమ—కుంజా ! అట్లయినచో నీ వాదొంగల గుంపును విడిచి రాజాలవా ?

కుంజ—వాండ్రందఱును దొంగ లే యనిమాత్రము నేను చెప్ప జాలను వారిందఱు నిప్పటికి గూడ ఎన్ను సుఖముగా బోషించు చున్నారు. నాకు గావలసిన వన్నియును దెచ్చి యిచ్చుచున్నారు. కృతిఘ్నురాలనై నేను వారి నేమియు ననజాలను.

అమ—ఇంతటి గణావతివగు బాలికకు నీ కట్టివారితో సంస్కార ముండికాదు నీవెంతిమాత్రము నాగుంపులో నుండవలదు కుంజా !

కుంజ—ఇదిగో ! మీహొలలు గుమ్మము నొద్దకు వచ్చితిమి. ఇక మీరు లొనికిబొండు. చాల రాత్రియైనది. నేనుకూడ నూడే గాల యొద్దకు బోయెదను.

అని చెప్పెను నా బాలిక యమరేంద్రుని భుజముపైనుండి తన చేతిని వదల్చుకొనియెను. అమరేంద్రుడును నామె భుజముపైనున్న తన హస్తమును దీసికొనియెను తోడనే కుంజ కురంగ శాబకముం బోలి యొక్క పెరుగున దమవారున్న దిక్కుగా వెడలిపోయెను. అమరేంద్రు డతికష్టముతో మెల్లగా నడచి హొలలు గుమ్మము నొద్దకుబోయి తలుపు గొట్టెను. అంతలో మరల నాతని కాయాసముచే దల తిరుగ నారింభించెను. అందుచే నాతడు నిలిచినచోటనే కూలబడి పోయెను. తరువాత నేమిజరిగినదో ఆతనికి స్మృతియే లేకుండబోయెను.

ప్రకరణము 10

అమరేంద్రునకు స్త్రోత్ర కలుగునప్పటికి దానెప్పటివలె నీల తిలనబాబు మందహాస దన పడకగదిలో శయనించియున్నట్లు తెలిసికొని యాతడు మిగుల విస్మయపడ్డ పోయెను. నీలరతనబాబా బాతని మంచము నమీసమున నిలువబడియుండెను. ఆతని గృహవైశ్యుడగు డాక్టరుబాబు మంచముపై గూర్చుండి అమరేంద్రుని చేయి పట్టుకొని నాడిని బరీక్షించుచు—“అమరబాబూ! నీకిప్పు డిండుక తెలివి కలిగినది. ఇంక నేమియును భయములేదు. ఒక వారము దినములలో నీకు సంపూర్ణముగ నారోగ్యము కలుగును” అనియెను.

అమ—ఎంత త్వరలో నారోగ్యము కలిగిన నంత మంచిది నేను ముఖ్యముగా జేయవలసిన కార్యము లేన్నియో యున్నది.

డాక్టరు మందహాసము చేయుచు—“ఇప్పుడు నీవారించుచును లను గూర్చి యెట్టి యాలోచనలను బట్టుకొనవలదు విశేషముగా నెవ్వరితోడను మాటలాడవలదు, స్వస్థుని త్రిముఖో బాగుగ విశమించి యుండుము. ఇది నేను పోయెదను” అనియెను.

డాక్టరు చెప్పినట్లుగా అమరేంద్రునకు వారము దినములలోనే ఆరోగ్యము కలిగెను బాగుగా లేచి మనలుటకు బండ్లపండు దానములు పట్టెను. ఈ పండ్లపండు దానములలో నను నాకాదా దొంగ సంకల్పి గూర్చియే యనేక విధముల నాలోచించుచుండెను. ఆ యాలోచనలే కాక కుంజను గూర్చి కూడ నాగిని హృదయమునం దనేక భావములు లోచుచుండెను. ఆమె సరళహృదయును, సాధుశీలము, జాంఘేయ ర్తనమును నాతని కాశ్చర్యముం గూర్చుచుండెను. ఆ రమణీయ వదన చంద్రమండలమును, నా సుందర మందహాస చంద్రకలును నాతని కన్నుల గట్టిపట్లగపడుచుండెను. ఆ ప్రేమమును మధుర భాషణము లింకను నాతని చెవుల బ్రతిధ్వనించుచున్నట్లే యుండెను. ఆ బాలికా మణి విశాల తరళ నయనములనుండి వెలువడిన వివిధ కటాక్ష మాలిక

లాతని సుస్విగ్ధ హృదయ తేజ్రము వింకను నానంద పులకితముగ జేయుచునే యుండెను. అతని సర్వాంతరంగములు నా సుందరీనుణి రూపగుణ విలాసములయందే విలీనములై యుండెను. అమరేంద్రుడు ప్రభునూవలోకన సమయమునందే యామెను మనఃపూర్వకముగ ప్రేమించి యుండెను.

ఇందాశ్చిర్యపడవలసిన విషయమేమున్నది? యనురేంద్రు డభివని పయతానోద్భాసింపడు సుందర సుకుమార శరీరును కుంజ కొండ కోయల గుఱపునోనున్నదై నను వయోరూపగుణ విశేషగులుచే నాగరిక సుందరీనులునుమించి వాణీయులును నరవర్ణిపియై యుండెను. ఇంతియకాక గూమి యశి విషము సమయమున నమరేంద్రుని ప్రాణములను నిలిపి రక్షించి యుండెను. అమరేంద్రుడిక గన జీవిత కాలములో బాణదాయనియును నా బాలిక రత్నమును మఱవ గలడా? ఎట్లయిన బ్రతుక్కించి ఆమె నింకొకపారి చూడవలయునని యాత డతి శూచులముతో నుండెను. మఱియును బాపండుడుగు నా లోచనున కెట్లయినను దగిన శాస్తి చేయవలయుననికూడ నమ రేంద్రుడు తనలో బ్రతిజ్ఞ చేసికొనియెను.

అమరేంద్రునకు స్వస్థతి కలిగిన తరువాత నాతడు నీలరతన బాబుగొంది—“నేను హొటలునుండి మరల నిచ్చటి కెట్లు వచ్చితిని? ఎవ్వరు తీసికొని వచ్చినారు?” అని యడిగెను.

నీల—నీవాగ్రాతి హొటలు గుమ్మము నొద్ద స్త్రోతరిగిపి పడి యుంటివట! అప్పడొక మందలబాలికవచ్చి హొటలు యజమానుని బిలిచి సెళ్ళేస్తుండవై పడియున్న నీన్నాతని కొప్పగించి—‘యీతని నెట్లులైన వెంటనే నీలరతనబాబు ఇంటికి బంపవలసినద’ని చెప్పి పోయినదట! తన హొటలులో నున్నసమయమున నీకట్టి కష్టము పొందినందులకు హొటలు యజమాని చాల విచారించి ఆరాత్రియే సన్నచప్పటికి బంపివైచినాడు. ఆ రాత్రి యీ బాలికవచ్చి యట్లు

చెప్పకున్నచో నీవప్పుడే మరణించి యుందువనికూడ నాతడే చెప్పినాడు. అప్పుడా బాలిక నీకొక మందుకూడ నిచ్చిపోయినదట ! పాపమా హొటలు యజమాని తఱచుగా నీ క్షేమసమాచారమును దెలిసికొనుచునే యున్నాడు.

ఈ సంగతి యంతయును విని యమరేంద్రుడు కుంజకు దన యందుగల యవ్యాజ్యప్రేమకు దగిన ప్రతిఫల మేమి యొసంగలనని మిగుల దహతహ పడదొడంగెను. ప్రాణదానముచేసిన యామె కేమియొసంగి ఋణవిమోచనము చేసికొనగలడు ? ఒకవంక దొంగను బట్టుకొనవలయుననియు, మఱియొకవంక గుంజ నింకొకసారి దర్శింప వలయుననియు నాతని హృదయ నూవేగ పడుచుండెను.

అమరేంద్రునకు సంపూర్ణముగ నారోగ్యము కలిగినది. ఆతడొకనాడు హొటలునకుబోయి యజమానింగాంచి తన కృతజ్ఞతను దెలియజేసెను. ఆతడును సమరేంద్రునింగాంచి మిగుల సంతోషించెను. వారిరువురును గొంతసేపుత్సాహముతో ననేక విషయములనుగూర్చి మాటలాడు కొనుచుండిరి. అప్పు డమరేంద్రుడు—“అయ్యా ! ఆ దినమున హొటలునకు వచ్చిన వర్తకుని పోలికంగూర్చి మీరేమైన జెప్పగలరా ?” అని ప్రశ్నించెను.

హొటలు యజమాని యతని రూపముం గూర్చియు, నవయవ ములం గూర్చియు, రంగును గూర్చియు నేమేమో చెప్పెను గాని యంతమాత్రమున దెలిసికొనుట కవకాశ మేమియును లేకపోయెను. ఆతడు బాగుగ జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొని—“ఆతని యెడమ కనుబామ మీద నొక గాయపుమచ్చ యున్నది” అని చెప్పెను.

ఆ మాటవిని యమరేంద్రుడు సముత్సాహముతో—“సరే, ఈసారి యాతని నానవాలు పట్టుటకొక యాధారము దొరకినది !” అని చెప్పి యాతనియొద్ద సెలవు గైకొని తిరిగి యింటికి వచ్చివైచెను.

ఆ దినము నుండియే యమరేంద్రుడు తన కార్యసాధనమునకై ప్రయత్నము చేయుట కారంభించెను. ఆతని కార్యమేమున్నది ?

దొంగను బట్టుకొనుట—కుంజను మరల గలసికొనుట—ఈ రెండే కార్యములు. పాణములైన వివిధయోగించి తీగ్వలసిన ముఖ్య కార్యము లాతిసికీ రెండే—చుందులవాండ్ల గుంపిచ్చటచూడి కలకత్తా వైపునకు బోయియుండెను యాతిసికీ నిశ్చయముగా దెలియవచ్చెను. తాను గలకత్తాకు బోయినచో కుంజను దర్శింపవచ్చునని యాతిశు భావించుకొనియెను. దొంగవస్తువుల యమ్ముక మేమైన జనుగు చుండనేమో కనుపెట్ట వలయునని యెంచి ఫతేఁజలీసాహీ బిదివఱకే కలకత్తాకు బోయియుండెను. అమరేంద్రుడు కిప్పు డాతిని గలసికొనుట కూడ నావశ్యకమై యుండెను. తానింతవఱకు గ్రహించిన విషయము లన్నియు నాతిసికీ దెలుపవలయునుగాదా? ఇరువురును గలసి ప్రయత్నించినచో శీఘ్రముగా దొంగను బట్టుకొనుటకు సుభువుగా నుండును. అమరేంద్రుడీ సంగతు లన్నియును బాగుగ నాలోచించు కొనియే కలకత్తాకు బోవుటకు నిశ్చయించుకొని నీలరతనబాబునొద్ద సెలవు గైకొని మరునాడే ప్రయాణమయ్యెను.

ప్రకరణము 11

అమరేంద్రునకు మూర్ఖి దాబాగు పగరమునందు నీలరతనబాబు వలెనే కలకత్తా పట్టణమునందు కూడ ఇమూల్యబాబును నొక యాత్మ బంధువుండెను. అతడు విశేషముగ గ్రయనికయా వ్యాపారము చేయు చుండెను. అతనియొద్ద గావలసినంత సొమ్ముండెను. అమరేంద్రుడు కలకత్తాకుబోయి యమూల్యబాబు స్పృహమునందే బసచేసి యుండ వలయునని నిశ్చయించుకొనియెను. యాతిశు బయలుదేలుటకు ముందుగనే యిక్కడ జరిగిన యెల్లసంగతులను గూర్చియు దాను గ్రహింపగలిగిన ఎల్లవిషయములను గూర్చియు సవిస్తరముగా ఫతేఁజలీ సాహీబున కొక యుత్తరమున వ్రాసి పంపియుండెను. అందు దాను కలకత్తాకు బయలుదేటి వచ్చుచున్న సంగతిని కూడ దెలియ జేసెను.

అమరేంద్రుడు యథాసమయమునకు గలకత్తాకుబోయి యమూల్యబాబునింట బ్రవేశించెను. చాలకాలమునకు దన యింటికి వచ్చిన యమరేంద్రుని గాంచి యమూల్యబాబు పరమానంద భరితుడయ్యెను. సోదర సమానులగు నా యిరువురకు నా దిన మొక పండుగ దినమువలె నుండెను.

భోజనమైనతరువాత నమరేంద్రుడు ఫతేలీని జూచి మాటాడ వలయునను నుద్దేశముతో నాతిని విచారమునకు బోయెను. ఫతేలీ ఆసెం గాంచి సమాదర భావముతో దన చింత గూర్చుండి జేసికొని యటనున్నవా రందఱిగోడను గావని మూటలాడి శ్రమశ్రమముగా నందఱను బంపివైచి హమోత్సాహ సూచక స్వరముతో— “అమరబాబూ! నీవీ విషయాదున విశేషముగా శ్రమపడి చాలనటకు ముఖ్య విషయములను ప్రహేళిక గలిగితివి కాని నీ కీ బ్రయత్నములో మహాసాయము కలిగినది ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు నవ్వుచు—“నా కా రాత్రి తెగిలిన దెబ్బకు గూర్చియేనా మీరు విచారించుచున్నాడు? ఏమైనేమి! ఆ విషయము తెప్పించుకొని నేను ప్రాణములను విలువగలిగితివిగదా! ఆమాటకేమి? నేనీ వ్యాపారమునం దనే విషయమున నా గూర్చి యనుసంధానము చేయగలిగితి ననిచూ ప్రమాది ను తప్పక అంగీకరింపవలసి యుండెను” అనియెను.

ఫతే—ఒకసారికాదు. పదివేసారులు నా యంగీకారమును దెలుపుచున్నాను. నీవు చాల బుద్ధిను తుడవు. ఇంతటి నిగూఢ వ్యాపారమునా భేదించ బ్రయత్నించుటగో కష్టమని నాయమాను బడయగలిగినందులకు నాకెంతో సంతోషముగా నున్నది. ఆ రాత్రి నిన్ను గొట్టినవాడెవ్వడో నేను నిష్పప్తముగా దేసికొన గలిగితినుమా!

ఆ మాట అమరేంద్రుడు పరమాశ్చర్యార్థియై హృదయుడై బోయెను. కాని యేమియును మాటాడలేదు. కనుక మౌనమున

యుండునని భావించుకొనుచుండెను. అప్పుడు ఫతేలీ యుత్సాహముతో—“అమరబాబూ ! నే నెప్పుడు నీ యుత్తరమును జూడగలిగితినో, యెప్పుడు నీ వందు వ్రాసిన వర్తకుని సంగతి తెలిసికొనగలిగితినో యప్పుడే నిన్ను గట్టతో గొట్టినవా డెవ్వడో స్పష్టముగా నూహింప గలిగితిని ” అనియెను.

అమ—అలాగా ! ఎవడువాడు ? మీ కెవనియం దనుమానము కలిగినది ?

ఫతే—నీవంటి బుద్ధిమంతు డింకను నీ విషయమున బ్రశ్నించుట యుచితమా ? ఇంకెవ్వడు ? ఆ వర్తకుడే—దేశద్రుమిరియగు నా వర్తకుడే—ఇంకను సందేహమేమి ?

అమ—అట్లయినచో నా దినమున హాటలువకు వచ్చిన వర్తకుడే నన్ను గొట్టియుండుననియా మీ యుద్దేశము ?

ఫతే—ఔను. వాడుకాక మఱియెవ్వడు ? వాడే మొట్టమొదట నొకసారి యా డెట్టుకేంద బూడ్చిన నగలపెట్టెనుదీసి యందలి రత్నాలంకారములను మాత్రము ముందుగా దీసికొని పోయియుండును. తరువాత నందలి స్వర్ణభూషణములను గూడ దీసికొని పోవలయునని రెండవసారి వచ్చినప్పుడు డెట్టుకేంద గూర్పుండి పెట్టెను బరిశీలించుచున్న నిన్ను జూచి—ఇక జెప్పవలసినదేమున్నది ? తరువాత నేమి జరగినదో నీకే తెలియును.

అని చెప్పి ఫతేలీ తన దూరదర్శిత్యమును, నూత్న గ్రహణ శక్తియు బ్రకటితమయ్యెనుగదా యను సంతోషముతో సత్యధికముగ సవ్యనారంభించెను. లోచనుడువచ్చి తన్ను గొట్టెనను సంగతి నిజముగా గుంజ వచ్చి చెప్పకయే యున్నచో సమరేంద్రు డిప్పటి ఫతేలీ మాటను విశ్వసించియే యుండును. కాని యిప్పు డెట్లు నమ్మును ? ఇట్టి మందప్రజ్ఞుడగు పత్రేదారున కన్నిసంగతులు నొక్కసారిగా దెలియజేయుట యంత మందిదికాదని యెంచి యమరేంద్రుడు

తల యూచుచు—“ మీ యుద్దేశము నిజమే యైయుండవచ్చును !” అనియెను.

ఫతే—సంశయింప నక్కఱలేదు. వాడు సాధారణుడుకాదు. ఎంతలేసి పనులు చేయుటకై నను నాతడు వెనుదీయువాడుకాదు.

అమ—అలాగా ? అట్లయినచో మీ రాతనిని గనుపెట్ట గలిగితిరా ?

ఫతే—ఆ. నీవు వ్రాసిన యుత్తరమునం దాతని పోలికను గూర్చి విస్తృతముగా వ్రాయబడి యున్నది. దానిని బట్టియే యను సంధానముచేసి యాతనిని గ్రహింప గలిగితిని. ఎడమ కనుబొమమీది మచ్చను బట్టియే యాతడు సులభముగా దొరికిపోయినాడు.

అమరేంద్రుడు సంతోషముతో—“ అలాగా ? ఆత డెక్కడ నున్నాడు !” అనియెను.

ఫతే—ఈ పట్టణమునందే వాంశతలాయందలి గల్లిలో నగల సమ్మ దుకాణమున్నది. కాని లోలోపల దొంగవస్తువులను గొనుట, అమ్మట మొదలగు వ్యాపారములు జరగుచుండును. ఆత డచ్చట నున్నాడు.

అమ—అట్లయినచో నా మహాపురుషుడు కూడ బందిపోటు దొంగల గుంపులో నొక ప్రధానపాత్రమేనా ?

ఫతే—ఔను. నేను చాల దినములనుండి యాతని రాక పోకలను స్వభావ ప్రవర్తనములను గనుపెట్టుచునే యున్నాను. కాని నిదర్శనము లేవియును లేకుండుటచే నేమిచేయుటకు నవకాశము లేకుండ నున్నది.

అమ—మీ రాతనిం బట్టుకొని కారాగృహమునందు నిర్భంధించితిరా ?

ఫతే—లేదు. ఇంకను నట్లు చేయలేదు. ఇప్పటికిగూడ నాతనికి వ్యతిరేకముగ నెట్టి ప్రమాణములును లభింపలేదు. ఒకవేళ నాతని

బట్టుకొని యేవిధమునైన బంధించినచో మిగిలిన యీతని గుంపువా రందఱును దప్పించుకొనిపోయి మిగుల సావధానులై యుండును. అట్టి సితిలో నప్పుడు వారిని బట్టుకొనట చాల దుస్సాధ్యమైపోవును. అందుచేతనే తొందరపడక యంతటను నాలోచించుచున్నాను.

అను—మంచిపని చేసేతిరి. మీరు చెప్పినమాట నిజమే. కాని యొకసారి నాకాతని జూడవలయునని యున్నది. ఆతనిని గాంచి యొకసారి మాటలాడినచో నేనియొక గ్రాంతివలయుమఱు వునకు దెలియవచ్చును. అదృష్టవశమున నాతినిగడ సందేహించదగిన నిదర్శనములేమైన దొరకిన యెడల వెంటనే మఱ మూతని నిర్భయభింప వచ్చును.

ఫతే—మంచిది. ఆలాగే చేయుదము. కేటి సాయంకాలము సందే యచ్చటికి బోవుదము. కాని, అమరబాబూ! నాకు బాల సంతోషముగా నున్నది ! ఎంతో యానందముగా నున్నది !

అను—ఏ విషయములు కూర్చి ?

ఫతే—ఆశ్రమాంతరములందు నందఱోకామరములను కనిపెట్టుటతో నీ నూత్రబుద్ధి యంతయును నీ యొ గిరికి నీనమోఘ ప్రాప్తియను గావించి కృతార్థుడవైతిని. అహా ! ఇదిగో కృతార్థముగా నందఱోయగు పని నేను మొట్టమొదట పనికొనలేదు.

అనురేంద్రుడు నవ్వుచు—“ ఇంక నా గొప్పతన మేమున్నది ? ఆ విధముగా ననుమానము కలిగిన తరువాత దెవ్వరైనను నట్లే చేయుదురు. ఆ యూహమీదనే యాధారపడి నేను ప్రయత్నించితిని. అంతేకాని యందు నా యాధిక్య మేముచూచలేదు ” అనియెను.

ఆపైన ఫతేఅలీ సాహేబు రహమానదముతో బటాలునలేచి యనురేంద్రుని గొగిలించుకొని యీతని వీపుపై దట్టుచు—“ అట్లు కాదు, బాబూ ! పినయగుణ సంపన్నుడవగు నీ నిల్లే దెప్పుదవు. కాని యంతటి దుర్భేద్య రహస్యమును బహిరంగ పఱుపగలుగుట సాధారణ

కృత్యమా? ఎంతయో యనభవము కలిగి పనిచేయుచుండు పత్రే
దారులీ యిట్టి విషయములను గ్రహించజాలరు. అట్టిచో గ్రాత్రవాడ
వగు నీవు సూభముగా గ్రహింపకలేగితివి. కావున నీవు సుప్రసిద్ధులగు
పత్రేదారులచే గూడ బ్రహ్మశరీయాడవు—ఇట్టి సంకేతములను లీఖించు
పద్ధతి తెక్కిన నాలాగు దొంగతనముల లోనను గూడ నున్నదో లేదో
కిను పెట్టలమున నేను సమర్థులగు కొందఱు రక్షిం భటులను
బంపించితిని. వారు దొంగతనములను జరిగిన ప్రదేశములకెల్ల బోయి
యా సమీపమునంగల పూటకు కి యుండ్లయందలి పాత్రములను
బాగుగ బరీక్షించి వచ్చిరి. అప్పుచోమును నీట్లే సంకేత శబ్దములు
లిఖించబడి యుండెను. కాబట్టి గూ దొంగతనము లన్నియు నొక్క
గుంపువారే చేసియుండునట కెంతమాత్రమును సంశయములేదు,
కాబట్టి యిప్పుడు స్పష్టముగా నన్ని సంగతులను బోధపఱచుచున్నది—
ఆ విధముగా నశ్వారోహయై పోయిన దొంగయే మార్గస్థులయొద్ద
బలవంతముగా ధనమును సాధారణములను దోచుకొని యా సమీపము
సంజెచ్చటనో వాసపన్నిటిని బూడ్చివైచును, తరువాత నాతడొక
పెద్దమనుష్యునివలె వేషము వైచుకొని యా సమీప గ్రామమునందలి
హోటలునకుబోయి యుంచొక పాత్రముపై నా వస్తువులను బూడ్చిన
ప్రదేశ మానవాలు తెలియులుగా సంకేతాక్షరములను లిఖించి
పోవును—తరువాత మహాదన శిరోమణి యగు నా రెండవవాడు
దేశద్రుమృరి యగు వర్తక వేషముతో వచ్చి ఆ సంకేతాక్షరములను
జనువుకొనిపోయి యథాసమయమున నా వస్తువుల నన్నిటిని దీసికొని
యొరుల కంటబడకుండ నీ పెట్టణమునకు దయచేయుచుండును,
ఈ దొంగముండకొడుకులు దుర్మార్గుతీకాని చాల బుద్ధిమంతులని
చెప్పట కెంతమాత్రమును సందేహములేదు—నీ కుశాగ్రబుద్ధి వారిని
గూడ మించిపోయినది. నిన్ను జూచిన నాకు జాల సంకోపముగా
నున్నది, నీవు నా పోలీసు శాఖయం దుద్యోగము చేయగూడదా?

నీ కఠిన్మేళముగా నున్నత పదము లభించునట్లు పైనుండి నేను ప్రయత్నించుచుండెదను, నీ వచిర కాలములోనే యీ శాఖయందసాధారణముగ విఖ్యాతిని సంపాదింపగలవు ” అనియెను.

ఫతేలీ యీ విధముగా దీర్ఘోపన్యాసము చేసిన తరువాత సమరేంద్రుడు సాయంకాలము కావచ్చుచున్నదని చెప్పి యాతనియొద్ద సెలవు గైకొని మరల సమూల్యబాబు గృహమునకు బోయెను.

ప్రకరణము 12

అమరేంద్రుడువచ్చి ఎల్ల సంగతులును విస్పష్టముగ సమూల్యున కెఱింగించెను. అంతయునువిని యమూల్యబాబు—“ నేను కూడ మీతో వచ్చెదను, అచ్చట నేమిచిత్రిము జరుగునో చూడవలయునని యున్నది ” అనియెను.

అను—అట్లే రావచ్చును. కాని ఫతేలీ యంగీకరించునో యంగీకరింపదో నేను చెప్పజాలను. నీవంటివాడు వచ్చుట కభ్యంతరం చెప్పడనియే నే ననుకొనుచున్నాను.

అమూ—ఒక వేళ నాత డంగీకరింపకున్నచో నా కగౌరవమా యేమి ? నే నింటికి దిరిగి వచ్చివైదను !

అను—అట్లయినచో సిద్ధముగా నుండుడు ! అప్పుడే సంధ్యా సమయ మగుచున్నది.

అమూ—సిద్ధముగా నుండుట కేమున్నది ? ఒక్కసారి నా రివాల్వరు సరిగా నున్నదో లేదో మాత్రము పరీక్షింపి చూచుకొనవలసి యున్నది.

అను—రివాల్వరా ? ఈ సందర్భమున రివాల్వరుతో బ్రయోజన మేమున్నది ?

అమూ—రాత్రివేళ గేవలమును దుర్మార్గులుండు వోటికి బోవు చున్నప్పు డెట్లయినను బ్రాగ్రతగా నుండుట మంచిదికాదా ?

అమరేంద్రుడు చిటునవ్వు నవ్వుచు—“ పోలీసు సత్తేదారు సాహేబు మనతో గూడ నుండగనే భయమా ? ” అనియెను,

అమూల్యుడు గంభీర భావముతో—“ దుర్జనులగువారు— హత్యలును, జోరకృత్యములను గూడ జేయుచుండు పాపాత్ములగు దారుణ చర్మితులు—పోలీసు వారిని మాత్రము గారవించి యిమించి నిడిచి పెట్టుదురని నీ కెవ్వరు చెప్పినారు ! ” అనియెను,

అమరేంద్రుడిక నేమియును బ్రత్యుత్తరమును చెప్పలేదు, ఇంతలో సాయంకాల మయ్యెను, అప్పుడు వారిరువురూను గలసి ఫత్తేచలీ సాహేబు బసవైపునకు బోయిరి. అద్భవవశమున ఫత్తేచలీ యమూల్యుని దమతో దీసికొనిపోవుట కెట్టి యభ్యంతరమును జెప్పలేదు ఆతడు సంతోషముతో—“ అమూల్యబాబూ ! పోలీసువారి ప్రశుత్నములను, వారి కష్టసుఖములను జూడవలయునని నీకు గుతూహలముగా నున్నది కాబోలునేమి ? మంచిది—ఆలాగేరమ్ము ! ” అనియెను.

వారు మువ్వురును వాంశరలాయందలి గల్లియొద్దకు బోవు నప్పటికి రాత్రి యెనిమిది గంటలు కావచ్చెను, వారట్లు పోయి యొక చిన్న దుకాణముచేత గూర్చుండి యుండిరి. ఆ దుకాణమున నొక హిందూస్తాని కుఱ్ఱవాడుండెను, ఆ కుఱ్ఱవాడు వారిని జూచినంతనే యతి వేగముగ లోపలికి బరుగెత్తిపోవుట కుద్యుక్తు డగుచుండెను, కాని యంతలో ఫత్తేచలీ చటాలున లేచి తన రెండుచేతులతో నాతని కంఠమును గట్టిగా బిగించి పట్టుకొని—“ చెప్పము ! మీయజమాని యెచ్చట నున్నాడు ? ” అని యడిగెను,

ఆ బాలకుడు రుద్ధకంఠముతో—“ బాబూ ! చెప్పెదను— ఆతడు—ఆతడు—అయ్యో ! నా గొంతు బిగిసిపోవుచున్నది—ఎదిలుడు— నా కూపిరి తిరుగుటలేదు, మాటాడుటయెట్లు ? ” అనియెను,

“ నిజము చెప్పము ” అని యదలించుచు ఫతేలీ ఆ పిల్లవాని గొంతుపట్టును వదల్చివై చెను.

అప్పుడా బాలకు డాయాసపడుచు—“ బాబూ ! మాయజమాని యిప్పుడా లోపలి గదిలో నెవ్వరితోడనోగాని మాటాడుచు గూర్చుండి యున్నాడు ” అని చెప్పెను.

ఫతేలీ నిశ్శబ్దముగా నా లోపలిగది గుమ్మము చెంతకుబోయి మెల్లగా దలుపించుక తెరిచి లోపలివంక జూచి వెంటనే వెనుకకు దిరిగివచ్చి మృదుల స్వరముతో—“ ఆతనితో మాటాడవచ్చినవాడోక మందులవాడే—వాడిప్పుడే పోవుచున్నాడు. రండు ! ” అనియెను.

మందులవా డనుమాట విన్నంతనే యమరేంద్రునకు జటాలున లోచనుని సంగతి స్మృతికి వచ్చెను. కాని యాత డేమియో చెప్ప బోవుటకు బ్రయత్నించుచుండగనే ఫతేలీ—“ మాటాడవలదు, వెంటనే రావలయును ” అనియెను. తోడనే యమూల్యామరేంద్రు లిరువురును నాతనితో కూడ బోయి లోపల ప్రవేశించిరి. ఆ గదిలో నొక పురుషుడు కూర్చుండి లెక్కల పుస్తకములను జూచుకొను చుండెను అమరేంద్రు డాతనిం గాంచివంతనే యాతని యెడమ కనుబొమమీదనున్న మచ్చవైపునకే ముందుగా దృష్టి ప్రసారముం గావించెను. అప్పుడా పురుషుడు వారిం గాంచి సర్వరముగ లేచి సన్మాన పూర్వకముగ రెండు చేతులనుజూచి—“ పత్రేదారు సాహేబా ! దయచేయుడు ! ” అని తరువాత సమూల్యామరేంద్రుల నుద్దేశించి—“ ఈ యిరువురు పెద్దమనుష్యులును మీమిత్రులు కాబోలును ! అయ్యా ! మీరు కూడ గూర్చుండుడు ! అనియెను.

అందఱును గూర్చుండి యుండిరి. అప్పుడు పత్రేదారు సాహేబా పురుషునిం గాంచి—“ మేమిప్పుడా బందిపోటు దొంగ విషయమున మీవలన గొన్ని సంగతులు తెలిసికొన వలయునని వచ్చియుంటిమి ” అనియెను.

ఆ పురుషుడు మందహాసము చేయుచు—“ఇదియేమి పత్రేదారు సాహేబా ! దాదిదొంగల సంగతులను గూర్చి నా కెట్లు తెలియును ! అట్టివారిలో నాకేమి పనియుండును ! నేను నిష్కారణముగా నుర్రితాడును నాగొంతుమీదికి లాగుకొనునంతటి పిచ్చివాడ ననుకొంటిరా యేమి ?” అనియెను.

అప్పు డమరేంద్రుడు గంభీర స్వరముతో—“చాలమంది యిట్లే పైకి భయమును నటించుచు నూరిక శ్రీరంగవీతులను జెప్పుచుందురు. కాని యనేక సమయములయొగ దందఱకు నట్టిభయము నిజముగా నుండదు ” అనియెను.

అనుటయు నా పురుషు డించుక యుత్తేజిత స్వరముతో—
“అయ్యా ! మీరు వర్ణించినయట్టి పెద్దమనుష్యులు లోకములో లేరని నా యుద్దేశముకాదు. కాని మావంటి వర్తకులుమూత మిట్టి గందరగోళములను ద్రవ్య తలమీదికి దెచ్చుకొనువారుకారు. మాపని యెప్పుడు క్రయ విక్రయ వ్యాపారము మాత్రమే—అదియే మూలబదురు—నే నెప్పుడు నిక్కడనేయుండి మాపని చూచుకొనుచుండును. ఇచ్చటనుండి నే నెన్నడు లోక్కణమున గావల బెట్టి యెఱుఁగను. ఇట్టివాని కీతరుల గొడవి లన్నియు నెట్లు తెలియును ?

అమ—అయ్యా ! మీరు మూర్ఖు డాబాదు నగరమునందలి హొటలులోని కప్పడ్పును వచ్చుచు బోవుచుండుట కలదా ?

పురు—మూర్ఖు డాబాదా ? ఆ పట్టణము పేరుమాత్రము విని యుంటిని. అచ్చటి కెన్నడును బోయి చూచి యుండలేదు.

అమరేంద్రునకిక నేమని ప్రశ్నింపవలయునో బోధపడలేదు. ఇట్టి విషమ వ్యాపారములందా యువకున కనుభవ మేపాటియన్నది ? తెలివిగలవాడు కావున నాతడు తిట్టకుడను—“అయ్యా ! మీరిట నుండి మఱియెచ్చటికి నెన్నడును బోవుటలేకని చెప్పియుంటిరిగాదా— అట్లయినచో మందులవాండ్రలో మీకీంతటి పరిచయ మెట్లు కలిగినది ?” అనియెను.

పురు—సామ్యుతో నిచ్చిపుచ్చుకొను వ్యాపారముగల నాకన్ని రకముల మనుష్యులతోడను సంబంధము కలిగియుండును. అది యంతయునేల ? మీరు కూడ నొకప్పుడు కొన్ని వస్తువులను దాకట్టు పెట్టి బదులు పుచ్చుకొనుటకై నాయొద్దకు వచ్చియున్నట్లు జ్ఞప్తి కలుగుచున్నది.

ఆ మాట విని ఫతేఆలీ యనురేంద్రుని మోమువంక జూచెను. ఆ పురుషుని యసత్య ప్రలాపముల కమరేంద్రు డాకస్మికముగ స్తంభితుడై పోయెను. కాని యంతలో నా తుంటరి యనురేత్తు పన్నాగములను గ్రహించి పరిహాస నూచక స్వరముతో—“బేను ! మహాసభాపులగు మిమ్ములను నేను బాగుగ నెఱుంగుదును ! మీ ప్రవర్తనమునుగూర్చి కూడ నాకు స్పష్టముగా దెలియును ” అనియెను.

అప్పుడా పురుషుడు శ్రోధముతో—“అట్లయినచో మీరు నన్ను దొంగల గుంపులోని వాడనని నిర్దేశించుటకు నాహాసించు చున్నారా మేమి ! ” అని యదలించెను.

అనురేంద్రుడు నిశ్చల హృదయుడై దృఢస్వరముతో—“బేను ! నిశ్చయముగా నట్లు నిరూపింపవలయుననియే నేను విశేష నాహాసముతో బని చేయుచున్నాను. అందఱు బ్రాతిముల్కింద న్రాముబడిన ఈసంకీర్త శబ్దములను జదివి గ్రహించుకొనుటకై నాకును నీచో ప్రదేశములకు దిరిగి శ్రమపడవలసి వచ్చెను ” అనియెను.

ఈ మాట కాలిడు విస్మయ సంపలితుడై పోయెను. ఒక్క నిమిషముగో నాలిని మొగంబున భయభ్రాంతి లక్షణములుతోచి కొంతసేపటి వఱకును గానంబడియెను. అప్పుడాతడు ద్విగుణీకృత శ్రోత్రముతో జటాలున లేచి—“మీరు కేవల మసత్యము చెప్పు చున్నారు ” అనియెను.

అనురేంద్రుడు కూడ నొక్క యుదుటున లేచి—“లేదు— అసత్య మాడుటలేదు—మందులవాండ్రతో నీకు విశేష సంబంధ

మున్నది. ఇంతకుముందే మందులవాడొకడు నీతో మాటలాడుట కేచ్చటికి వచ్చియున్నాడు " అనియెను.

ఇంతలో నా యింటికి బ్రక్కనున్న ద్వారము తలుపించుక తేటవబడినట్లయెను. లోపల నున్నవా డెవ్వడో తమ సంభాషణము నాలకించుటకు బ్రయత్నించు చుండెనని యుమరేంద్రుడు గ్రహించి యానకు కోరగా జూచెను. లోపలివాని మొగ మాతనికి స్పష్టముగా నగపడియెను. వాడెవ్వడు ? లోచనుడే !

అప్పుడా వర్తకుడు నితాంత శ్రోధకంపిత స్వరముతో—
“ నీవంతయు నసత్యమే చెప్పుచున్నావు. ఏమందులవాడును నన్ను జూచుట కొఱ కిటకు వచ్చియుండలేదు ” అని గద్దించెను.

అను—ఆలాగా ? ఇదిగో ! ఆ పెద్దనునువ్వు డింకను నీప్రక్క గదిలోనే యున్నాడు.

అని చెప్పుచు నమరేంద్రు డొక్క యుదుటున లంఘించి ఆ ద్వారము వైపునకు బరుగెత్తెను. కాని యింతలో నాకస్మికముగా నెవ్వరో దీక్షము నార్పివైచిరి. అప్పుడా యంధకార మధ్యమునం దెవ్వడోగాని వచ్చి యుమరేంద్రుని బలముగా నొక గ్రుద్దు గుద్ది చారి పోయెను—అమరేంద్రు డాతని ననుసరించి పరుగెత్తెను. అమూల్యము, ఫతేఽలీయు నావెనుక బరుగెత్తిరి. మువ్వరు నిట్లు కంగారుగా వెలుపలికి జేరుకొనిరిగాని లోచనుడు మాత్రము వారికి దొరకలేదు.

ప్రకరణము 13

తన యవివేకము వలననే సాధింపదగిన కార్యమంతయును విధ్వస్తమై పోయినదని యుమరేంద్రుడు చాల వికల హృదయుడై పోయెను. ఆత డాత్రముతో లోచనుని బట్టుకొనబోవకున్నచో నప్పుడు నెమ్మదిగా నెంతయో పని జరిగియే యుండును. ఇప్పుడు లోచనుడును

వర్తకుడును గూడ దప్పించుకొని పోయిరి, పోలీసువారు తమ్ము దొంగలుగా ననుమానించుచున్నారని కూడ వారికి దెలిసిపోయెను. ఇక నావర్తకు డానగరమునం దుండునా? మరల నీ యిరువురను బట్టుకొనుట కెంత కష్టపడవలసి యుండును?—అమరేంద్రు డిట్లంతయు నాలోచించుకొని ఖిన్నుడై పోయెను.

లోచనుడు దొరకకుండ బాణిపోవుటవలన ఫతేజిల్లా మిగుల గోపము గలిగెను. అత డమరేంద్రునిం జూచి—“అమరబాబూ! మనచేతికి సులువులేదు, అప్పు డంత తొందర పడవలసిన యావశ్యక మేమివచ్చినది?” అనియెను.

అమ—హృదయావేగముచే నాకప్పు డేమియును దెలిసినది కాదు, తొందరపడి తప్పుపని చేసితిని నే నిప్పుడు స్పష్టముగా దెలిసి కొనగలిగితిని.

ఫతే—ఇక మన మెంతమాత్రము నాలస్యముచేయక యిప్పుడి వర్తకునైనను జగ్రత్తగా వెదకి పట్టుకొని బంధింపవలయును.

అమ—అట్లుచేయుట మంచిపనికాదు. మనమిప్పు డాతనిం బట్టుకొన్నచో వాని తోడిదొంగ లందఱును దగిన కట్టడిట్టములు చేసికొని మిగుల సావధానులై యుండును. అట్టి స్థితిలో నిక మనకు లోచనునిగాని, యాశ్వికుడగు నా దొంగనుగాని, వారికి సహాయులగు మఱి యెవ్వరినిగాని పట్టుకొనుట కెట్టి యవకాశము నుండదు.

ఫతే—ఔను, ఈమాటయును నిజమే—కాని యిప్పుడు నాకు మతిపోయినది. ఇక మనము చేయవలసినపని యేమున్నది?

అమరేంద్రుడు నవ్వుచు—“అంత కంగారు పడియెడరే! ఇంతలోనే నిరాశయా? మన మెప్పటికైన నీ దొంగల గుంపును బట్టుకొని తీరదుము. నామాట నిశ్చయమని నమ్ముడు” అనియెను.

ఫతే—మనము మొదటినుండియు నెంతో జగ్రత్తగా నుండ వలసినది.

అమ—మనమిక గొన్నాళ్ళవఱకు నెట్టి ప్రయత్నమును జేయక
మూరకుండవలయును, అప్పుడు మన కెట్టి నిదర్శనములును దొరక
లేదనియు, నందుచేతనే యేమిచేయుటయును మానుకొంటిమనియు
నంచి దొంగలందఱును నిర్భయముగా నుందురు. అట్టి సితిలో
మనము మరల గార్వారంభము చేయవచ్చును.

ఫతే—యీ యాలోచన త్రోసివేయదగినదికాదు—ఇప్పుడీ
విషయమున గొన్నాళ్ళవఱకు నూరకుండుటయే మంచిది.

ఈ విధముగా సిరపఱచుకొని యుండఱు నింటిమొగముగా
బయలుదేరిరి, ఫతేఅలీ సాహేబు తన బసలోనికి బోయెను. అమరేంద్రు
డయ్యాల్యునితో గలసి యాతని గృహంబునకు బోయెను, వారము
దినముల వఱకును వారెట్టి యనుసంధానమును జేయుట మానివైచిరి.
పనియేమియు లేకుండుటచే నమరేంద్రుడు కలకత్తా పట్టణమున
జూడదగిన ప్రదేశములను జూచుటకై ప్రతిదినమును బోవుచు
వచ్చుచుండెను.

ఒకనాటి సాయంకాలమున నమరేంద్రు డింటికి వచ్చినంతనే
యమ్యాల్యు డాతనిం గాంచి—“అమరా ! పోష్టులోనుండి నీకోక
యు త్రరము వచ్చినది. దానిని నీపెట్టెయం దుంచితిని” అని చెప్పెను.

అమ—ఉ త్రరమా ! ఎవ్వరు వ్రాసినారు ?

అని పలుకుచు నాతడు తత్తరముతో సత్తరముగ బోయి
పెట్టెచు దెఱచి యు త్రరమును బైకిదీసి కవరను విచ్చి చూచెను.
అందలి విషయములను జదివినంతనే యాతనికి విశేషాశ్చర్యము
కలిగెను. ఆ జాబునం దిట్లు వ్రాయబడి యుండెను—

“అమరబాబా :

నీ మెడలోని రక్షకేకుతోనున్న బంగారు గొలుసు నెవ్వరు
దొంగిలించిరో తెలిసికొన వలయునను కుతూహలము
నీకున్నయెడల రేపు రెండు జాములవేళకు సరిగా దలతల
యందలి సరకుల దుకాణము నొద్దకు రావలయును.

ఇట్లు నీ హితమునుగోరు నొక వ్యక్తి”

ఒక యోషధి కూర్చబడిన తాయెతుతో గలసిన యొక బంగారు గొలుసు చిన్నతనమునుండియు నమరేంద్రుని మెడలో నుండిను, ఆ రాత్రి దారుణముగు చెబ్బు తగిలి యమరేంద్రుడు విస్మృతుడై పడిపోయిన సమయమునందా హార మెవ్వరిచేతనో యపహరింపబడియెను. తన్నట్లు చావగొట్టిన పాపాత్ముడగు లోచనుడే దాని నెత్తికొని పోయియుండునని యమరేంద్రుడు స్థిరపఱచుకొని యుండిను. ఇప్పుడీ జాబునుబట్టి చూడగా మొట్టమొదట నాతని కిందలి రహస్య మిండుకంతయును బోధపడదయ్యెను. కాని ఇందేదియో దురుద్దేశమున్నదనిమాత్ర మూతనికి సందేహము కలిగెను. ఆ యంగడి వానికి బందిపోటు వ్యాపారముతో నేదియో సంబంధ ముండునని కూడ ననుమానము కలిగెను.

అందుచే నాతడు వెంటనే బయలుదేటి ఫతేఁలీ యొద్దకుపోయి యాతనికా యుత్తరము నిచ్చి—“చూడుడు ! ఈ విషయమున మీ కిట్టి యభిప్రాయము తోచునో తెలిసికొన వలయుననియే యతి త్వేతిముగ మీదర్శనమునకు వచ్చితి ” అనియెను.

ఫతేఁలీ యాయుత్తరమును జాగ్రత్తగా జదివి యటు నిటు ద్రిప్పుచు బాగుగ బరీక్షింప నారంభించెను. అట్లు కొంతసేపు చూచి యాత డమరేంద్రునివంక దిరిగి—“అమర బాబూ ! ఈ యుత్తరము నెవ్వరు వ్రాసియుండురని నీ యుద్దేశము ? ” అనియెను.

అను—ఎట్లు తెలియును ? దీనికింద వ్రాసినవారి పేరులేదు.

ఫతే—లేనిమాట నిజమే. ఇట్లెవ్వరు వ్రాయుదురో యూహింప జాలవా !

అను—నీమి యూహించుటకును నా కిప్పు డెట్టి యాలోచన యును దోచుటలేదు.

ఫతే—నీ బంగారు గొలుసు పోయిన వంగతి మొట్టమొదట నీవునాతో చెప్పలేదేమి !

అను—ఇదియొక సామాన్య విషయమనియెంచి మీకు
జెలియజేయలేదు.

ఫతే—ఆ వస్తు వెప్పుడుపోయినది ? ఎచ్చట నపహరింపబడినది ?

అను—రేండుడు సమస్త విషయమును సవిస్తరముగా నాతనికి
జెలియజేసెను. ఫతేఅలీ యంతయు నాలించి—“ దీని నెవ్వ
రపహరించి యుందురని నీకనుమానముగా నున్నది ?” అని యడిగెను.

అను—ఆ మందుల గుంపునకు నాయకుడగు లోచనుడే దీని
నెత్తికొని పోయియుండునని నా సంపూర్ణ విశ్వాసము.

ఫతే—ఎట్లో యెచ్చటనో యా గొలుసు నీ మెడలోనుండి
జారిపడిపోగూడదా ?

అను—పడిపోవచ్చును గాని యట్లు జరుగలేదు. నేనా సాయం
కాలమున శుష్కవృక్షము చెంతకు బోయినప్పుడ కూడ నా గొలుసు
నా మెడలోనే యున్నది. నన్ను బంపవలయునని నా తల్లిపై గజ్జతో
మోదినవాడే దాని నపహరించి యుండును. ఇదియంతయును
నా లోచనుని పనియేగాని వేరుకాదు.

ఫతే—అట్లే జరగి యున్నచో నా లోచనునకు శత్రుడగువా
డెవ్వడో యీ యుత్తరమును వ్రాసి యుండువలయును. అంతేకాని
లోచనుడే పశ్చాత్తాపపడి యట్లు వ్రాసియుండుననుట కెంతమాత్రము
నవకాశములేదు. ఇట్లెన్నడును జరగి యుండదు.

అను—ఔను. మీరు చెప్పినమాట నిజమే పంచుకొను
సమయమున దక్కువ వచ్చియో, మఱి యేకారణముచేతనో ఆతనితో
విరోధపడినవా డెవ్వడో తీవ్ర ప్రోధముతో లోచను నెట్లయిన
బట్టి యొప్పగింపవలయునని యిట్లు నాకీ యనామలేఖను వ్రాసి
యుండునని నాకును దోచుచున్నది.

ఫతే—అట్లయినచో రేపు లోచను డచటికి వచ్చునని నీకు
సమ్మతముగా నున్నదా ?

అమ—తప్పక వచ్చుననియే తోచుచున్నది. రాకున్నచో సమయమునుగూడ నిర్దేశించి వ్రాయుట యెందులకు? ఆ వస్తువా యంగడివానియొద్ద దాకట్టుపెట్టుటచే విడిపించుకొనుటతో, కాదేని దాని నాతని కిమ్మివేయుటతో లోచనుడు తప్పక రేపు వచ్చునని తోచుచున్నది. ఏమైననీమి? నేను రేపు రెండుజాములకు సరిగా నచ్చటికి బోవలయునని స్థిరపఱచుకొని యున్నాను.

ఫతేలీ గంభీర భావముతో—“నీవు పోవలదు. ఈ కార్యభార మంతయును నాపై బెట్టుము. నేను పోయి యచ్చట జరగిన సంగతు లన్నియును నీకు వచ్చి చెప్పెదను. ఒకవేళ లోచనునియొద్ద నీ వస్తువే దొరకినచో దతాత్రేయ తాతని బంధించి చెఱసాలకు బంపించియే వచ్చెదను” అనియెను.

అమరేంద్రునకు స్వయముగా వెళ్ళవలయుననియే దృఢోద్దేశ మున్నను ఫతేలీ మాటకు మాటుమాట చెప్పజాలకపోయెను. సరే యని యంగీకరించి యాత డమూల్యుని మందిరమునకువచ్చి ఫతేలీ యేమి చేసికొనివచ్చునో తెలిసికొన వలయునను కుతూహలముతో నిరీక్షించుకొని యుండెను.

ప్రకరణము 14

మఱునాడు రెండుజాములవేళ మొదలుకొనియు సమరేంద్రు డస్త్రమిక్తుడై యుండెను. ఒక్కొక్క నిమిషమును గూడ నాతడు లెక్కపెట్టుచుండెను. క్రమముగా మూడుగంట లయ్యెను. ఫతేలీ రాలేదు. ఆతని కేమియును దోచదయ్యెను. అనేక సంశయములు తోచి యాతని హృదయమును గలచివైచుచుండెను. అమరేంద్రుడు తన చెంతనే కూర్చుండియున్న యమూల్యునితోగూడ నెట్టిమాటయు నాడకుండ నిశ్శబ్దముగ కూర్చుండి యూరక భావప్రపంచమున

గొట్టుకొని పోవుచుండెను. అంతసేపటివఱకును దన్ను బలుకరింపనైన బలుకరింపకయున్న యాతనిం గాంచి యమూల్యు డాకస్మికముగా నా నిశ్శబ్దతకు భంగము కలిగించి—“అనురా! ఆ యుత్తరము వ్రాసినవాని యుద్దేశము నీ కేమైనను బోధపడినదా?” అని ప్రశ్నించెను.

అమరేంద్రుడా మాటవిని యదరిపడి ఆతనితో నింతవఱకును మాటాడకుండుటకు సిగ్గుపడి—“సోదరా! ఎందుచే నిట్లు ప్రశ్నించితివి? ఇందంతగా దెలిసికొనవలసిన విషయ మేమున్నది?” అనియెను.

అమూ—లేకేమి ! నిన్నంతమొందింప వలయునను నుద్దేశము తోనే వారీ కపట జాలమును బన్నియున్నారు.

అమ—అదియెట్లు !

అమూ—ఆ గుంపులోనివాడే యెవ్వడో యీ యుత్తరము వ్రాసియుండునని నీ వనుకొనుచున్నావు. నీ మూహ కేవలమును బొరపాటే—అడవి జాతివాండ్రు నేస్తము సర్వసాధారణమైనదికాదు. ఎట్టి యభిప్రాయ భేదములు కలిగినను వది విచ్చిన్నము కాజాలదు.

అమ—నీయూహ చాలదూరము పోవుచున్నదే. అట్లయినచో నీ విప్స డేమని నిశ్చయించితివి ?

అమూ—ఈ యేర్పాటంతయును నిన్ను దుదిముట్టింప వలయు ననియే—నీ వా యంగడియొద్దకు బోయినంతినే యాకస్మికముగ నొకటి రెండు కట్టదెబ్బలతో గార్యమంతయు గడతేటిపోవును.

అమ—ఎంత వెట్టివాడవు ! పట్టపగటివేళ గలకత్తావంటి పట్టణమునం దంతిపని జరగుటయే !

అమూ—కలకత్తా నగరమనిన గైవల్య మనుకొంటివా ! దిన దినము నిండెన్నిహత్యలు జరుగుటలేదు ! ఏమైననేమి ! నీవు పోలేదు. చాల మంచిపని జరగినది.

అమ—నీ పూహించిన పద్ధతి యంత విశ్వాసార్హముగా నగపడుటలేదు,

అమూ—సర్వసానము తెలిసికొనువఱకు నీ విల్లే యనుచుండువు, వాదమెందులకు ? మీ పత్రేదారు సాహేబువారి కెట్టి యనస్థ కలుగునో యిక నొక గడియకైనను జూచెదవుగాదా ?

అని చెప్పి యమూగ్యుడు తారాంతరగాన క్తుడై పట్టణము లొనికి బోయెను. అనుచేంద్రుడు మహోద్విగ్న హృదయముతో ఫతేఁజీ రాకకొఱ కెనును చూచుచుండెను. అతనికి బలిసిమిషము సతికష్టముతో గడఁపొప్పుచుండెను. చూచుచుండగనే నాలుగు గంటలు గడఁపొయెను. తరువాత నొక యటగంటకు మిగుల నాయాసముతో ఫతేఁజీ సాహేబు దయచేసెను. అనుచేంద్రు డాతనిం గాంచి తి త్తరముతో—“దయచేయును—దీయచేయును. నేను మీ యాగమనము కొఱకు గట్టుకొని పోవుచున్నాను” అనియెను.

ఫతేఁజీ సాహేబు కూర్చుండి—“ఏమిజరగినదో తెలియకుండుటచే నీ మనసు తల్లడవడుచునే యుండును. ఉండదామరి ?” అనియెను.

అను—అ యింతియొద్ద మీకు లోచన దగిపడినాదా ?

ఫతే—అంతరిక్షమును, విదలనిపరిమలయు విన్నచో నీవు విభ్రాతుడవై యెపోయెదను !

అను—కాకిష్టమే జుట్టున్నది. అచ్చట నేను జరిగినదో చెప్పుడు !

ఫతే—నేను పరిశిలాయుధలి యాదుకాణము నొద్దకు బోవునప్పటి కింతను చూచుటకు వెట్టిలేదు. ఆ యాగడివాని వాలకము చూచినంతనే వాడు వాడును పొక్కుడని నే నూహించగలిగితిని. అట్టి పోలిక వారిని నేను అ కెంతిని చూచియున్నాను.

అను—అలాగా? తరువాత అతడు మీతో నేనుని చెప్పెను ?

ఫతే—అందరవడదు బాబూ ! ఆ జత్తులచూరి ముండకొడుకు సాధారణముగా వా కెల్ల పగలులను జెప్పవా ? తుట్టతుదకు నేను

పోలీసు పత్రేదారుడనని చెప్పుకొనవలసి వచ్చినది. ఇంకను వట్టి గాంభీర్య మెచ్చట నుండును? పోలీసువారి పేరు విన్నతోడనే వాని గుండె నీరై పోయినది.

అమ—విమ్మట నేమి జరిగినది? ఆ వస్తువును గూర్చి యాత డేమైన జెప్పినాడా!

ఫతే—ఆ వస్తువు పండ్లదెండు రూపాయల కొలిసియొద్ద దాకట్లు పెట్టబడినది, వాడు తన లెక్కల వుస్తకమునుదీసి గాఢ దాకించివాడు.

అమ—అట్లు దానిని దాకట్లు పెట్టినవారెవరు? లోచనుడేనా?

ఫతే—కాదుబాబు! మొదటినుండియు నీవు పడుచున్న పొరపాటే యిది!—ఇంతలో మూడుగంటలు కొలెను, మూడు గంటలకే వచ్చి యా వస్తువును వదిలిపించుకొనుట కేట్లు జరిగెను. ఈ సంగతి యా యుత్తరము వ్రాసిన వానికి దెలిసియుండుటచేతనే యట్లు వ్రాసెను. సరిగా మూడుగంటలకా వస్తువును దాకట్లు పెట్టిన వాకే వదిలిపించు కొనుటకు వచ్చిరి.

అమ—వారెవరు? లోచనుడు కాడా?

ఫతే—కాదుబాబు! ఆమె యొక యువతి!

అనురేంద్రుడు కేవలమును చిస్టయ్యావ్వ హృదయుడై—
“ ఏమనుచున్నారు? ఒక యువతియో? ఎవ్వరామె? ఆమెవేరేమి?” అని యూతముతో బ్రబ్బించెను.

దానికి బ్రత్యుత్తరముగా ఫతేజీ ద్వారమువంక జూచుచు—
“ ఓ పిల్లా, లోనికిరమ్ము!” అని విలిచెను.

తోడనే యొక బాలిక యా గృహముధ్యమన బ్రవేశించెను. ఆమె యట్లు వచ్చినంతనే ఫతేజీ చటాలున లేచెను. ఆ బాలిక యెవ్వరు? కుంజయే!

అనురేంద్రునకు నోట మాట లేకుండబోయెను. అతని సర్వాంగకములును స్తంభించి పోయెను. అతని గుండెలు దిగజారి

పోయెను. కుంజయును లజ్జాభారముచే నవనత వదన కమలమై నిశ్శబ్దముగా జిత్ర ప్రతిమవలె నిలువబడిపోయెను. ఫతేఁజలీ యామెను వేళాకోళము చేయ నారంభించెను.

అందుచే నమరేంద్రుడు దుస్సహమగు శ్రోధముచే జంచలుడై పోయెను. అయినను నాత డాత్మ సంయమనముం గావించుకొని మృదుస్వరముతో—“కుంజా ! నా బంగారు గొలుసు నీ కెక్కడ వొరకివది ?” అని యడిగెను.

ఆమె దానికి బ్రత్యుత్తరము చెప్పటకు ముందే ఫతేఁజలీ—
“ఆ విషయముం గూర్చి చెప్పవలసిన దెంతయో యున్నది. సవిస్తరముగా నడిగి యంతయును దెలిసికొనుము. నేనిప్పుడే వచ్చెదను. నాకొక ముఖ్యమైన పనియున్నది. నేను పోయెదను ” అని యాతడు వెడలిపోయెను.

తరువాత నమరేంద్రుడు కుంజ సమీపమునకు బోయి శాంత మధుర స్వరముతో—“నీవు చేసిన ప్రాణదానముం గూర్చి నేను మఱచిపోలేదు. జీవించి యున్నంతవఱకు నీ యుపకారము నేనెన్నటికిని మఱువజాలను ” అనియెను.

అప్పుడు కుంజ విశాల తరళ నయనము లశ్రుజల ప్రవూర్ణము లై పోయెను. ఆమె కోమల వదన మండల మెఱునై పోయెను. పుష్పవల్లికఁబోని యామె సుందర శరీరము స్వేదసి క్తమై పోయెను. ఆ బాలికామణి యప్పుడు నిట్టూర్పు విడిచి కోమల స్వరముతో—
“మీరిప్పుడు నాయం దెంతయో యనుగ్రహమును జూపించి నాతో నింత చనవుగా మాటాడితిరి. ఇదియే నాకు బదివేలు—నాకిప్పు డిచ్చట మీదర్శనము లభియించునని నేననుమానించియైన నుండలేదు” అనియెను.

అమరేంద్రుడు కరుణార్ద్ర హృదయముతో—“ఏమి ? నీకెట్టి కష్టము కలిగినది ? సవిస్తరముగా నాకంతయుం జెప్పుము !” అనియెను.

కుంజ—మీబంగారుగొలుసు నేనపహరించితినిని యనుమానించి పోలీసువాడు నన్ను నిర్భంధించినారు.

అమ—అది కేవలమును బారపాటు ! నీవు దొంగతనము చేయుదువని యెవ్వరనగలరు ! ఇది యంతయు నా లోచనుడు చేసిన దుష్కృత్యమే.

కుంజ—ఔను, మీరు సత్యమును గ్రహింప గలిగితిరి, ఆ గొలుసును దొంగిలించినవాడు వాడే—కొన్నాళ్ళుండిట నాతడీ వస్తువు నాయంగడివానియొద్ద దాకట్టుపెట్టి పదిరూపాయలను దీసికొని రమ్మని నాకాజ్ఞాపించియున్నాడు, అది మీగొలుసని నేనప్పు డెంత మాత్రము నెఱుంగను. మరల నేను మూడుగంటలకు బోయి యా వస్తువును వదలించి తీసికొని రమ్మని చెప్పి నాకు వడ్డీతో సామ్రంతయు నిచ్చి పంపించినాడు. నేను సరిగా నాదుకాణమునొద్దకు బోవునప్పటికీ పోలీసు పత్రేదారు సాహేబువచ్చి నన్ను నిర్భంధించినాడు.

అమరేంద్రుడు తత్తరముతో—“ఆలాగా ! ఆతడు నీ యెడల నేమైన సమర్థాదగా బ్రవర్తింపలేదుగదా ! నీ గౌరవమున కెట్టి భంగమును గలిగింపలేదుగదా ?” అనియెను,

కుంజ—లేదు—లేదు—అతడు చాల బెద్దమనుష్యుడు. నేను చెప్పిన సంగతుల నన్నిటిని శాంతముతో నాలకించి నన్నిచ్చుటికి దీసికొని వచ్చినాడు—అతడు నా మాటల నన్నిటిని విశ్వసించె ననియే తోచుచున్నది.

అమ—ఔను, నాకిప్పటికీ రహస్య మంతయును బోధపడినది, నిన్నే దొంగనుజేసి యొప్పుగింపవలయునను దురుద్దేశముతో లోచనుడే నాకొక యనామలేఖను వ్రాసియున్నాడు, ఆ దుకాణమునకు నేను రావలసినదే—కాని పత్రేదారు సాహేబును బంపించితిని,

కుంజ—ఆ యుత్తరము సంగతి వినియుంటిని—నాపై లోచనున కింత కోప మెందులకో ?

అను—ఎందులకా? నీవు నాకన్ని సంగతులును జెప్పి సాహాయ్యము చేయుచున్నావనియే,

కుంజ—అలాగా?— ఇక నే నిప్పుడు—పత్నేదారు సాహే బచ్చటికి బోయినాడు? నే నిప్పుడు వెడలిపోవచ్చునా?

అను—వలదు. నిన్ను నేనిక నాదొంగల గుంపులోనికి బోనీయ దలచుకొనలేదు.

ఇంతలో ఫతేచలీ సాహే బచ్చటికివచ్చి దృఢస్వరముతో—
“ నీ విప్పుడు పోవుటకు ఏలులేదు. ఇంకను గొన్నినాళ్ళిచ్చట నుండ వలయును. నేను దొంగల నందఱను వెంటనే పట్టుకొన దలచి యున్నాను ” అనియెను.

ప్రకరణము 15

కుంజ భయ విస్మయకాంత హృదయమై ఫతేచలీ సాహేబు మొగమువంక జకిత దృష్టులతో గనుంగొనియెను. అప్పుడతడు—
“ మీ లోచనుడు నిశ్చయముగా దొంగలతో జేరియున్నాడు. మే మీ దొంగల నందఱను బట్టి బంధింపదలచి యున్నాము. ఈ ప్రయత్నమునందు మాకు నీవలన నేమైన సహాయము కలుగునని యనుకొనుచున్నాను ” అనియెను.

కుంజ యేమియును మాటాడలేదు. అప్పు డమరేండుడు—
“ కుంజా! నీ సంగతి నేను బాగుగ నెఱుగుదును. నీవు మాకు సాహాయ్యము చేయక తప్పదు ” అనియెను.

ఫతే—మాకు సాయము చేయుటకే నీ వాగుంపువాళ్ళతో గలసి యుండవలయునని చెప్పుచున్నాను. అట్లు కాకున్నచో వాళ్ళ సంగతులు తెలిసికొనుట కవకాశముండదు.

కుంజకీసారి మాటాడుటకు ధైర్యము కలిగెను, ఆమె కోమల స్వరముతో—“నాకు వాళ్ళ రహస్యము లేమియును దెలియవు గాబట్టి నే నేమి చేయుగలను?” అనియెను.

ఫతే—నీవు చేయదగిన పనులు కావలసినన్ని యున్నవి, మొట్ట మొదట నొక సంగతి తెలుపుము! ఆ వర్తకుడగు కాహియాను నీ వెఱుంగుదువా?

కుంజ—ఎఱుగుదును, ఆతడు మూర్ఖుడై బాబాదులో మాడేరాల కడ కొకిసారి వచ్చియున్నాడు.

ఫతే—ఆతనికిని లోచనువకును నెట్టి సంబంధ మున్నదో నీకు దెలియునా?

కుంజ—వారికిగల సంబంధమేమో నాకు దెలియదు, కాని మూర్ఖుడై బాబాదులో వారిరువురికిని జగడము జరిగినది.

ఫతే—ఏమైన పగుగ-క! ఈ యనురేండుని బంగారు గొలుసును దొంగిలించెననియు, నీతని జంపుటకు బ్రయత్నించెననియు నీ రెండు వేరముల క్రిందను నాతని ముందుగా నెర్రెట్టు చేసెదను. నీ సాక్ష్యముతోనే యాతనికి బది సంవత్సరములు కారాగృహశిక్ష యగును.

కుంజ యతి వ్యాకుల హృదయయై గద్గద స్వరముతో—“నేనా? నేను న్యాయస్థానమునకువచ్చి సాక్ష్యము చెప్పగలనా?” అనియెను.

అను—పత్తేదారు సాహేబా! నే నిదివఱకు జెప్పిన మాటయే యిప్పటికిని జెప్పుచున్నాను, మీ రూరక నొందర పడవలదు, ఆ గుంపులో నొక్కని మాత్రము మనము పట్టుకొన్నచో దక్కినవారందఱును బలాయితృలై పోవుదురు.

ఫతే—నీవు చెప్పినమాట నిజమే—కాని యిప్పుడు నన్నేమి చేయుమనియెదవు?

అను—బాగుగా ననుసంధానముచేసి దొంగల వందజ నొక్క సారిగనే పట్టి బంధింపవలయును.

ఫతే—మందిమాటయే—కాకున్నను నీ నీ న్యవహారమునందు జాలవఱకు బనిచేసితివి. ఇందలి మూలసూత్రమును నీవే బయట బెట్టితివి. అందుచే నీ ప్రయత్నమునందు నీవు చెప్పినట్లే పని చేయవలయునని నేను నిశ్చయించుకొన్నాను—(అని కుంజవంశి జూచి) ఇక నీవు నీ యిష్టము వచ్చిన చోటికి బోవచ్చును.

అమ—ఆ వస్తు వెచ్చట నున్నది ?

ఫతే—అది యెచ్చట నుండుట యుదితిమో యుచ్చటనే యున్నది—నీ కా సంశయమేల ? నాయొద్దనే యున్నది. అది దొంగ వస్తువుకాదా ?

అమ—ఎంతటి యానాలోచిత కృత్యము! మీయొద్ద నెందుకు? దాని నీమె కిచ్చివేయును !

ఫతే—అదియేమి ? ఇచ్చివేయుట యెట్లు ? ఆ వస్తువు దొంగ వస్తువుకాదా ?

అమ—ఆ సంగతి నే నెఱుగుదును. ఆ వస్తువు నీమె తిరిగి తీసికొనక పోయినచో లోచనున కీమెయెడలను మనయెడలను కూడ సందేహము కలుగదా ? అట్లు కలిగినచో మన కార్యమంతయును జెడిపోదా ? దానిని దాకట్టునుండి వదలిపించుకొని తెచ్చితివా యని యారథు ప్రశ్నించినచో నన్ను డీమె యేమని చెప్పగలదు ?

ఫతే—ఓహు నీవు చెప్పినమాట యుక్తియుక్తముగనే యున్నది.

అమ—ఇప్పుడీ వస్తువు నీమె తీసికొని పోయినచో నారథు తాను వ్రాసిన యుక్తియు నాకందలేదనియు, నందినను ననామలేఖ యందలి యా విషయములను నే నంతమాత్రమును లెక్కచేయ లేదనియు, నందుచేతనే నే నా యంగడియొద్దకు రాలేదనియు భావించు కొని యూరకుండును. నాకచ్చట నెవ్వరు నగపడ లేదని కుంజకూడ నారసికి జెప్పును.

ఫతే—అమరబాబూ ! బాగుగ నాలోచించితివి, నా కింతటి యాలోచన తోచినదేకాదు !

అమ—(తనలో) నీ తలలో మెదడనుచూడఁజేసు. వట్టి మట్టిమద్ద యున్నది. నీ కాలోచన కూడనా ? (ప్రకాశముగా) అయ్యా ! ఇప్పుడావస్తువు నీమె కిచ్చివేయుదు.

ఫతేజలీ యప్పుడు తన కోటుజేబులోనుండి యావస్తువును బైకిదీసి కుంజ చేతికిచ్చెను. తోడినే ఆమె వెడలిపోవుటకు సిద్ధముగా నుండెను. అప్పుడమరేంద్రుడు డామెం గాంచి—“ కుంజా ! నీవొకనాడు నాకు బ్రాణదానముం గావించితివి—కావున నీకోక్కమాట చెప్ప చున్నాను. ఎప్పుడైన గర్భవమయమున నీకు నానాహాస్య మావశ్యక మైనయెడల వెంటనే తెలియజేయుము. ఎంత పసియున్నను దతణమే నీ యొద్దకువచ్చి నీ కర్మమును దీర్చివైచెదను ” అని చెప్పెను.

కుంజ లజ్జావసరి ఎదనముతో—“ ఆలాగే తెలియ జేసెదను ! ” అని చెప్పి వెడలిపోయెను. అనంతరము ఫతేజలీ సాహేబు కూడ వెడలిపోయెను. అప్పుడమరేంద్రుని హృదయ మంతయును చిశలమై పోయెను. ఆతని యుత్సాహ మంతయును కుంజతో గూడ బోయెను. ఆతని మనసు కుంజచే సంపూర్ణముగ నాకర్షింపబడియెను. ఒకవంక గ్యా తత్పరతయు, మఱియొకవంక గామినీ ప్రణయ తత్పరతయు నాతని నదిమివైచుచుండెను. ఆ ప్రబల సంఘర్షణముచే నాతని హృదయ మాంధోళిత మగుచుండెను.

నాలుగైదు దినములు గడలిపోయెను. ఒకనాడమరేంద్రుడు తన గదిలో కూరుచుండి కుంజను గూర్చియే భావించుకొనుచుండెను. కుంజ సుందరాకార మెప్పుడు నాతనికి గన్నుల గట్టినట్లే యగు చుండెను. “ కుంజయెవ్వరు ? నేనెవ్వరు ? ఆమెకొఱకు నామన సిల్లెల పరితిపింపవలయును ? ఆమెకు గూడ నిట్టి పరితాపము కలుగు చున్నదా ? ” అని యాత డాలోచించుకొనుచుండెను. ఇంతలో

సమూల్యుని సేవకు డటకు వచ్చి యాతని చేతికొక యుత్తరము నిచ్చెను. మరల నుత్తరమా ! ఆమరేంద్రుడు తిత్తరముతో నందికొని దానిని విచ్చిచూచెను. ఈసారి యది యనామలేఖకాదు. ఆపుత్తరము కుంజ వాసినది—

“అమరబాబా :

లోచనునకు సమస్త వృత్తాంతమును సంపూర్ణముగా దెలిసి పోయినది. ఇప్పుడతడు నన్ను బలవంతముగా నిర్బంధించి యున్నాడు. ఏమి చేయవలయునో నా కించుకంతయును దోచుటలేదు. నాకీ పపంచమునం దాత్మీయులను నా రెవ్వరును లేరు. మీగు శీఘ్రముగవచ్చి నన్నుద్ధరింపకున్నచో నికమీద నే నేమిపోవుదునో చెప్పజాలను. ఆ లోచను డేమిచేయుటకైనను సాహసుడని మీకే తెలియును. ఈ యుత్తరము తెచ్చిన వానితో బయలుదేటి వచ్చినచో నాతడు నే నున్నచోటికి మిమ్ములను దీసికొని రాగలడు. యాలస్యము చేసినచో మాట దక్కదు.

కుంజ 22

ఆమరేంద్రుడా యుత్తరమును జదువుకొని సేవకునిం గాంచి—

“ఈ యుత్తరము నెవ్వరు తెచ్చి నీకిచ్చినారు !” అని యడిగెను.

సేవ—ఒక పిల్లవాడు.

అమ—నీవు పోయి యాతని నిచ్చటి కొకసారి తీసికొని రమ్ము ! ఆతని నొకటి రెండు మాట లడుగవలయును.

సేవ—చిత్తము—అట్లే చేసెదను.

అని చెప్పి యాత డావలికిబోయి వెంటనే యా బాలకు నచ్చటికి దీసికొని వచ్చెను. చూచినంతనే యాతడు మందులవారిడ పిల్లవాడని యమరేంద్రుడు గ్రహింప గలిగెను. ఆ బాలకుని ముఖ లక్షణములను బరికింపగా నాతనిని మూర్ఖిదాబాదులో జూచినట్లు

కూడ నమరేంద్రునకు స్పృశికి వచ్చెను. అప్పు డమరేంద్రుడా పిల్లవాని నుద్దేశించి—“ ఓరీ ! నీకీ యుత్తరము విచ్చినవా రెవ్వరు ? ” అని ప్రశ్నించెను.

బాల—కుంజ.

అమ—కుంజ యిప్పు డెచ్చట నున్నది !

బాల—ఆమె నిప్పుడు లోచనుడు వరాహ నగరములో గంగానదీ తీరమునందొక యింటిలో నెవ్వరిని డెలియకుండ చాచి యుంచినాడు.

అమ—ఆలాగా ! అట్లయినచో నామెకు నీ చేతికీ యుత్తరము విచ్చి నాకు బంపించుట కవకాశ మెట్లు కలిగినది !

బాల—ఆమెకు నాయందెంతో దయయును సమృద్ధియును కూడ నున్నది. ఆమెను లోచనుడు నిర్భంధించుటకు మునుపే నాకీ యుత్తరము వ్రాసి యిచ్చి మీ కందించుమని చెప్పినది. ఇచ్చట మీరున్న నివాసమునుగూర్చికూడ నామెయే నాకు జెప్పినది.

అమ—ఆలాగా ! మంచిది. కాని యిప్పుడు మీ లోచను డెక్కడ నున్నాడు !

బాల—అతడు హుగ్లీ పోయినాడు. మా వాళ్ళందఱును కూడ నిప్పు డెచ్చటనే యున్నాము.

అమ—మంచిది. అట్లయినచో నీవుమాత్ర మిప్పు డెచ్చట నందులకున్నావు ?

బాల—అదృష్టవశమున మా లోచనుడు నన్నే మా కుంజ యొద్ద గావలిగా నుంచినాడు.

అమ—ఏమీ ! అచ్చట నీవే కావలియుంటినా ! ఇంకను నీతో కూడ నెవ్వరైన నున్నారా !

బాల—భూలోక రాక్షసియును నొక ముసలిముండ కూడ నున్నది.

అమె—అమె యెవ్వరు ?

బాల—అదియును మామందులదే.

అమె—ఇంక నెవ్వరైన నున్నారా ?

బాల—లేదు. ఎవ్వరును లేరు.

అమె—అట్లయినచో గుంజ యటనుండి యేల పాటిపోలే! పోయినది ? అమె నుంచి తెలివిగలదే !

బాల—అ ముసలిముండ గుంజయున్న యింటికి దాళమును వైకి యుంచినది. మీరు వచ్చి యా వృద్ధరాక్షసిని బట్టకొన్నచో నేనింతలో గుంజను విడిపించి వైచెదను.

అమె—మన మెప్పుడు బయలుదేలుదము ?

బాల—ఇంకను నెప్పుడనుచున్నారా ? ఈ రాత్రి బయలుదేలి కున్నచో గార్వము మించియే పోవును.

అమె—అట్లయినచో నీ రాత్రియే పోవుదము ! నీవు పరిగ సాయంకాలమైనతరువాత నిచ్చటికి రమ్ము.

బాల—అట్లే వచ్చెదను.

ప్రకరణము 16

అచూఱ్యుడు వచ్చినంతనే యమరేంద్రుడు గుంజ వ్రాసి; యుత్తరము నాతనికి జూపించెను. అతడు దానినంతను సమగ్రముగా జదివి—“మరల నిదియొక తంత్రమా ?” అనియెను.

అమరేంద్రుడు నవ్వుచు—“నీ వెప్పుడును దంత్రము తంత్రవే యనుచుండువు. ఈ ప్రపంచమే నీకు దంత్రముగా నగపడుచున్నది కాబోలును !” అనియెను.

అమూ—అట్లనియెదవేమి ? ఇదివఱకు నేను చెప్పిన సంగి యసత్యమైపోయినదా ?

అను—లేదుకాని మొన్నటి పన్నాగము నాకొరకు బన్నినది కాదు. అది కుంజను గూర్చి కావించబడినది.

అమూ—అంతవఱ కంగీకరించితివికదా ! ఇక నిప్పుడు పన్నిన యీ తంత్రము మాత్రము తప్పకుండ నీకొరకే.

అను—పిచ్చివాడా ! ఈ యుత్తరము దెచ్చిన పిల్లవానిని నే ననేక విధముల బ్రశ్నించితిని. ఆని మాటలలో నాకెట్టి సంగతులు మాను దోచలేదు. ఈ యుత్తరము నిశ్చయముగా కుంజ ప్రాసినదియే.

అమూ—అట్లయినచో భయమేలేదు. నే నిప్పుడు వేటాక పనిమీద బోవలసి యున్నది. లేకున్నచో నేనుగూడ నీతోడనే వచ్చి యుందును.

అను—నీ పనియేదో చేసికొనుము. భయములేదు. నన్నెవ్వరు నేమియును జేయజాలరు.

అమూ—ఎట్లయినను మంచిదే. నే నొక్కమాట చెప్ప చున్నాను వినుము, నీవు పోవునప్పుడు రివాల్యరును మాత్రము మాటచి పోవలదు.

అనురేంద్రుడు పకపక నవ్వనారంభించెను. అప్పు డిమ్మూల్కుడు గంభీర భావముతో, గంభీర స్వరముతో—“ సోదరా ! నీ విప్పుడు నీ నత్తిపై బెట్టుకొన్న కార్యభారము సాధారణమైనదికాదు. ఈ కార్యక్రమమునందడుగడుగునకు ననుమానించుచుండవలసినదే!” అనియెను.

అనురేంద్రుడు మరల నట్లే నవ్వుచు—“ నీ మాటకూడ నిజమే—నేనుమాత్ర మంత యజ్ఞాగ్రతగా బోయెద ననుకొంటివా ?” అనియెను.

అమూ—ఈ విషయమునందెంత జాగ్రత్తగా జూచుకొను చున్న నంత మంచిది.

అని చెప్పి యమ్మూల్కుడు విడలిపోయెను. అనురేంద్రు డతి కుతూహలముతో నా బాలకుని రాకకు నిరీక్షించుచుండెను. ఇంచు

మించుగా నారాత్రి తోమ్మిది గంటలు కొట్టినప్పటికా బాలకుడు మెల్లగా నచ్చటికి వచ్చి—“బాబూ ! ఈ పట్టణములోబడి దారి తప్పిపోయితిని. అన్ని వీధులు నాకంటి కొకలాగే యగపడుచున్నవి— ఏమి చేయుదును—ఎట్లో యిచ్చటికి జేరుకొనునప్పటి కింతసేపైనది. బయలుదేలుమబాబూ ! ఇక నాలస్యము చేయవలదు ” అనియెను.

అమరేంద్రు డిదివఱకే సన్నద్ధుడై యున్నవాడు కావున వెంటనే యానెనితో బ్రయాణ మయ్యెను. అప్పుడా యరువురు నొక బండి మూటాడుకొని వరాహ నగరమునకు వెడలిపోయిరి.

బండి వరాహ నగరము జేరుకొనియెను. అప్పుడా పిల్లవాడొక చిన్నసందున కెదురుగా బండి నాపించెను. ఇరువురును బండినుండి క్రిందికి దిగిరి. ఆ బాలకుడు మృదుస్వరముతో—“బాబూ ! ఆ యిల్ల సందుగోనే యున్నది ” అని చెప్పెను.

అమరేంద్రుడా పిల్లవాని వెను వెంటనే నడచి పోవుచుండెను. అదియొక చిన్నసందు, వెలుగేమియులేదు—కేవలమును గాఢాంధకార బంధురమై యుండెను—కంటి కేమియు నగపడుటలేదు. ఆ బాలుని యడుగుల చప్పుడు ననుసరించి యమరేంద్రుడు నడచుచుండెను.

ఆ యరువురు నావిధముగా గంగానదీ తీరమునకు బోయిరి. అప్పు డాకస్మికముగా సమరేంద్రుని హృదయమున సందేహము కలిగెను. ఆతని కప్పు డమూల్యుడు చెప్పిన మాట స్మృతికి వచ్చెను. చటాలున నాతడు తన జేబులోనున్న రివాల్వరును బైకిదీసి చేతి బట్టుకొని గంభీర స్వరముతో నా బాలకు నుద్దేశించి—“నీ విషయ నన్నెక్కడకు దీసికొని పోవుచున్నావు ?” అని ప్రశ్నించెను.

ఆ పిల్లవా డాతనిమాట కెట్టి ప్రత్యుత్తరమును జెప్పక యొక్క యుదుటున నాతనిపైకి లంఘించి వెనుకై నొక గ్రుద్దు గ్రుద్దెను. తోడనే వెనుకనుండి యెవ్వడో వచ్చి యాతని రెండుచేతులను బలవంతముగా బట్టుకొనియెను. ఆ వెంటనే మఱియొకడు వచ్చి

యారని నోట గుడ్డలను గ్రుక్కెను. తుద కింకొడు వచ్చి యారని చేతిలోని రివాల్వరును లాగుకొనియెను.

అమరేంద్రుడు శేఖరుని వైచుటకు గూడ నవకాశము లేనివాడైపోయెను. అతని నోరును, కన్నులును గుడ్డలతో మూసివైవ బడియెను, తరువాత నై దాటుగురు మనుష్యులు వచ్చి యారని గ్రింద బడద్రోసి కాలుసేతులను బంధించివైచిరి, ఆ బంధములను ద్రెంచి కొనుట కతి డెంతో సాహసముతో బ్రయత్నించెను. కాని యెంత మాత్రమునా లాభము లేకపోయెను.

అప్పుడు వారందఱు నమరేంద్రుని దీసికొనిపోయి యొక పడవలో బడినైచి పడవను ద్రోసికొని పోవుచుండిరి. చాల రాత్రి పఱకున బడవ కదలుచుచే యుండెను. అమరేంద్రునకా పడవ యెటు పోవునున్నదియును దిక్కు పోచుటలేదు. కొంతసేపటికా పడవ యొకచోట నాగెను. అది యింకొక పెద్ద పడవప్రక్క నాగియుండెనని యమరేంద్రు డూహించి గట్టిగెను. పడవ కింతినుండి వచ్చి ఆతని నా పెద్దపడవ లోనికి దీసికొని పోయిరి. పిమ్మట నాతని నొక యంధ కార మయంబగు గదిలోనుంచి తిలుపులను బంధించివైచిరి.

అదియొక పెద్ద పడవయనియు, చాల పోతైనచోట నదీ మధ్యమైనదా పడవ లంగరు వైవబడి యుండెననియు నమరేంద్రు డూహలనుబట్టి గ్రహింపగలిగెను. వారాపడవయందలి హులున కెదురుగనున్న చిన్నగదిలో నాతని బంధించివైచిరి. ఇంతేకాక లంగరు గొలుసుతో నాతని పాదములను బంధించివైచిరి. ఆతనికి కాలుసేతుల బంధములను వదలించుకొనుటకుగాని, తప్పించుకొని పాటిపోవుటకుగాని యెట్టి యుపాయమునులేదు. అతీ కఠినంబగు లోహ శృంఖలములచే నాతని గట్టివైచిరి. దానిని ద్రెంచివైచుట యెవ్వరికి సాధ్యమగును ?

అప్పు డమరేంద్రుడు తనలో—“అమూల్యుని మాటకు బరిహసించినందులకు నాకు దగిన శాస్త్రమే యైనది. పన్నీ విధముగా బంధించుటకే వీరీ తంత్రమును బన్నినారు. ఇప్పటికిగాని నాకీ సంగతి బోధపడినదికాదు!” అని తిన్న దానే నిందించుకొనియెను.

ప్రకరణము 17

ఇంచుమించుగా నజగంట సేపటివఱకు నాత డట్లే యుండెను, ఏవైపునుండియు నట్టి శబ్దమును వివచ్యుటలేదు. ఆతడు తనలో—“నన్ను జన్మపడవపై నెక్కించి తీసికొని వచ్చినవారందఱు నీ పెద్ద పడవపై నన్ను విడిచి తమదారిని బోయియుందురు. ఈ పడవలో నెవ్వరైన నున్నారేమో! నేనెప్పు డెచ్చట నున్నాను? ఈ పడవ యెచ్చట నున్నదో? నేనింటికి రాకుండుటచే అమూల్యు డనుమానించి యొక వేళ బోలీసువారికి సమాచార మందినను వారీ గంగా మధ్యము నందున్న నన్నెట్లు కనుపెట్టగలరు? ఇట్లు పన్నీపడవలో బంధించి యుంచుటకీ దొంగల యుద్దేశ మేమైయుండును? ఒకవేళ వీరు నన్ను బంపదలచిరా యేమి?” అని యట్లనేక విధముల నాలోచించుకొన దొడంగెను. కాని తప్పించుకొనిపోవుట కుపాయ మేమున్నది? ఆత డట్లే యేమియు దోషక నిశ్శబ్దముగా గూర్చుండి యుండెను.

అజగంటసేపై సతరువాత నెవ్వరోగాని దీపము చేతబట్టుకొని వచ్చి యా పడవ గది తలుపును దెఱచిరి. ఆ వ్యక్తి యా దీపముతో లోపల బ్రవేశించునని యమరేంద్రు డనుకొనియెను. ఆతడు లేచి నిలువబడ దలంచెనుగాని యట్లు చేయజాలక పోయెను

అప్పుడా వ్యక్తి యా దీపము నొకచోటనుంచి యమరేంద్రుని కడకు బోయి ముందుగా నాతని కంటికిని నోటికినిగల బంధముల నన్నిటిని వదలించివైచెను. అమరేంద్రుడు కన్నులనువిద్చి చూచెను.

ఆవ్యక్తి యొక మందుల ముసలిది ! ఆతడు మూరి దాబాదులో నామెను జూచియే యుండెను, అప్పుడా వృద్ధురాలను రేండ్లను చేతి సంకెలను విడిపించెను, అనురేండ్లు డేమియును నూటాడలేదు.

చేతి సంకెలలు వదలినంత మాత్రమున బాటిపోవుట కెట్టి యవకాశమును లేదు, బలమైన లోహ శృంఖలములచే నాతని పాదములు బంధింపబడి యుండెను. ఉపాయాంతరము కానరాకుండుటచే నాతనికి గ్రోధము వర్ధిల్లి పోవుచుండెను. అప్పుడాతడా వృద్ధురాలిని రోష కషాయ తనములతో చిలకించుచు దీప్రస్వరముతో—
“ ఏమిపని చేయుచున్నావు ? ఎంత నిర్భయము ! కైలాస బడిపోవలసి వచ్చునని మీకేమియుం భయములేదా ! జాగ్రత్త ! పండి పండి మీపాపము బ్రద్దలుకాకమానదు ! ” అని యడలించెను,

ఆ మందులది వయసు చిల్లినదైనను నామె శరీరము మిగుల దార్ఢ్యము కలదిగా నెగిరిపోయెను, ఆమె ముసలిదై యున్నను నామె దేహ మించుకంటియైనను ముందటి వైపునకు వంగి యుండలేదు. ఆమె మొగమువంక జూచినచో నెంతయో వికారముగా నుండును, అప్పుడా ముసలిది తన నెల్లని మామమొగమునందలి తెల్లని దంతములను వెలువడజేయుచు సతి వికటముగా నొక్క సవ్య సవ్య వికృత స్వరముతో—“ ఎవరు ? పోలీసువారా ? ఓహో ! వారు మమ్ములను బట్టి బంధించి యెంతిపనియైనను జేయదలచుచున్నారు. వారి చేతివైన పనియేమో మాలోచనున కంతయును బూర్తిగా దెలియును ” అనియెను.

అను—ఆలాగా ! అట్లయినచో నీ కపటకృత్య మంతయును మీ లోచనుడు చేసినదేనా !

ముస—ఆత డదిరకాలములోనే మీ దర్శనమునకు రాగలడు. అప్పుడాతనివలన మీ రెల్లసంగతులను సవిస్తరముగా దెలిసికొన వచ్చును.

అను—వా డిచ్చటి కెప్పుడు వచ్చును ?

ముస—ఎప్పుడోనా ?—రేపు—రేపే—ప్రియమిత్రమా ! రేపే వచ్చి మీ దర్శనము చేసికొనును !

అను—నే నెట్టి కట్టుదిట్టమును జేసికొనకుండగనే యిల్లు వదలి మీ మనస్సునితో నూరక బయలుదేరి వచ్చినిననియెంచి మీరు నిర్భయముగా నున్నాగు కాబోలును ! పోలీసువారీపాటికి మీదాగుణ కృత్యముల ననుసంధానము చేయుట కారంభించియే యుందురు.

ముస—అలాగా ! నీవెంత బెదిరించినను పోలీసువారినన మా కెట్టి భయమును లేదు.

అని చెప్పి యామె చటాలున నా పడవ గది తలుపును మూసి తాళమువైచి వెడలిపోయెను. అనురేంద్రుడు మరల నా గాఢాంధ కార మధ్యమున నేకాకియైపోయెను. ఏమిచేయుటకు నాతని కెట్టి యాలోచనయును దోచుటలేదు హతాశుడై యాతిడా బల్లలగదిలో నెల్ల వెలికిల బగుండి యుండెను

ఆ రాత్రి యంతయు నాతని కంటికి నిద్రయనుమాటయే లేకుండెను. ఇట్టి భయంక రాత్రున నిద్ర ఎన్నోకి బట్టును ? అనురేంద్రు డప్పుడు దొంగవలె జీకటికొట్టున బంధింపబడి యుండెను—పాణి పోవుట కెట్టి యవకాశమును లేదు. అప్పు డాతడు తన పాదములకు బంధింపబడిన శృంఖలములను జీతితో దడిచి చూచుకొనియెను. బలమైన యంత్రసాధనము వలనగాని యవి విడిచకున ట్లగపడలేదు.

అనేక విధములగు నాలోచనలచే నాతని కా రాత్రియంతయును గడచిపోయెను. ఇంచుక వెలుగునబట్టి ఆత డప్పుడా గదిలోనుండియే తెల్లవారినదని తెలిసికొనియెను. కాని యేవైపునుండియు నెట్టి శబ్ద మైనను వినరాకుండుటచే నా పడవ యొక నిరస స్థానమున బంధింపబడి యుండెనని యాతిడు భావించుకొనియెను. అట్టి శూన్య స్థానమున నొకవేళ గేకలు వైచినను నితరులకు వినబడకుండుటయేకాక మీదు

మిక్కిలి యాదురాత్ములకు దీనభావము మఱితే వర్ధిల్ల జేసినట్లు కూడ నగునని యాత డూహించుకొనియెను. ఇప్పుడు సిరుత్సాహముచే మతి పోగొట్టుకొన్నచో ఏక దప్పించుకొనిపోవు నాశ యుండదని యాతడు దైవముపై భారమువైచి ధైర్యముతో నుండెను.

చాలసేటికి మరల నా గృహద్వారము జేరవలడియెను. మరల నా క్షుద్రగృహ మధ్యమునం దించుక వెలుతుగు ప్రసరించెను. ఆ దుఃఖాంధకార మధ్యమునందా గ్రుడ్డివెలు గాఠిని ప్రాణమున కొకవిధమగు సభూత పూర్వాపందముం గూర్చుచుండెను. అప్పు డాత డెదుటి వైపునకు బరికించి చూచెను. ఆ బాలకు యొక పల్లెముతో నన్నమును దీసికొని వచ్చియుండెను. ఆవిశ్వాసపూతుకుడే అమరేంద్రున కిట్టి దురవస్థను సంఘటింప జేసినవాడు ! వానిం గాంచిసంతనే యమరేంద్రుడు తీవ్రప్రోధముచే నుక్కుతుడైపోయెను. ఆతడు తన సమీపమునకు వచ్చినంతనే యాతని తలను బలవంతముగా బట్టుకొని యాపడవ కొయ్యలపై వైచి కొట్టి మార్గ విమార్గముగా జేసివేయ వలయునని ప్రోధముతో నమరేంద్రుడు భావించుకొనియెను. కాని యంగిలోనే—“ ఇది మంచిపనికాదు. వీని నెట్లుబ్రేవ లోబఱచు కొనూ కు బ్రయత్నింపవలయును వీరు కష్టవాదు దొంగజిత్తులు వీని కింకని చెలియవు ఒకవేళ వీని నాహాయ్యమున నేను దప్పించుకొని పోవుట కుపాయము దొరకినను దొరకనచ్చును ” అని మూహించు కొని యమరేంద్రుడు తన ప్రోధమునంతను వ్యూరయమునందే యుంచుకొని యాతనివంక నతి శాంతముగా జూక నొక భించెను. అమరేంద్రు డట్లు తనవంక దడేశద్వష్టిం గాంచుచుండుటచే నా పిల్లవాడు భయపడి కంపిత స్వరము—“ అయ్యా ! లోచనుడు మీ కీ యన్నమును బెట్టి రమ్మని చెప్పి నన్ను బంపించినాడు—ఇది యాముసలిదియే వండినది—మీరు భోజనము చేయుడు ! ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు మృదుస్వరముతో—“ అలాగా ! అట్లయినచో నాయన్నము నిచ్చటికి దీసికొని రమ్మ ! ” అనియెను

ఆ బాలకుడు భయప్రకంపితుడై గద్గద స్వరముతో—“అట్లే తెచ్చెదను. కాని, నేను చేసినపనికి గోపగించి మీరు నన్ను గొట్టరుగదా?” అనియెను.

అను—నిన్ను గొట్టుటవలన నేమి ప్రయోజన మున్నది? నీ వేమిచేసితివి? మీ పెదలు చెప్పిన పని చేసితివి, ఆ యన్నము నిటు తీసికొని రమ్ము! నీతోగొంచెము మాటలాడవలసిన పని యున్నది.

ఆ కుఱ్ఱవాడా యన్నపు బళ్ళెముతో మెల్లమెల్లగా నా గది లోపల బ్రవేశించెను.

ప్రకరణము 18

ఆ కుఱ్ఱవాడా యన్నమును లోపలనుంచి తోడనే వెలుపలికి వచ్చి ద్వారము చెంగట గనుపెట్టుకొని నిలిచి యుండెను. అమరేంద్రుడాడించి గాంచి—“నీవు పోవుట లేదేమి? అక్కడ నేల నిలువబడి యున్నావు!” అని ప్రశ్నించెను.

బాలు—మీరు భోజనము చేయుదురో చేయరో చూచి పోవలయునని యున్నాను.

అను—అదియేమి?

బాలు—అట్లు చూచిరమ్మని మా లోచనుడు నా కాజ్ఞాపించి యున్నాడు.

అను—నేను తినియెదను లెమ్ము! నీ వీ విధముగా నన్ను నమ్మించి గొంతు కోయకున్నచో నీకు నేను బదిరూపాయలు బహుమానముగా నీయవలయునని నిశ్చయించుకొన్నాను. కాని నీవు నన్ను మోసము చేసినావు.

బాలు—ఓను బాబూ! మీరిచ్చు బహుమానమునను మూట గట్టుకొనుటకు నాకు బట్టలెక్కడివి?

అమ—అట్లు భావింపనక్కఱలేదు. నీకు విశ్చయముగా నీయ దలచియే యుంటిని ఇప్పుడైనను వినిచిపోయిన దేమున్నది ! నేను చెప్పినపని చేసినచో—

బాలు—ఆ పని యేమో చెప్పుడు ! వినియెదను. నాచేత నైనచో జేసెదను.

అమ—మంచిది. నే నిప్పుడొక యుత్తరమును వ్రాసెదను. నీవు దానిని దీసికొనిపోయి వారి కందించినచో—

బాలు—ఎవరికి బాబూ ! పోలీసువారికా ! నా వ్రేలు పెట్టి నా కన్నే పొడువదలచితిరా !

అమ—పోలీసువారికిగాదు, నీ కాళయ మక్కఱలేదు. నే నీ విషయమున బోలీసువానికి సమాచార మంపదలచుకొనలేదు. మీ కుంజ కొక యుత్తరము వ్రాసి యిచ్చెదను. దానిని నీ వామ కీయవలయును.

ఆ బాలుడు గొంతసేపటివఱకు నే మేమియో యాలోచించు కొని పిమ్మట మెల్లగా—“ బాబూ ! నే నీ పని చేయుదునుగాని యీ సంగతి మా లోచనున కెంతమాత్రము తెలిసినను నన్ను బ్రాణములతో నిలువనీయకు ” అనియెను.

అమ—నేను పదిరూపాయల నీయనని కాబోలును నీ ననుమాన పడుచున్నావు !

బాలకుడు మరల గొంతసే పాలోచించుకొని—“ అట్లయినచో నాకు బదిరూపాయలు నిచ్చెదరా ! ” అని ప్రశ్నించెను.

అమ—నీ కీ సందేహ మేల కలుగుచున్నది ! నా వంటివా డసత్యము చెప్పననుకొంటివా !

బాల—ఎప్పుడో యిచ్చెదననిన లాభములేదు. నా కిప్పు డిచ్చినచో మీపని చేసెదను.

అమ—నీవట్లు కోరుట యుచితముగాలేదు. నీవు నా యుత్తర మును దీసికొనిపోయి కుంజ కిచ్చి యామె వలన బ్రత్యుత్తరమును

దెచ్చి నాకిచ్చినచో నప్పుడే నీకు బదిరూపాయలు నిచ్చెదను. ముందుగ నే రూపాయల నిచ్చినచో నీవు నా యుత్తరము నీ గంగా జలములలో బాటవై చెదవు.

ఆ బాలకుడు మరిల బాగుగ నాలోచించుకొనియెను. ఆతడు తనలో—“కుంజ మామందుల గుంపులోనిదేగదా ! ఆమె కుత్తరము నిచ్చుటవలన గలుగు నష్టమేమియు నుండదు. కాని తరువాత నీతి డేమిచేయునో ? అన్నమాట ప్రకారము పదిరూపాయలును నాకిచ్చునా ?” అని యూహించుకొని దొడంగెను.

అను—నీకు రూపాయల నీయకున్నచో నామె వ్రాసిన యుత్తరము నాకీయనేనద్దు—నాయొద్ద రూపాయలను దీసికొన్న తరువాత నే యియ్యవచ్చును.

బాల—మిాయొద్ద నప్పు డేమియును లేదుగదా ! ఇట్టి స్థితిలో మీకు బదిరూపాయ లెక్కడనుండి వచ్చును ?

అను—నీ కా సంశయ మక్కఱలేదు. నా సొమ్ము కుంజ యొద్దనే యున్నది. ఆమెయే ఇక్కేరుగలను.

బాల—మంచిది. అట్లయినచో నుత్తరమును వ్రాసి యిండు. కుంజ నాకు రూపాయల నిచ్చినప్పుడే నే నామెకీ యుత్తరము నిచ్చెదను. ఈయకున్నచో దీనిని జంచి పాటవై చెదను.

అను—మంచిది—ఆలాగే చేయుము.

అని చెప్పి యునులేందుడు తన జేబులోనుండి పెన్నిలును, గాగితమునుదీసి కుంజకీ విధముగా నుత్తరమును వ్రాసెను—

“నన్నీదొంగలు గంగానది యందొక పడవలో నిర్బంధించి యుంచినారు. చీకటి గదిలో బంధించి యుంచుటచే నిది ఏ ప్రాంతమో నాకు బోధపడుటలేదు. ఈ యుత్తరము తెచ్చిన బాలకు నడిగినచో నీ కన్ని సంగతులును చెలియ వచ్చును. ”

ఆ బాలకుడా యుత్తరమును దీసికొని యటనుండి వెడలి పోయెను. అప్పుడమరేంద్రుని వృద్ధయమునం దొక్కొంచుక యాశా సంచార మగుచుండెను “ నాయెడల గుంజ కవ్వాడ పేను యున్నది, నాకష్టము వించుకొంటియెనను నామ సహింపలేకు” అమె విశ్వయ ముగా వన్నుద్ధరించుటకై తన ప్రాణములనైన విరియోగించి నగిన ప్రయత్నిము చేయక నూనదు, ఇంతికింపై వారక్షణమునకు మఱియొక యుపాయములేదు ” అని యాతి డాకితో నెనుగు చూచుచుండెను. అప్పుడాతిని వృద్ధయవస్థ వర్ణనాత్మకము యుండెను

మఱునాగు రెండుబాములనేళి స్వయముగా లోచనుండే యచ్చటకు విచ్చేసెను. అమరేంద్రు డాతినిం గాంచి యేమియును మాటాడలేదు. ఆతినిం గాంచి భయభ్రాంతుడైవల్లుగాని, సంచరిత వృద్ధయడైవల్లుగాని బ్రదర్శించుట అమరేంద్రుని కెంతిమాత్రము నిష్ప్రయోజనము లేకయుండెను. లోచను డట్లునచ్చి యాతిని సమీపముననే కూర్చుండెను. కాని యంతిసేటివఱకు నేమియు మాటాడలేదు. పిమ్మట నాతడు—“ అమరబాబూ ! నీవు చాల తెలివిగలవాడవు— చుట్టుకై నవాడవు—నే నీ సంగతిమాత్ర మంగీకరిం దెదను ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు గంభీర భావముతో దీవస్వరముతో—“ నీవు ఘోరితర కష్టభరిత నిలువడవు—నాగుణ చరిత్రుడవు—ఈ సంగతి యును నేను వివరపూర్వముగా నంగీకరింతును ” అనియెను.

లోచ—అమరబాబూ ! ఎందులకీ కమపుబ్బు మాటలు ? ఇట్టి మాటలనలన బ్రయోజన మేమున్నది ?

అమ—ఇప్పుడు లేకపోవచ్చును. ఇవి యెట్టికైన బ్రయోజన నీయములగు మాటలు కాగూడదా ?

లోచ—ఏమైననేమి ? ఇప్పుడు నీవు మాచేతికి దొరకిపోయితివి, మాచే బంధింపబడియుంటివి.

అమ—కొను. నిజమే—నేడిట్లు జరగినదిగదాయని సంజ్ఞ పించుటయేగాని రేపేమగునో నీ వాలోదించుకొనుటలేదు.

లోచ—ఏమిజరగినను నీవిటనుండి తప్పించుకొని పోయినప్పుడు గదా ! అట్టిపని యంతిలో దరగుట కవకాశములేదు.

అను—నే నిచ్చట బంధిపొడ్డనై యున్నంత మూత్రమున బసి యాగుననుకొంటివా ? పోలీసువారందఱు నేనుగుదురు ?

లోచ—పోలీసువారా ? వారిసంగతి నే నెఱుగును. వారు వేయిమంది వేయి ప్రయత్నములు చేసినను నీవున్న ఈ ప్రదేశమును గనుపెట్టలేరు.

అను—సరే ! ఈ మాటలకేమి ! మీరందఱు నన్నిట్లు బంధించి యుంచితీరిగదా ! తుద కేమిచేయ దలచితీరి ?

లోచ—ఆ సంగతి మా వర్తకుడు కాహియావచ్చి స్వయముగా మీకు మనవిచేయగలడు.

అను—అలాగా ? అట్లయినచో నా దుర్మార్గుడేనా మీకందఱు కును నాయకుడు ?

లోచ—అట్లే యనుకొనవచ్చును.

అను—మంచిది. నేను మిమ్మల నందఱును బట్టుకొని మీకు దగిన శాస్త్రి చేయింపకున్నచో నాపేరు మారుపేరు పెట్టుడు !

లోచ—బాబూ ! ఇక నీ మాటలన్నియు నెందులకు ! ఈ యడియాస కేవలమును వదలుకొనవలసినదే—

అను—ఏ కారణముచే నట్లు చెప్పుచున్నావు ! మీ రందఱు నిచ్చట నన్ను జంపినైవ దలచితీరా యేమి ?

లోచ—అట్లెన్నటికిని జరుగదు. కాని మీపనులను నీ మూలమున నెట్టి వ్యాఖ్యలమును గలుగకుండునట్లుగా నిన్ను మా స్వాధీనములో నుంచుకొనియుందుము.

అను—ఏమిజరగునో చూతముగదా !

లోచనుడు లేచి నిలువబడి—“మీ కాహియా యిప్పుడిచ్చటికి వచ్చును. ఆతడు వచ్చి నీ కెల్లవిషయములును సవిస్తరముగా

తెలియజేయును నే నిప్పుడు నిన్ను జూచిపోవలయునని మాత్రమే వచ్చితిని” అని చెప్పి యాతడు వెడలిపోవుచుండెను.

అప్పుడనురేంద్రుడు డొక్క యుదులున లంఘించి క్రోధకంపిత స్వరముతో—“పాపాత్మా! దాగుణ చరిత్రా!” అని తిట్ట నారంభించెను.

లోచనుడు వెడలిపోయెను. బంధనములలోనుండి యను రేంద్రుడు లంఘించుటచే లోపా శృంఖలముల పలన నాతిని పాదములు కొట్టుకొనిపోయి రక్తము స్రవింప దొడంగెను. చేయునదిలేక యాత డిచ్చటనే కూలబడి పోయెను.

ప్రకరణము 19

లోచనుడు వెడలిపోయినంతనే చాలమంది మనుష్యులూ పడవ మీది కెక్కుచున్నట్లుగా వారి యడుగుల చప్పుడునుబట్టి యను రేంద్రుడు గ్రహించెను. పడవ యిటునటు నూగనారంభించెను. తరువాత లంగూ నెత్తివేసి న్నిను, గ్రమముగా బడవ యానదీ గర్భమున నడిచిపోవుచున్నట్లును ననురేంద్రుడు తెలిసికొన గలిగెను. అప్పుడాతడు అలా—“ఏరీ విధముగా నన్నచ్చటఁ దీసికొని పోవు చున్నారు!” అని యూహింప దొడంగెను. ఆతని కేసంగతియును బోధపడకుండెను.

పడవ యట్లే కదలిపోవుచుండెను. క్రమముగా సాయంకాల మయ్యెను. అప్పుడా పడవ మరల లంగరు వేయబడియెను. ఇక గొంతినేటి కిచ్చట నెట్టి పదశబ్దమును వివరాకుండుటచే బడవను ద్రొసికొని వచ్చిన కొండలును నింకొక చిన్నపడవపై వెడలిపోయిరిని యనురేంద్రు డూహించుకొనియెను. చూచుచుండగనే రాత్రి యైపోయెను. ఆ గాఢాంధకార మధ్యమున ననురేంద్రు డేకాకియై

గూర్చుండి యుండెను. తా నెట్లయిన నుద్ధరింపబడుదునని యదినటి కాలిని కించుక ఆశ యుండెను. కాని యిప్పుడా యాశ వదలిపోయెను.

అమరేంద్రు డప్పుడు తనలో—“ ఒకవేళ గుంజ నన్నుద్ధరింప వలయునని ప్రయత్నము చేసినను నేనున్న యీ ప్రదేశము నెట్లు తెలిసికొన గలుగును? ఈ పాపాత్ములు మరల నీపడనలో నన్నెచ్చటికో తీసికొని వచ్చినారు. ఈ చోటు గుంజకు దెలియుట కవకాశ మేమున్నది? ఇక నాగతి యింతే! ఫత్తేదాగు సాహేబీ రహస్యము భేదించునంతటి తెలివీగలవాడా? ఇక దేవునికంటె నన్నుద్ధరించువా రెవ్వరును లేరు ” అని యాలోచించుకొన దొడంగెను

ఈ యాలోచనలచే నాతిని మనసంతయు వికలమై బోవు చుండెను. సాయంకాలమైనదిరువారి వర్తకడగు కాహియా అచ్చటికి వచ్చెను. ఆతనిని జూచినంతనే యమరేంద్రుడు ప్రోధో! దేశముతో— “ పాపాత్ములారా! ఇంకను మీ దుష్కృత్యములను నూనరా? జైలులో బడవలసి వచ్చునేమోయని భయములేదా? ” అని ధిక్కరించెను.

ఆ మాటల విని పాపిష్టుడగు కాహియా విస్మయముగ నవ్వుచు— “ అమరబాబూ! నీవు కన్ను లెఱ్ఱజేసినంత న్యాయమున నేను భయ పడుదు ననుకొంటివా? మహా సమర్థుడగు నీప్పుడు మాచేసులలో నున్నావు. ఫాలాక్షుడైనను నిన్నీ నుద్ధరి పలేడు. నూకు గలిగించిన నట్టమునకు మావలన నీవు తగిన ప్రతిఫలమున బడయనక్కఱలేదా? ” అనియెను.

అమరేంద్రు డట్లే ప్రోధోనృత్తుడై గంభీర స్వరముతో— “ నేను మీకెట్టి నష్టమును గలిగించితిని? ” అనియెను.

కాహి—అయ్యా! మీకింకను బోధపడలేదా? మీరాదిన మున మాదుకాణములోనికి బోలీసువారిని దీసికొని రాలేదా? ఇంకేమి యపకారము చేయవలయును? ఆకారణముచే నేను వర్తకమంతయును వదలుకొని మఱియొకచోటికి బోవలసి వచ్చినది.

అమ—నీయందు దోషమున్నది. కావుననే నీవట్లు పాటిచోయితివి. నేరమే లేకున్నచో పోలీసువారనిన నీకంటె భయమేల కలుగవలయును ?

కాహి—ఇంకను నీ దురభిమానము వదలుటలేదు నీవేమి చేయగలవు ? నీకిది నీదేశమునందు యధేచ్ఛముగా సంచరించు భాగ్యము తప్పిపోవుచున్నది. ఆ పాతములయందలి సంకేతాక్షరముల సంగూఢ రహస్యమును నీవు బయట బెట్టకున్నచో బుద్ధహీనులగు పోలీసువారు మమ్ముల నేమైనను జేయగలరా ? మా దారిదోషములను గూర్చిన రహస్యము లెంతవచ్చినను వారికి బోధపడునా ? నీవుట్టి మునుక కంటికును మూలకారణము నీవే

అమ—అట్లయినచో నీవుకూడ నీ దొంగల గుంపులోని వాడవేనా ?

కాహి—ఔను బాబూ ! ఈ దాసుడుకూడ నందులోనివాడే. నీవు మఱియొకలాగు భావింపనక్కఱలేదు. కాని దొంగతనము చేయు వారు మాత్రము వేఱుగా నున్నారు.

అమ—వారెవ్వరు ?

కాహి—ఆ సంగతి యొక్కటి మాత్రమే నీకింకను దెలియలేదు. అందుచేతనే యంతవఱకు మాత్రప్రయత్నముల కెట్టి వ్యాఘాతమును గలుగుటలేదు. ఇక నా రహస్యము నీ కెప్పటికిని దెలియకుండుటకే నిన్నిట్లు చేయవలసి వచ్చివది.

అమరేంద్రుడు విస్మయ సంకయాకులిత హృదయుడై తనలో—
“వీరు నిజముగా నన్ను జంపివైన వలయుననియే ప్రయత్నించుచున్నారు. ఏదియో యొక నిరస ప్రదేశమున కివడవను దీసికొనిపోయి యచ్చట వీరు నన్ను గడతేర్చివైచి నామృతక శేబరమును గంగా నదిలో బాటవేయుదురు. కావునకు నీర్ధవడియున్న నేనిక భయపడుటెందులకు ? నిరాశపడుటెందులకు ? మరణమునకు భయపడక

తెగించి బ్రదికి యున్నంతవఱకు నాచేతనై నపని చేతువలసియే యుండెను నాశరీరమానం దసాధారణమును బలమున్నది. వీరిలో నెక్కువగా గూడ నాచేతియొద్దకు రాజాలకు. వచ్చినచో గ్రద్దవ కొమ్మగా స్మృతినిప్పి పడిపోవలసినదే. రెండురాత్రులనుండి విశ్రాంతి యయిమాట లేకుండ నాకాలికి బంధించిన ఈ గొలుసులను బగులగొట్టుటకు బ్రయత్నించుచుంటిని. చాలవఱకీగొలుసు నలగి పోయినది ఇక నొక రాత్రి కష్టపడినచో సంపూర్ణముగా పడిపోవునని తోచుచున్నది. నే నెట్లున నీ సంకెలలను వదలించుకొనుటయే తలసిందించుకొనడం ననాయాసముగా నిటనుండి తప్పించుకొని పోలుగునును. ఈ దొంగముండి కొడుకులు పదిమంది యడ్డమై వచ్చినను నన్నేమియు జేయజాలరు ” అని యూహించుకొనుచు నా వర్తకుని మాట కెట్టి ప్రశ్నోత్తరమును జెప్పక మానముతో నూగుచుండెను.

కాహియా యమరేంద్రుని మనోభావమును బాగుగ గ్రహించి-
 “అమర బాబూ ! ఏమి యాలోచించుచున్నావు ? మమ్మిక నీ వేమియును జేయజాలవు, మేము నిన్నంతమాత్రమును జంపదలచు కొనలేదు నీవు మాకుజేసిన యపకారమునకు నిన్ను జంపివైచినను దోషముశిడుగాని నీవంటివానిని జంపుట మాకిష్టములేదు, నిన్న రేబియా స్త్రీమగునై నరేబియా దేశమునకు బంపివేయవలయునని విశ్వయించు కొన్నాము. వారు నిన్నటనుండి మదీనాకు బంపివైతురు. తరువాత నీ వెప్పటికైన మరల నీ దేశమునకు వచ్చినను నందువలన మాకెట్టి నష్టమునులేదు ” అని చెప్పి వికటహాసము చేయుచు నాదురాత్ము డటనుండి వెడలిపోయెను.

అమరేంద్రుడు శ్రోతోన్మాదముచే నొడలు తెలియక యాతని బట్టకొనవలయునని లంఘించెనుగాని యనుప గొలుసుల రాపిడిచే నాతని పాదములు కొట్టుకొనిపోయెను, ఆదుర్మార్గుల దురుద్దేశములం

గూర్చిన క్రోధోద్రేకముచే నాతని సర్వాంగకములును గంపించి పోవు చుండెను. కాని ప్రకృతము చేయుట కుపాయమేమున్నది? అతి డాక నయుట్టకై నను నసమర్థుడై పడియుండెను. దైవనశమున నీసారి యెట్లమున దిప్పించుకొనగలిగినచో నీదురాశ్ములకు దగిన శాస్తి నే గుగనవి యూహించితిమి. వేయినాగులు ప్రజ్ఞ చేసికొనుచుండెను. ఈ యెంత యాలోచించినను దానుద్ధరింపబడుటకు మార్గమేరయు నున్నది. బోధపడుటలేదు. ఈ రాత్రి కష్టపడి యేలాగునైన నీలోహ శైలములను బగుల గొట్టవలయునని యూహించి నిశ్చయించు కొనియెను.

పిమ్మట నాతడు తనలో—“నేనగపడకుండబోయి యప్పుడే మూడుదినములై పోయినది. నారాజు లేకుండుటచే నూ యుమూల్యుడు పోలీసువారికి సమాచార ముండునునా! అయూల్యుడు వెలివి త్కవవాడుకాదు. ఫతేచలీ నాహేబును, పోలీసువాగును గూడ నాకొక కనుసంధానము చేయుచునే యుండును. మూడుదినములు తొట్రాలుపడికూడ వారెట్టి యాగడయును గ్రహించాలి. అప్పుడీక నన్ను వారెప్పటికైన గనుపెట్టి ముద్దరింపగలరను నాశ యె తిమాత్రమును లేదు.” అని నిశ్చయించుకొనియెను.

కోపముచే నాతని యొడలు మండిపోవు చుండెను. నిరాశచే నాతని హృదయము కొట్టుకొని పోవుచుండెను. వావాశ్ముగాలగు నాముసలిముండను బట్టుకొని కనీదీర బాధింప గలిగినచో దన హృదయ పరితాపము కొంతవఱకైన శాంతింపగలదని యాత డూహించుకొనియెను. ఆమె ప్రతిదినమును నాతని కాళారమును దీసికొని వచ్చుచుండెను. ఆ కుట్టవాడేమిపోయినదియును దెలియలేదు. ఇంతవఱకును వాడు రానేలేదు. అందుచే వాడాయుత్తమును దీసికొని పోయి కుంజ కందించి యుండునని యనురేండు డాశతో నుండెను.

ఈ దినమున నెట్లులైన నాముసలిదానిని బట్టి కొట్టవలయునను దేశముతో ననురేండు డాగదిలో నొకమూల నొదిగి కూర్చుండి యుండెను. అతి డనుకొన్న ప్రకారమా ముసలిది యెప్పుటివలెనే

యాహారమును దీసికొని యచ్చటికి వచ్చెను. ఆ చీకటి గదిలో నామె కంటి కేమియు నగపడటలేదు. అమరేంద్రుడు యధాస్థానమానందే కూర్చుండి ముందువని భావించి యామె పూర్వమువలెనే నిస్సంకోచముగా లోనికి బోయెను. అంతలో నమరేంద్రుడు సింహాకిశోరమువలె నొక్క యదాటున లంఘించి పైబడి యామెను బలవంతముగ బట్టుకొనియెను. యీ యాకస్మిక వ్యాపారము వలన నామె నిలువున స్తంభింఁదవోయి భయ సంచలితి స్వరముతో—“బాబూ! నీకు బడివేల సలాసులు చేసెదను, నన్ను గొట్టవలదు, బాబూ! నన్ను విడిచిపెట్టుము!” అని వేడుకొనెను.

అమరేంద్రు డామె నచ్చటనే క్రింద బడద్రోసి యామె కంఠమును గట్టిగ నడచి పట్టుకొనియెను. పిమ్మట నామె పైటచెఱగును జింఁదవైచి దానితో నామె కాలుచేతుల నతి దృఢముగ బంధించి వైచెను. ఆ క్రోధములో నాతని కిట్లుచేయుటకు సంకయముగాని జాలి గాని యంతమాత్రమును లేవోయెను. కోపముచే నాత డామె శిరోజములను బలవంతముగ లాగి యామె తలను బ్రక్కచక్కలతో డీడ్చి లాడించెను. ఆమెదాని నట్లుచేయగూడదని యాతని కప్పు డంతమాత్రమును దోచలేదు. ఆ మూసలిముండ భయముచేతను నాయాసముచేతను మృతప్రాయమైపోయెను. ఆమెనోట మాటయే లేకుండ బోయెను.

ఆ సమయమునం దెవ్వరో యా పడవపై కెక్కి వచ్చుచున్నట్లుగా నమరేంద్రున కనుమానము కలిగెను. ఆ యుత్తర క్షణమునందే యెవ్వరో వచ్చి యా ద్వారముచేరి నిలువబడిరి. అప్పుడా ముసలిది యెదరిపడి యా వంక జూచి—“అమ్మా! కుంజా వచ్చితివా? నన్ను బ్రతికింపుము రమ్మ!” అనియెను.

నిశ్చయముగా నా వచ్చిన యామె కుంజయే. ఆకస్మికముగ నామెం గాంచి యానందోత్సాహోద్వేగముచే నమరేంద్రునకు వాఙ్మోఘమైపోయెను.

ప్రకరణము 20

కుంజ సర్వసన్నద్ధయై వచ్చియుండెను. ఆమె యేటయును మాటాడకుండగనే ముందుగా ననురేంద్రుని శృంఖలములను వదలించుటకు బ్రయత్నించుచుండెను. ఇనుప గొలుసులను విడగొట్టు సాధనమును గూడ నామె తనతో దీసికొని వచ్చినది. ఒక్క- నిమిషములో నామె యాలోహ శృంఖలములను విడగొట్టివైచెను. అనురేంద్రుడి ప్రిటికి విముక్తుడయ్యెను. కాని కుంజ తరళ కటాక్షములచే మరల బద్ధుడైపోయెను. ఆతడప్పుడదృశ్యతానంద పరవశుడై కుంజ సుందరి వదన సుండలమును దదేక దృష్టితో జూచుచుండెను. అప్పుడు కుంజ యనురేంద్రుని హస్తమాన బట్టుకొని దుష్కపాయమును కఠిన్ సగ్గముతో—“రంభు! ఇక నిచ్చట నొక నిమిషమైనను నిలువ గూడదు” అనియెను.

అనురేంద్రుడు మాటుమాట గెప్పకుండ నామె వెనువెంటక బయలుదేరెను. ఇరువురము నిమిషములో బడవ టావుమీదికి వచ్చిరి. అప్పుడా మ. లీమండ యార్త స్వరియుతో—“కుంజా! నన్ను గూడ విడిపింపవా?” అని కేకలు వై వదొడంగెను.

కుంజగాని యనురేంద్రుడుగాని యా మాటలను జెవిని బెట్టనేలేదు. కుంజ యొక చిన్న పడనపై నచ్చటికి వచ్చియుండెను. ఆ పడవ మీద నొక్క మనుష్యుడు మాత్రమే యుండెను. వాడా పెద్దపడవ తల్పచెక్కను బట్టుకొని నిలువబడి వారిరాక కెదురు చూచుచుండెను. అప్పుడు కుంజయు సనురేంద్రుడును జటాలున బెద్దపడవపైనుండి చిన్నబోటులోనికి దుమికిరి. తతణమే యా బోటు కదలుట కారంభించెను.

అనురేంద్రు డిప్పుడు నిశ్చయముగా విముక్తుడయ్యెను. అకస్మికముగ జరగిన యా సంఘటన మప్పుడతని కానంద స్వప్నము వలె నుండెను. ఆత డెట్లాశపడియుండెనో తుద కల్లేజరగినది. కుంజరే

స్వయముగ వచ్చి యాతని నుద్ధరించినది. ఆతని హృదయ మిప్పుడొనంద ప్రపూర్ణమైయుండెను. మృశ్యుమాఖమునుండి ప్రాణమాలతో దప్పించుకొని రాగలిగినవా డెన్నడైన నున్నచో నాతిడే యప్పటి యమరేంద్రుని హృదయావస్థను బాగుగ గ్రహింపగలడు. అంతేకాని యితిరు లెవ్వరు తెలిసికొనగలరు ?

అమరేంద్రుడు కొంతసేపటివఱకు నేమియు మాటాడ జాలకుండెను. కుంజయు నిశ్శబ్దముగా నాతిని పార్శ్వమున గూర్చుండి యుండెను. అప్పుడు కుంజ హృదయమునందొకవిధముగను నమరేంద్రుని హృదయమునందు మఱియొకలాగునను నాగొచనా తిరంగములు పొంగి పొరిలిపోవుచుండెను. అమరేంద్రుడిక నూరకుండజాలక యాత్రిముతో కుంజ వాస్తవమును బట్టుకొని—“కుంజా ! నీవొకప్పుడు నాప్రాణ రక్షణము గావించితివి. మరల నిప్పుడు కూడ వచ్చినప్పుడరించితివి. నేను నీకేను సమర్పించి యీ ఋణమును దీర్చుకొనగలను !” అనియెను.

కుంజ—మన మిప్పు డింకను విశ్వముద్ర సుధ్యమునందే యున్నాము. అప్పుడే మన కష్టము తప్పిపోయె ననుకొను చుంటి కాబోలును !

అమ—కుంజా ! నీవొక భయపడనక్కఱలేదు నే నిప్పుడు సంపూర్ణముగ విముక్తుడనై నుంటిని. పదిమందివచ్చి యడ్డుకొన్నను మనల నేమియును జేయజాలదు.

కుంజ యేమియును మాటాడలేదు. ఆమె వ్యాకుల హృదయముతో నిమిష నిమిషమునకును దీరమువంక దూకించుచుండెను. తీరమునకు జేరువఱకును దమ కష్టము తీరదని యామె యానేగ పడుచుండెను. అమరేంద్రుడు కూడ నామె యుద్దేశమును గ్రహించెను. ఆతడప్పుడు తిన్న బంధించి యుంచిన పడవ ఖదరపురము రేవునకు సమీపమునందే యున్నట్లును నిప్పుడు తామెక్కిపోవుచున్న బోటా

రేవున కెదురుగా బోవుచున్నట్లును స్పష్టముగా గ్రహింపగలిగెను. ఆ కాలమునందుగూడ నిప్పటివలెనే ఖరరవురవు రేవునందు లెక్కలేనన్ని పడవలుండివి, వానిలో జాతివలన కరేబియాదేశపు పడవలే.

వానిని జూచినంతనే యమరేంద్రుని హృదయము కంపించి పోయెను అప్పు డాతడు తనలో—“ కుంజవచ్చి విధివిధముగా నిప్పుడుదరింపకయేయున్నచో నీ నీ పడవలలో దేనిమీదనో యధిగోహించి యరేబియా దేశమునకు బోయి యుందునగదా! ఇక నీ యహజీవమునం దెప్పటికైన నీ దేశమునకు మరలివచ్చు భాగ్యము నాకు లేకుండ బోవునుగదా!” అని యూహించుకొన దొడంగెను.

ఇంతలో వారెక్కినబోటు రేవునకు కేసుకొనియెను, కుంజ తతీణమే యా బోటువానికి గూలి నిచ్చివెచ్చెను. ఆ ఘట్టమునందొక గుట్టబండి సిద్ధముగా నుండెను. తోడనే కుంజ యమరేంద్రునాబండిపై నెక్కించి తానుగూడ నెక్కిెను. ఆమె యిదివలకాబండిపై నెక్కియే కలకత్తానుండి బయలుదేటి యచ్చటికి వచ్చియుండెను.

వారెక్కినబోడనే బండివాడు గుట్టము నదలించెను, బండి యతివేగముగ గదలిపోవుచుండెను, అప్పుడు కుంజ విశ్రాంతి సూచకముగా నొక దీర్ఘ నిశ్వాసమును విడిచి—“ ఇక వారెవ్వరును మనల నేమియును జేయజాలరు ” అనియెను.

అమ—సమాచారము తెలిసినచో నిశ్చయముగా నీవు వత్తువని నే నెఱుంగుదును. కాని యా గుట్టవాడు నీ కాయుత్తరము నిచ్చునను నాశమ్మాతము నాకేమియును లేకపోయినది.

కుంజ—ఏమైననీమి—వాడు నా కాయుత్తరము నిచ్చినాడు? నేను వానికి బదిరూపాయల నిచ్చెదననికూడ జెప్పియున్నాను.

అమ—మంచిపని చేసితివి, ఇంటికి బోయినంతనే నేనారూపాలను నీచేతి కిచ్చెదను.

కుంజ—అంత తొందర లేదు,

అను—నే నెట్టి యనస్థునో నుంటినో యా సంగతుల నన్నిటిని నీకు వాడు స్పష్టముగా జెప్పినాడా ?

కుంజ—వాడు బుద్ధిపూర్వకముగా నా కేమియును చెలిపి యుండలేదు. ప్రశ్నలపై ప్రశ్నలనువైచి నేనే వానివలన నన్ని సంగతులను చెలిసికొన గలిగితిని.

అను—నన్ను బంధించిన పడవయున్న ప్రదేశమును గూర్చి కూడ నాతడు నీకు జెప్పియుండును. కాని యాతడు వెడలిపోయిన దినమునందే యా పడవ లంగగు నెత్తివైచి వారు నన్ను ఖదరపురము రేవు నొద్దకు దీసికొనిపోయి విడిచిరి. ఈ సంగతి యా కుఱ్ఱవానికిగాని నీకుగాని తెలియుట యసంభవమని నేను కేవలమును విరాళమో నుంటిని.

కుంజ—ఆ పడవ ఖదర పురమునకు బోవుననుసంగతి వాని కదివఱకే తెలియును. అందుచేతనే నేను కలకత్తాకుబోయి యచ్చట నీ బండి చేసికొని యొక్క పరుగున సచ్చటికి రాగలిగితిని. మిమ్ము బంధించి యుంచిన పడవ యెట్టివో దాని యానవాళ్ళనుగూడ నే నాతని వలననే తెలిసికొంటిని -అందుచేతనే వెదకి పట్టుకొనుటకు విశేష శ్రమపడవలసిన యావశ్యకము లేకపోయినది.

అను—నన్ను వీరరిబ్బీ యొడపె నెక్కించి యరేబియా దేశము నకు బంపదలంచిననుసంగతికూడ నీతో నాతడు చెప్పినా ?

కుంజ విస్మయాక్రాంతి హృదయముతో—“ లేదు. ఈ సంగతి ఆతనికి తెలియదు. మిమ్ములను వీరేల బంధించి యుంచినో ఆ సంగతి కూడ వానికి తెలియదు

అను—ఆలాగా ? లోచనుడును, వర్తకుడగు కాహియాయును గూడ నాయొద్దకువచ్చి నాతో నిర్భయముగా మాటలాడిననుమా ! నన్నరేబియా దేశమున కెట్లో పంపివైచి నిరంతరాయముగా దారి దోపియలను నడపింపవలయునని వారి యుద్దేశము.

నీమైననేమి ! ఇక వారి యాటలుసాగుట కవకాశ మేమున్నది ! అమరేంద్రుడు కుంజ యభిరామమును గ్రహించెను. కుంజ యారని విడిపించినది. చిన్నతనమునుండి పెంచి పెద్దదానిగా జేసిన లోచనుని కంటె కుంజ కమరేంద్రుడు సరూపబంధువా ! అమరేంద్రున కుపకారము చేయుటయే లోచనున కపకారము చేసివల్లగునని మృగ హృదయయగు కుంజ యెఱుగదా ! కుంజకు బ్రత్యేకముగ లోచనుని యెడల ససహ్య భావము లేకుగాఁ : యామె యమరేంద్రునియెడల పనిగ్యాచ్ఛమగు ప్రేమభావమును గలిగియుండెను. ఆ ప్రేమామృత రసముచే నామె సర్వాంతఃకరణములును బరిపూర్ణములై యుండెను. ఆమె యమరేంద్రుని గాంచి యితర ప్రపంచమునే మఱచిపోవుచుండును. ఆమె చేయు పనులన్నియు నామఱపులోనే జరిగిపోవుచుండును

అమరేంద్రునిక గుంజను విరువవలయుననిలేదు. పాణదానము చేసిన యామెను బ్రాణఘాతుకుల చేతులలో మరల నొప్పగించుట యెట్లు ! ఆతడు మృదుల స్వరముతో—“ కుంజా ! నీవే నన్ను విడిపించితివనుసంగతి తెప్పకుండ వారికి నెలియకమానదు. నీవు మరల వారియొద్దకే పోయినచో మహా విపత్తున బడిపోయెదవు. నీవు కొన్నాళ్ళ వఱకును సమూల్యబాబునింట నాయొద్దనే యుండుము ! తరువాత—” అనియెను.

ఆప్పుడు కుంజ విషాద గర్భితమగు మందహాసము చేయుచు దన వస్త్రాభ్యంతరమునుండి కాణితి కరవాలమును బైకిదీసి గంభీర స్వరముతో—“ అమర బాబూ ! నేను మందులదానను లోచనుని వంటి వారు నూగుగురై నను నన్నెదిరించుటకు సమర్థులుకారు !” అనియెను.

అమరేంద్రు డభిమాన పూర్ణ హృదయముతో—“ కుంజా ! నీవు విజముగా మందులదానపుకావు—నీ నోటితో నిట్లక నెన్నడును జెప్పవలదు !” అనియెను.

కుంజ మరల నట్లే నవ్వుచు—“ నే నిప్పుడు మందులదానను— ఇదివఱకును మందులదాననే—మందులదాననే కాకయున్నచో మిమ్ముల సీ విధముగా దప్పింప గలిగి యుండునా ?” అనియెను.

అమరేంద్రుడు డితి వ్యాకుల హృదయముతో—“ కుంజా ! ఎట్లయినను నిన్నాగుంపులోనికి మరల బంపవలయుననిలేదు, నాకేమో గాని భయమగుచున్నది ” అనియెను.

కుంజ యతి గంభీర భావముతో—“ నా నిమిత్తమై మీరు భయపడ నక్కఱలేదు. నన్నెంతటివారునుగూడ నేమియును జేయ జాలరు మాగుంపున కంటికును నేనే యిప్పుడు నాయకురాలనై యున్నాను. లోచనుడు డెక్కడికో పోయినాడు ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు విస్మయోద్విగ్న హృదయముతో—“ అది యేమి ! లోచనుడు పాటిపోయినాడా ?” అని ప్రశ్నించెను.

కుంజ—వాడిక బదిదనముల వఱకు నెవ్వరికంటికిని గూడ నగపడదు. లిగువారి మరలి వచ్చినను నిక నెప్పటివలె మాగుంపులో నుండడు.

అను—కారణమేమి ?

కుంజ—మీరాలిని చేతులలోనుండి జాగ్రత్తగా దప్పించు కొంటిరి. హాసీసువారి కిందఱకును సమస్త పిషయములును దెలిసి పోవును. ఇట్టి స్థితిలో నాలిని కెప్పటివలె నుండుటకు సాహస మెక్కడిది ? వర్తకుడగు కాహియాయును, లోచనుడును గూడ నిక నీ దేశమునుండి పలాయతులు కావలసినదే.

ఇంతలో బండి యమూల్యబాబు మందిరము నొద్దకు వచ్చెను. అమరేంద్రుడు బండినుండి దిగియెను. తోడనే వెనుకకు దిరిగి చూచెను. కుంజ యా బండి యవ్వలి గుమ్మమునుండి యెప్పుడు దిగినదో ; కాని నిమిషములో నామె యా యంధకార మధ్యమునం దంతర్హతురాలై పోయెను !

ప్రకరణము 21

అమరేంద్రుడు డన్నివైపులను వెదకెను. కుంభ యెచ్చలను నగపడిలేదు. ఆమె యిట్లు చెప్పకుండ రహస్యముగా నెఱిగిపోవుట యాతని కెంతయో కష్టముగా నుండెను. ఆ గాఢాంధకారమునం దబలయుగ నామె కెచ్చట నెట్టి యపాయము తలస్థించునో యను చందేహముచే నాతని హృదయము మరిపించి పోవుచుండెను. కాని యేమి చేయుగలడు ! ఆమెను వెదకే కనుగొనుట కిపాయ మేమున్నది ! ఏ ప్రోవను బోయినదో యాతని కేదయును దెలియలేదు. ఆతని గుండె లతి తీవ్రముగ గొట్టుకొని పోవుచుండెను. ఆమె కిక మార్గంబు వాళ్ళ గుంపులో నిరపాయముగా నుండుట కెట్టి యవకాశమును లేదనియు, లోచనుండును, కాహియాయును గూడ నామె ప్రాణములను దీసివైచుటకై నను వెనుకదీయవలయు భావించుకొని యాతడు తల్లడిల్లి పోవుచుండెను. ఆ యమూల్య ప్రేమామృతతిలక హాలాహల వ్యాలానుభవమున దపించి పోవుచున్నట్లుగా నాతని మనో యనములకు బొడిగిట్టుచుండెను. ఆ ప్రేమమయింగూర్చి యాతని హృదయ మెల్ల విధముల గీడునే శింకించుచుండెను. ఏవిధముచేతను నాశికి ధైర్యము కలుగకుండెను. తుదకాత డొకవిధముగా ధైర్యము సేన్చుకొని—

“ ఆ పాపాత్ము లామె కెట్టి యనిష్టమును గలిగింపకుండ దెల్ల వాటి న తొడనే తగిన యేర్పాటు గావించెదను ” అని దృఢప్రతిజ్ఞ చేసికొనియెను.

ఇట్లుకరీతిగ నిశ్చయించుకొని యాత డయూహ్యుని యంటి యొద్దకు వచ్చునప్పటి కించుమించుగా రాత్రి కండ్లముగంటలయ్యెను. బండి వచ్చిన చప్పుడు వినవచ్చినంతనే యా లోపలినుండి యమూల్య మును, ఫతేఅలీయును సర్వరముగా వెలుపలికి వచ్చిరి. అమరేంద్రుడు వారింగాంచి నివ్వెఱపాటుతో నిలువబడిపోయెను.

అప్పు డమూల్యు డమరేంద్రునిం గాంచి చటాలున వచ్చి యాతిని గాఢాలింగనము చేసికొని ప్రేమగద్గద స్వరముతో— “అమరబాబూ ! నీవెంత సాహసుడవోయి ! నీవగపడకుండు” చే మాకెప్పటికిని నిదాహారములేశీవు. ఈ పత్తేదారు సాహేబును నేనును గూడ నీకొక కైతియో కష్టపడి వెదకితిమి. కాని మాప్రయత్నము లేవియును ఫలములైనవికావు. తుదకు మేమిరువురమును గూడ హతాశులమైపోయితిమి. ఎంతపనిచేసినావు ! నీవేమై పోయితివోయని మేము తల్లడిల్లిపోవుచున్నాము ” అనియెను.

ఫతే—అమరబాబూ ! నీమూలమున మేమెన్నియో కష్టముల పాలైపోయితిమి, ఎంతయో పరితపించిపోయితిమి.

అమ—పత్తేదారు సాహేబా ! నేను మీకు బుద్ధిపూర్వకముగా గట్టమును గలిగింపలేదు. ఇప్పుడొకటి బోవుచుండగా ముల్లు గ్రుచ్చుకొనినది. నేనేమి చేయుచును ? లోనికి దయచేయుడు. సమస్త వృత్తాంతమును వినిపించెను.

అసంతరి మండలును గృహమధ్యమున బ్రవేశించిరి. అప్పు డమరేంద్రుడు బరిగిన సంగతు లన్నియును సవిస్మరముగా వారికి దెలియజేసెను. అంతయు నాలకించి ఫతేఅలీ సాహేబు—“మేము వచ్చి చూచునప్పటికా పడవ గంగానదిలోనున్నది. కాని యా విషయమున మాకెట్టి యనుమానమును గలుగలేదు. అచ్చట మాకెట్టి యీగడియును దొరకలేదు. మేము వరాహ నగరపు గల్లీవరకును గకు జాగరూకతతో ననుసంధానము చేసితిమి. అక్కడ మాత్రము నీ సంగతి కొంతవఱకు దెలిసినది ” అనియెను.

అమ—మీరెట్లు తెలిసికొనగలిగితిరి ?

పత్తేదారు సాహేబు గంభీరముగా నవ్వుచు—“అమరబాబూ ! పత్తేదారు పనియనిన నేమనుకొన్నావు ! వేయి కన్నులును, వేయి యూహలును గలవాడుగాని పత్తేదారుపని చేయగలడా ? నీవే

బండిపై నెక్కిపోయితివో, యా బండివానిని బిలిపించి విచారణ చేసితిమి, నీవొక ఖజ్జనానితో దస బండిపై నెక్కి వరాహపురపు గల్లివఱకును జోయివట్టును వాని నచ్చట విరీక్షించి యుండుమని చెప్పి నీ వా బాలకునితో గలసిపోయివట్టును, ఎంతసేపటికిని గూడ నీవు తిరిగిరావట్లును, దుదకు బ్రాణము విసిగి తాను బండిని మరలించుకొని వచ్చివైచివట్టును బండివాడు చెప్పినాడు. ఈ విధముగా బ్రయత్నించి యింతవఱకైనను నేను తెలిసికొనగలిగితినిగాని యితరు లెవ్వరైన నింతపని చేయుగలరా ?" అనియెను.

అమూ—అమర బాబూ ! అట్టి సిథిలో గుంజవచ్చి నిన్నుద్ధరింపక యేయున్నచో నీ నేమైపోవునువో యెవ్వరు చెప్పగలరు ?

ఫతే—అట్లు జరుగక యేయున్నచో సమర బాబునకు నిశ్చయముగా మక్కా యాత్ర లభించియే యుండును, అట్టి పుణ్యక్షేత్ర దర్శన మొనగానికి దొరకును ?

అమూ—ప త్రేదారు సాహేబా ! తెల్ల వాటినితోడనే బయలుదేరి పోయి ముగ్గుగా నా దుగాత్ముని నిరువురను గూడ బట్టుకొని కారాగృహమున బంధించవలయును.

అమ—వలదు—వలదు—నేను మొదటినుండియును జెప్పెనునే యున్నాను. మన మిష్కా యిద్గటిని మూత్రము పట్టుకొనినచో దక్కినవా రిందఱును బాటిపోవుదురు. మనము కొంతకాలము వఱకును వేచియుండవలయును. ఈసారి మరల వారు బందిపోటు చేయుదురని లోచుచున్నది—ఆ సమయమున గనుపెట్టి మనము వారి నందఱ నొక్కసారిగాబట్టి బంధించునట్టి యేర్పాటు చేసికొనవలయును. ఏకేషించి యాయశ్వరోహియగు దోపిడికాడే వీరి గుంపునకు మొనగాడని లోచుచున్నది. ఎట్లయిన నాతని బట్టుకొనుటయే మన కవశ్యక ర్తవ్యము.

ప త్రేదారు సాహేబు గంభీర భావముతో—“ నీ యాలోచన సరిగనే యున్నది ” అనియెను.

అమూ—వాడెవ్వడో ?

ఫతే—మీ రెవ్వరినిగూర్చి యడుగున్నారు ?

అమూ—ఆ బందిపోటు దొంగను గూర్చియే—

ఫతే—వాడు నిశ్చయముగా గుట్టము నధిగోహించి మిగుల నేర్పుతో స్వారిచేయుటయందు సమర్థుడై యుండవలయును.

అమూ—ఇంతేకాదు వాడెప్పుడును బెద్దమనస్సుతో గలిసి తిరుగుచుండెడునని లోచుచున్నది. ఈ విషయమున నెంతమాత్రమును సంశయములేదు. అట్లే కాకున్నచో వాదినమున పీలరతనబాబు పంట జరిగిన సంగీత సభలోనికి వాడెట్లు రాగలిగెను !

ఫతే—ఏమో—ఇనియన్నియు ననుమానమాత్రములు. వాడు దొరకిన తిరువాతగాని నిశ్చయముగా నే సంగతులును దెలియవు

పత్తేదారు సాహేబు మాటల కమరేంగుడు మనసులో నవ్వుకొనుచు—“ అయ్యా ! ఆ వర్తకు డింకను నా దుకాణములో నున్నాడా ?” అని ప్రశ్నించెను.

ఫతే—లేదు—ఇక నెట్లుండును ! వాడెందుకాణము నెత్తివెంచి యెక్కడకో యప్పుడే పాటిపోయినాడు. నేను స్వయముగనే పోయి చూచితిని. ఇప్పుడా యిల్లంతయు శూన్యమై యున్నది.

అమూ—ఆలాగా ? మీకు లోచనునిం గూర్చి విశేషము లేమైనను దెలియవచ్చినవా ?

ఫతే—ఆ, ఇప్పుడు వాని గుంపంతయును జందననగర ప్రాంతమున డేరాలను వైచుకొని విడిసి యున్నది కాని లోచను డిప్పుడా గుంపులోలేడు. కొలది దినముల క్రిందటనే యాత డెచ్చటికో పోయినాడట ! వాడెక్కడకు బోయెనో యట నున్నవా రెవ్వరికి దెలియదు.

అమూ—ఆ వర్తకుడుగాని లోచనుడుగాని యింకను నీ దేశమును విడిచి పోలేదు. వారిరువురును నిశ్చయముగా నీ ప్రాంతమునందే యెచ్చటనో దాగియుందురు.

ఫతే—అట్లే యెయ్యడవచ్చును. కాని మరల వారు దొంగ తనములను జేయుదురో చేయరో మాత్రము చెప్పజాలను. మన ప్రయత్నము లన్నియును గాంచి వాగు నాల భగవంతుండును.

అను—భయమా ! వారికి భయమునుమాటచే తెలియదు. గుండెలుదీసినబంట్లు !

అమూ—అమరి బాబూ ! నీవు చెప్పిన ప్రకారము మన మిప్పుడు జాగరూకతతో నిరీక్షించి యుండవలసినదేనా ?

అను—ఔను అదియే నాదృష్టోద్దేశము.

అమూ—ఈ మాటల కన్నిటికి నేమిగాని యీ సంగర్భమున మీకుంజ నెన్నయో విధముల బ్రశంసింపవలసి యున్నది. ఆ బాలిక కావించిన యద్భుతకృత్యము లెంతటి సమర్థులగు బుద్ధిమంతులైనను జేయజాలను. ఆమెకు నీయందెట్టి దయ కలిగినదోగాని రెండుసార్లు నీకు బ్రాణగానము కావించినది.

అను—ఔను. ఆ కరుణాయు సాహాయ్యమే నాకు గలుగ కున్నచో నేను గొప్పని ప్రళయమునకు బ్రప్రథమమునగదే లోకాంతరగతుడనై యుందును.

ఫతే—ఆ బాలిక మంచి సమర్థురాలు—చతురమతి—ఆమె పోలీసుశాఖలో నుద్యోగము చేయదలచినచో వెంటనే నేనామెను గైకొనగలను.

ఫతేలలీ యీ విధముగా గుంజను గూర్చి మాటాడినందుల కమరేంద్రున కెంతయో కోపముగా నుండెను. కాని యాతడేమియును మాటాడలేదు. అప్పు డిమ్మాల్కు పత్తేదారునిం గాంచి—“నాకిది వఱకు బెండ్లియే కాకయున్నచో విశ్వయముగా నేనటువంటిదానిని బెండ్లియాడి యుందును” అనియెను.

ఫతేలలీ నవ్వుచు—“వట్టిమాటలేగాని నీ వా పని యెట్లు చేయగలవు ? మందులదానిని బెండ్లియాడినచో మీకు జాతిభ్రష్ట

గలుగును, మాశాస్త్రములను జూడుడు ! మామతిమునుబట్టి యేబాతి పొరినై నను మాయుష్టము వచ్చినట్లు పెండ్లి చేసికొనవచ్చును. ఆవశ్యక మైనచో మరల నట్టి వివాహ బంధమును నడలించుకొనవచ్చును. మాశాస్త్రములలో నింతటి సులభములగు నేర్పాటులున్నవి ” అని చెప్పి పంపక నవ్వుచు దానెంతయో సరసముగ మాటలాడినట్లు భావించుకొనియెను. అమరేంద్రుడు డతి కష్టముతో తన శ్రోధమును, హాస్యమును గూడ నడంచుకొనియెను.

ఫతేలీ సాహే బింకను నల్ల నవ్వుచు—“ అమరబా బిష్ణుడు చాల విషమావస్థలో నున్నాడు ” అనియెను.

అమూల్యుడు తి త్తరముతో—“ పత్తేదారు సాహేబా ! అది యేమి యట్లుచుచున్నారు ? ” అనియెను.

ఫతే—ఏమన్నది ! కుంజములముననే—

అమూ—ఎందుచేతి !

అమరేంద్రుడు డేమియు మాటాడక మానముతో గూర్చుండి యుండెను

ఫతేలీ సాధి నాయముగా—“ మందులబాలికయును నామెను బెండ్లియాడినచో సమాజములో నెంత గోలవుట్టును ? దానిని భరించుట సామాన్యమా ? ” అని మరల నుచ్చకోసము చేయుచు — “ అమూల్యబాబూ ! నీ కింకను బోధపడలేదా ? మన యమరబాలు కుంజను బ్రేమించినాడు ! ” అనియెను.

వారిట్లు వినోదముగ మాటలాడుకొనుచుండగా బోలీసువా డొకడు వగర్చుకొనుచు, వగర్చుకొనుచు నచ్చటికి బరుగెత్తుకొని వచ్చి—“ అయ్యా ! పత్తేదారు సాహేబా ! మరల బందిపోటు జరిగినది—హౌరాసమీపమున—దొంగ యెప్పువలె నా యాశ్విక యోధుడే—” అని తెలియజేసెను.

ఆ సమాచారము విన్నతోడనే యా మువ్వరు స్తంభితులై పోయిరి—మరల నెప్పటివలె నిశ్చయముగా దారిదోపిడి జరిగినది !

ప్రకరణము 22

కడపటి బందిపోటుతో నీ విధముగా నిప్పటి కాలు దొంగ తనములు జరిగినవి. ఈ దొంగతనములలో నొకదానికంటె నొకదాని యెక్కుడు గ్రమముగా సాహస మధికముగ గానవచ్చుచుండెను. అట్లే కాకయున్నచో గలకత్తానగరమునకు సమీపమున హొగ్రాంతమున నీ విధముగా బందిపోటు చేయుట కెవ్వరు సాహసింపగలరు ?

ఈసారికూడ నదియేపద్ధతి—ఆందూలాల్ జమీందారు విశేష ధనముతోడను రత్నాలంకారముతోడను గలకత్తానుండి తన గ్రామ మునకు బోవుచుండెను. ఆతడు కలకత్తాలోనే భోజనముచేసి బయలు దేరెను. ఇంచుమించుగా రాత్రి పండ్ల మగంటలవేళ కాలే పల్లకి హొరా ప్రాంతమునందలి బయటి ప్రదేశమునకు జేరుకొనియెను. ఇంతలో నాశస్త్రికముగా నొక నల్లని పెద్ద గుట్టము నెక్కివచ్చిన యొక వ్యక్తి అతి సాహసముతో నదలించి యా పల్లకి నాపివైచెను. ఆ వ్యక్తి మొగముపై ముసుగు—చేతిలో రివోల్వరులు—జమీందారు బాబు భయభ్రాంతుడై చెట్టోగూడ సర్వస్వము నాతని సమీపించి వైచి యెట్లో ప్రాణములను రక్షించుకొనియెను. తోడనే యా దొంగ గుట్టమును బగుగెత్తించి యేవైపునో మాయమైపోయెను ; మఱి యెవ్వరికిని గూడ నగపడలేదు.

అనంతరము తన సర్వస్వమును గోలుపోయిన యాజమీందారు ఉత్సాహ శూన్య హృదయముతో హొరా స్తేషమునకుబోయి పోలీసు వారికి సమాచారము నెఱింగించెను. ఆ నిమిషమునందే వారాసంగతిని గలకత్తా పోలీసువారికి దెలియజేసిరి కలకత్తా పోలీసువారికి సమాచారము చేరిన వెంటనే వారొక పోలీసు కర్మచారిని పత్తేదారు సాహేబు నొద్దకు బంపించిరి.

అప్పు డనురేంద్రుడును ఫతేఅలీయు నెట్టి యాలస్యమును జేయుకుండ వెంటనే హొరా వెపునకు బోవలయునని తీర్ణపడుచుండిరి.

అమూల్యవకు గూడ వారితో గలసి పోవలయునని యుండెను కాని యప్పుడు ఫతేజీ—“ సవ్యాసు లధికమైనచో గంజాయికి జేతగాని లాభములేదు. అమరబాబూ ! మన మిరువురమూత్రమే పోవుదము ” అనియెను.

అవకాశము లభింపకుండుటచే సమూల్యుడు తన యింటియొద్దనే నిలిచిపోయెను.

అమరేంద్రుడును, ఫతేజీయును గలసి యా దొంగతనములను గూర్చి యనేక విధముల నాలోచించుకొనుచు బయలుదేరి పోవుచుండిరి. అప్పుడు ఫతేజీ సాహేబు విరక్తి భావముతో—“ ఏమి లాభమున్నది ? మన మచ్చటికి పోవునప్పటికా దొంగమండలాకొనుకు గుట్టముపై నెక్కి యిరువది క్రోశిముల దూరము పోయియుండును ” అనియెను.

అమ—అవును. అట్లే జరిగియుండవచ్చును. కాని ఆకారణముచే నాతిని మనము పట్టుకొనిపంజాబి పోయినను నీసారి యా కాహియాను మాత్రము తప్పక పట్టుకొని తీరుదుము.

ఫతే—అదియెట్లు ? ఏమోకాని నాతలలో నిప్పు డెట్టి అశోచనమును దోచుటయేలేదు.

అమ—వారందఱు విప్పటిపాకు యధారూపముగనే తమ తమ కార్యములను నెఱవేర్చుకొనుచున్నారు. ఆ యాశికు దెప్పటి పథతినే ధనమంతయును గొల్లగొట్టి దానినా సమీపమునం దెచ్చటకో పూడ్చిపోవును. తరువాత నే హొబలునకోపోయి యా సంగతి తన వారికి తెలియనట్లును సంకేతాక్షరములను లిఖించి పోవును.

ఫతే—కాని యీసారి మాత్రము మునుపటివలె జాత్రము క్రిందనే సంకేతాక్షరములు వ్రాయరేమోయని నాకు సంశయముగా నున్నది.

అమ—కావచ్చును. వారిప్పుడు మరల నేదియో క్రొత్తపద్ధతి నేర్పాటు చేసికొన్నను జేసికొనవచ్చును. కాని యా దొంగ ప్రతి

పర్యాయమును దాను కొల్లగొట్టిన వస్తువుల నొక్కచో బూడ్చి పోవుచుండె ననుమాట మాత్రము నిశ్చయము. ఆ పద్ధతిలో నెట్టి చూర్పును జరగియుండదు. ఆ దొంగయైనను గుఱ్ఱమునుడాయించి చాల దూరము వఱకును బోయియుండదు. ఈ సంగతి కూడ నాలోచింపవలసినదే. వాడట్లు దూరముగనే పోయియున్నచో నొకప్పు డైనను నెవ్వరి కంటనైనను బకియే యుండును. వాడట్లు దొంగతనము చేసి కొంతదూరము మాత్రము తప్పించుకొనిపోయి యచ్చట నాగుఱ్ఱమును వదలివైచును తగువారే నావస్తువుల నన్నిటి నొక్కచో భద్రపఱచి యొక పెద్దమనుష్యునివలె వేషము వైచుకొని వెడలి పోవును.

ఫతే—అవును. ఈ యానా సరిగనే యున్నది.

అమ—అందుచేతనే కాహియా నిశ్చయముగా నావస్తువులను దీసికొనిపోవుటకై వచ్చునని చెప్పుచున్నాను.

ఫతే—వాడు మరల నీపని చేయుటకు సాహసింపగలడని నాకు సమ్యక్ముగా దోచుటలేదు.

అమ—ఒకవేళ వాడు రాకపోయినను మఱియొకడైనను వచ్చి తీరును. కాని యీసారి వచ్చువాడు మాత్రము మాటువేషముతో వచ్చునని తోచుచున్నది.

ఫతే—ఆలాగా ! అట్లయినచో మనమేమిచేయగలము ! ఎవ్వని ననుమానించి పట్టుకొనగలము ! దొంగకూడ మనుష్యుడేగదా !

అమ—మనమిప్పుడు హౌరా బయట నలునై వులను సమర్థులగు పోలీసువారిని గావలియుంపవలయును.

ఫతే—అది మనకు సాధ్యముగూరా ! అంతటి విశాల ప్రదేశమున దెంతమందిని గావలిపెట్టగలము !

అమ—ఎంతమందినైనను సరియే—అచ్చట నలువంకలనుగల యన్నిత్రోవలయందును గొంతమంది నుంచిరివలయును.

ఫతే—మనము శ్రమపడి పోలీసువారి నందఱిని గూడ శ్రమ పెట్టి యట్లు కావలి యుంచినంతి నూత్రమున బ్రయోజన మేమైన నుండునని నా కెంతిమాత్రమును దోచుట లేదు.

అమ—అయ్యా ! మీ రెంతిమాత్రమును నిరాశ చెందవలదు, ధైర్యముతో జాబుగుగా బనిచేయును, ఈసారి తప్పకుండ మనము దొంగలను బట్టుకొనగలము. ఆ గుట్టము కూడ నీ సమీప ప్రదేశము నందే యెచ్చటనో యుండగలదు. ఈ విషయమున నెంతిమాత్రమును సందేహింపనక్కఱలేదు.

ఫతే—ఆ గుట్ట మెచ్చట సంగ్రహింపబడుచున్నదో ఆ సంగతి కూడ ముఖ్యముగా దెలిసికొనవలసి యున్నది.

అమ—ఆ గుట్టమును లోచనుడే రహస్యముగా దీసికొనివచ్చి యాతిని కొప్పగించునని నాకనుమానముగా నున్నది నేను మూర్ఖుడని బాదు సగిరమున వారి డేరాల యొద్దకు బోయినప్పుడు చూచి యుంటిని, లోచనునకు జాల నెత్తమున మంచి తెల్లగుట్ట మొకటి యున్నది.

ఫతే—ఏమి యీ యవివేకము ! దొంగ యెక్కివచ్చునది నల్లని గుట్టముకదా ! నీవు తెల్లని గుట్టముమాట చెప్పెదవేమి ?

అమ—ఏమి ? తెల్లని గుట్టమున కేదైన నొక నల్లనిరంగు బూసినచో నల్లని గుట్టమువలె నగపడగూడదా ?

ఫతేతల్లి యిండుక యాలోచన నభినయించి—“అమరబాబూ ! ఈసారి నీమాట విశ్వసింపదగినదిగా దోచుచున్నది, కాని నా కింకొక విషయము మాత్రము చాల గందరగోళముగా నగపడుచున్నది” అనియెను.

అమ—మీకుగల సంతయమేమో స్పష్టముగా జెప్పును, మనస్సులో బాల్కుతాగుటవలన నేమిలాభము !

ఫతే—వర్తకుడగు నా కాహియా యా నస్తువులయందలి రత్నములను మాత్రమే ముందుగా నొలది తీసుకొని పోవుటకు గారణమేమి ? నస్తువు లన్నిటిని గూడ నేల తీసికొని పోవుటలేదు ?

అమ—అట్లు వాడు నస్తువుల నన్నిటిని గూడ నొక్కసారియే తీసికొని పోయినచో నెచ్చటనైన బట్టువడిపోవుట కివకాశ ముండును. ఇప్పు డాది డేర్పాటుచుకొన్న పద్ధతి ప్రకారము దొరకిపోవుట యసంభవము.

ఫతే—ఎందుచేత ?

అమ—నస్తువులు వేటుగను రత్నములు వేటుగను నున్నచో నెవ్వరును గూడ నానవాలు పట్టజాలరు.

ఫతే—ఆరిడు వాని నెవ్వరికిని నగపడకుండ నెట్లు తీసికొని పోవును ?

అమ—మన నూతని దుకాణము లోనికి బోయిన దినమున మొట్టమొదట నాకీసంగతియే స్మృతికి వచ్చినది. ఆ దుకాణములో బొనుగుపాటి వలమైన కట్టమొకటి యున్నది మీరు దాని నప్పుడంతగా అత్యుము చేయలేదు కాబోలును !

ఫతే—లేదు నే నప్పుడంత సావధానముగా బరిశీలింపనేలేదు, అంతలోని గొప్పగోళమైపోయినది.

అమ—ఆ కట్ట యంతయును లోపల గుల్లగా నుండునట్లు కల్పింపబడి యుండునని నానమ్మకము. ఆ గుల్లకట్ట లోపలనే ఆరిడు ముందుగా రత్నములను నింపుకొని నిర్భయముగా దీసికొని పోవుచుండును.

ఫతేఆలీ పరిహాస నూచక స్వరముతో—“అమర బాబూ ! నీవు చాలవఱకు దెలివికలవాడవేగాని యిప్పుటి నీమాటలు మాత్రము కేవలము పిచ్చిమాటలవలె నున్నవి. ఇందుల కెంతమాత్రము సంజేహములేదు ” అనియెను.

అను—మీరిప్పు డిట్లు యనుకొనుడు. కాని తరువాత నెప్పటి కైనను నామాటలు సత్యమాలని మీకే శోధపడగలవు.

ఫణి—సరే దానికేమి ! ఇప్పుడు కాహియా తప్పకుండ నిచ్చటికి వచ్చుననియేనా నీ యుద్దేశము ?

అను—బేను. వస్తువును దీసికొనుపోవుటకై వాడిచ్చటికి నిశ్చయముగా వచ్చితీరును.

ఈ విధముగా వారు సంభాషించుకొనుచు గతుముగా హూగా స్తేషమునొద్దకు జేరుకొనిరి; అోడనే యచ్చట గొంతమందిని వెంట బెట్టుకొని బందిపోటు జరిగిన యా ప్రదేశము వైపునకు వెడలిపోయిరి.

ఆ కాలమున హూరా యిప్పటివలె బెద్ద షట్టాముగా లేదు. కేవలమును గంగాతీరమున చాళుఖ్యము కొంతమంది యిట్లు కట్టుకొని నివసించి యుండిరి. ఆ చుట్టుప్రక్కల గనుచూపు మేఘవరకును విశాలమగు బయలే. అచ్చట రాత్రివేళల జనసంచార మేమియు నుండదు. ఆ బహిరంగ ప్రదేశ మధ్యమునండి అందూర్ గ్రామము నకు దిన్నగా నొక కాలిబాట యున్నది ఉత్తరపుదిక్కుగా ముయ్యొక మార్గమున్నది. ఆ మధ్య ప్రదేశమున గుంపులు గుంపులుగా బెద్ద చిద్ద చెట్లు పెరిగి క్రమ్ముకొని యుండెను. ఆ చెట్లగుంపులోనే యీ బంది పోటు జరిగినది. కాని వారచ్చటికి బోవునప్పటికా ప్రదేశమునం దెచ్చటను గూడ నెవ్వరు వెగపడలేదు.

వారప్పుడా ప్రదేశమున నలువంకలను రక్షకభటులను గావుంది తాము గూడ జెట్లచాటున దాగుకొని యుండిరి. ఈ వర్షాటంతయును జరుగునప్పటికి రాత్రి యంతయును గడచిపోయెను. జెల్ల వాణు సమయమున వమరేంద్రుడును ఫణిలీయును గలిసి స్తేషమునొనికి బోయిరి. ఫణిలీ కేవలము నలసిపోయియుండెను స్తేషమున బ్రవేశించిన అోడనే యాతడు పడకవైచెను. ఇంకను రెండు నిమిషములు కాకుండగనే యాతని నాసారంధ్రములనుండి ఘోరముగా నీలువడ నారంభించెను.

ప్రకరణము 23

అమరేంద్రునకు మాత్ర మిచ్చుక యును నిద్రపట్టలేదు. కేవలమును ఘజేలీ నాసికా గర్జనము మూలముననే కాదు—అనేక విధములగు నాలోచనాస్ఫులింగములు మెఱసిపోవుచుండుటచే నాతని తల యంతయును మండిపోవుచుండెను. చల్లగా నుండుననియెంచి యాతడు వీధి బయటకువచ్చి యటు నటు పచార చేయవారంభించెను. అప్పటి కప్పుడే బాగుగ వెలుతురు వచ్చినది—సూర్యోదయముకూడ నగుచుండెను.

ఆ సమయమునం నాకస్మికముగా వెనుకనుండి యేదియో పల్లకి వచ్చుచున్నట్లు శబ్దము వినివచ్చుటయు అమరేంద్రుడు వెనుకకు దిగి వీధిలో గొంచెము ప్రక్కగా నలువబడి యుండెను. ఇంతలో బల్లకివచ్చి యాతని ప్రక్కనుండియే వెడలిపోయెను. కాని యట్లు కొంతదూరము మాత్రమే పోయి యచ్చట నాగెను. ఆ పల్లకి తలుపు లన్నియును మూసుబడి యుండుటచే నాదెవ్వరో యాడుశాండ్లమండి యుందురని యమరేంద్రుడు భావించుకొని యెను. కాని యా పల్లకి యట్లాస్మికముగా నాగిపోవుటకు గారణమును మాత్ర మాతడు గ్రహించజాలకపోయెను. ఆ యుత్తర క్షణమునందే బోయలా పల్లకిని గ్రింద దింపుటను జూచి యాత డతి విస్మయాశ్చాంత హృదయుడై పోయెను. అప్పటికే బోయవాడు సస్యముగా నమరేంద్రుని యొద్దకు వచ్చి—“ బాబూ ! మిమ్ములను బిలుచుచున్నారు ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు మఱియును విస్మయముచే దెల్లపోవుచు—
“ ఎవరు పిలుచుచున్నారు ? ” అని ప్రశ్నించెను.

బోయ—ఆ పల్లకిలో నున్నవారే.

అమరేంద్రు డిండుక ముందరికి బోయ చూచెను. పల్లకిలో నున్నవా గిండుక తెలుపు తెఱచుకొని చేయూచుచు నాతని బిలుచుచుండిరి. ఆహస్తము గువర్ణ మణిభూషణములచే సురుచిరమై సుందరమై

కానవచ్చుచుండెను, దానివిబట్టి యా పిలుచుచున్న యామె స్త్రీయని స్పష్టముగా దెలియవచ్చెను, ఆ కోమలకర కమలము సువర్ణాలంకార భూషితము కాకపోయినను నట్టి హస్తముగల యామె యతిలోక సుందరీమణియై యుండునని యూహింపవచ్చును. అమరేంద్రు డప్పుడు తన్నొక సుందరియగు యవతీమణి పిలుచుచున్నదని నిశ్చయించు కొనియెను.

ఒక యవతీమణి తన్నట్లు పిలుచుచున్నందుల కమరేంద్రుడు మఱింత యాశ్చర్యపడిపోయెను, అప్పు డాతడు మెల్ల మెల్లగా నాపల్లకి చెంతకు బోయెను. అొడనే యాతడు పగమాడ్చుతి నిమిగ్న హృదయుడై పోయెను, ఆ పల్లకిలో నున్నయామె ఎవరు? మనియాబీబీ!

అమరేంద్రు డాశ్చర్యముతో నామెనొక బాచుచు—
“నీ విచ్చట నున్నావేమి?” అని యడిగెను.

మనియాబీబీ తన చిరాభ్యస్తముగు మధుర మందహాసము చేయుచు—“నేను లేనిచో లెక్కడ నున్నది! ఎప్పుడును సంగీతి సభలకై నగరములవెంట దిరుగుచుండటయే నాపనిగాదా! ఇప్పుడు కలకత్తాకు వచ్చియుంటిని. ఆందూర్ జమీందారుని కిగాజమందిరమున రేపు సంగీతసభ జరుగును. మీరిచ్చట నున్నారేమి? మీరగవడట చేతనే పలుకరించి మఱిపోవుదమని నీపల్లకి నాపించితిని” అనియెను.

అమ—అలాగా? నిన్నరాత్రి యీ ప్రాంతమున మరల దారి దోపిడి జరిగినది. ఏకీ సంగతి తెలిసినదా?

మనియాబీబీ గడగడ వడకిపోవుచు భయగద్గద స్వరముతో—
“అయ్యో! ఆ దొంగ ఇంకను బట్టువడనేలేదా? ఎంత దారుణముగా నున్నది! అద్భుతవశమున నేను రాత్రి బయలుదేరినా—అట్లే జరిగినచో నేనాదొంగ చేతులలోబడి నాసర్వస్వమును గోలుపోయియే యుందును” అనియెను.

అమ—కాదామఱి—నిన్నరాత్రి బయలుదేరినచో నీపని యంతవఱకు రావలసినదే.

మని—అవును, కాని భగవంతుడు దయతో నన్ను రక్షించి
బాగు—సరేకాని—అమరబాబూ ! మీరింకను నాదొంగను బట్టు
కొనబట్టకై ప్రయత్నములు చేయుచున్నారా ?

అను—చేయకేమి ! ఎట్లయిన వానిని బట్టితీరెదనని నేను
ప్రతిజ్ఞయే చేసికొంటినిగదా !

మని—అమరబాబూ ! కొన్నాళ్ళవఱకు మీరిచ్చటనే
యుందురు గావున నెప్పుడైన నొకవారి మాయంటికి రాకూడదా ?
నేఁపుడు కలకత్తాలో బెద్దబజారు వీధియందున్నాను. నాపేగు
చెప్పినచో నచ్చట నెవ్వరైనను మీకు నాయెట్లు చూపింపగలరు.

అని చెప్పి యామె పల్లకి నెత్తుడని బోయల కాజ్ఞాపించెను.
బోయలూ పల్లకిని భుజములపై నెత్తుకొన్నతోడనే యామె చిఱువవ్వు
నవ్వుచు—“ అమరబాబూ ! పంకెము మీరే యోడిపోవునట్లు
తోడుచున్నది !” అనియెను.

అను—ఎందుచేత ?

మని—ఆనాడు నీలరెసబాబు మందిరమున మీరాదొంగ
నెంతమాత్రమును బట్టుకొనజాలరని నేను మీతో బందెము వైచిన
పంగతి మీకు జ్ఞాపకము నున్నదా ?

అను—ఉన్నది, అయిననేమి ! ఇంకను నేనాపందెము నోడి
పోలేదే !

మని—ఓడిపోవుదురు.

అని చెప్పెను మందహాస వదనముతో నాతనిపంక నొక తరళ
కటాక్షమును బరగించి చటాలున నామె పల్లకి తలుపులను మూసి
వైచెను. తోడనే యా పల్లకి కదలిపోయెను. అనురేంద్రుడును
విశ్రామాంతరము గంగాతీరమునకు బోయెను. ఆత డేమేమియో
యూలోచించుకొనుచు నట దిరుగుచుండ గ్రమముగా నెండ వేడిమి
యధికమైపోయెను, అందుచే నాతడు మరల స్త్రీషును వెవునకు బయలు

దేతెను. ఆ సమయమునకు సరిగా కుంజ పరుగెత్తుకొనివచ్చి యాతని యెదుట నిలువబడియెను. ఆకస్మికముగా నామెం గాంచినంతనే యా తిపతాపమును, హృదయతాపమును గూడ నాతని కొక్కి నిమిషములో జల్లారావెను. ఆ రాత్రి యగపడకుండ బోయిన తరువాతి మరల నిద్రయే దర్శనము ! ఆమెం జూచినంతనే యాతని హృదయ మానంద తన్మయమైపోయెను. అప్పుడాతడు స్నేహ మధుర స్వరముతో—“కుంజా ! నీ విచ్చటి కెట్లు వచ్చితివి ? విశేషములేమి ?” అని ప్రశ్నించెను.

కుంజ—నేను మీకొక కే వచ్చియుంటిని. కలకత్తాలో సమూల్య బాబు నింటియొద్దకు బోయితిని. మీరిచ్చటకు వచ్చియున్నట్లు నాకక్కడనే తెలిసివది. అందుచేతనే ఇచ్చటికి వచ్చితిని.

అను—పనియేమి ? ఏమైన గ్రాత సంగతులు తెలియ వచ్చినవా ?

కుంజ—నిన్నటి రాత్రి మరల నిచ్చట నొక బందిపోటు జరగినది కాదా ?

అను—అవును. ఎప్పటివలెనే జరగినది.

కుంజ—అందుచేతనే నేను మీదర్శనమునకు వచ్చియుంటిని. ఈసారి నేను చాల సంగతులను దెలిసికొన గలిగితిని.

అనురేంద్రు డాశ్చర్యముతో—“అలాగా ? ఎట్లు తెలిసి కొంటివి ? శ్రీఘముగా దెలుపుము !” అనియెను.

కుంజ—ఆదొంగతనము చేసినవాడెవ్వడో మాత్రము నాకింకను తెలియలేదు కాని మా లోచనుడు నిన్నటిరాత్రి తన తెల్లగుఱ్ఱమును జందన సగర ప్రాంతము నందిలి యరణ్యములోనికి దీసికొనిపోయి యచ్చట దానికి నల్లరంగు బూయుచుండగా నేను చూచియుంటిని. కొన్నిదినములనుండి యాతడు మాగుంపులోనికి వచ్చుటలేదు.

క్కడకు బోయినదియు స్వారికిని తెలియదు. ఆ ముసలిది రాత్రివేళ

నా గుఱ్ఱమును దోలుకొని పోవుచుండగా జూచి నేను రహస్యముగా దాని నెనువెంటనే పోయితిని, అది తిన్నగా నాయరణ్య మధ్యమునకా గుఱ్ఱమును దీసికొనిపోయి లోచనుని కొప్పగించి మరల మామకామునకు బోయెను. ఏమిజగుగనో చూతమును కుతూహలముతో నేను మాత్ర మచ్చటనే దాగియుండి చూచుచుంటిని. లోచనుడా గుఱ్ఱమునకు బూర్తిగా నల్లరంగు పూసిన తరువాత నారిడా గుఱ్ఱముతో గూడ నాయడవినుండి బయలుదేరెను.

అమ—అలాగా ? అట్లయినచో నీ దొంగతనము చేయువాడు మీ లోచనుడేనా ?

కుంజ—కాదు—కాదు—నాడాగుఱ్ఱము నెవ్వరికో యప్పగించి యప్పుడే తిరిగి వచ్చినాడు.

అమ—అట్లయినచో నారి డింతెంతకునుగూడ నా యరణ్య మధ్యమునందే దాగికొనియున్నాడా ?

కుంజ—లేదు. అచ్చటినుండి యొత్తిడు వెడలిపోయిన తరువాతనే నేను మరల నెప్పటివలె మూలనకు బోయితిని. ఆ రాత్రి యంతయును నాకు నిద్రయేలేదు.

అమ—అలాగా ? నామీ నీ విషయమున జాల శ్రమపడి యుందువని తోచుచున్నది.

కుంజ—లేదు—లేదు—తరువాత దెల్లవాతినంతనే కాహియా మాడే గాఁ యొద్దకు వచ్చినాడు.

అమ—రేండు దాతముతో—“అలాగా ? వచ్చి యేమి చేసినాడు ?” అని యడిగెను.

కుంజ—నాకు మూరువేషమును వెచుకొని వచ్చియున్నాడు. ఆతని కనుబొమమీది మచ్చనుబట్టి కేసలమును నేను మాత్రమే గ్రహింపగలిగితిని. ఆత డప్పుడు ముసలిదాని వేషమును దాల్చి వచ్చినాడు.

అమ—దొంగముండకొడుకు—తరువాత మరల నాత డెక్కడకు బోయినాడు ?

కుంజ—వాడు మా ముసలిదానితో మాటలాడవలయునను నుద్దేశముతో వచ్చెను, కాని గాత్రి యామె గుంపులోనుండి వెలువడి మఱియుక వోటికి బోయియుండెనుగదా—అందుచే నాతడు ప్రాతః కాలమున మరల వచ్చెను. అప్పుడా యిగుప్పరికిని మాటలు జరిగినవి, వారి సంభాషణమును వినవలయునని నేనా సమీపమునం దొకచో దాగియుంటిని, కాని యామాట లేవియును నాకు స్పష్టముగా వినబడి నేలేదు, కేవలము నొకటి రెండు మాటలు మాత్రమే తెలిసినవి, కాహియా ముసలిదానిం జూచి—“నేని గాత్రియే యచ్చటికి బోయెదను—తరువాత నేమిజరిగినదియు నీకు సమాచార ముంబెదను” అని చెప్పెను, ఈ మాట మ్రోము నాకు స్పష్టముగా వినబడినది.

అమరేంద్రుడు మహాత్మావాముతో—“ఇక నేమి ! తెలియ దగిన సంగతి యేదో తెలిసియే పోయినది, ఆ కాహియా నిశ్చయ ముగా ముసలిదాని వేషముతో నానస్తువులను చీసికొని పోవుటకై రాగలడు, కాని యిక వాడు మునుపటివలె దప్పించుకొని పోజాలడు” అనియెను.

కుంజ—కారణమేమి ! ఆతని మీరేవిధముగా బట్టుకొనగలరు ?

అమ—నీ వీ సంగతి తెలుపకున్నచో నాతని బట్టుకొనుట మాకసాధ్యమే యైయుండును, కాని యిక వాడెక్కడకు బోగలడు ? ముసలిదాని వేషముతోనున్న తిన్నెవ్వరు నానవాలు పట్టజాలరని యాతడు ధైర్యముతో నుండును, కుంజా ! నీవన్నివిధములచేతను నాకనేకోపకారములు చేయుచున్నావు నీ యవ్యాజప్రేమకు బ్రతి ఫలముగా నింతవఱకు నేనేమి యొసంగగలిగితిని—కుంజా ! నేను నీకు ఋణపడి యున్నాను—ఈ ఋణవిమోచమున కుపాయ మేమియు నగపడుటలేదు.

ఆకస్మికముగా గుంజ సర్వాంగకములును స్వేదసిక్తములైపోయెను. ఆమె హృదయ మతి తీవ్రముగ జలింప నారంభించెను. ఆమె యేమియు మాటాడకుండ నమరేంద్రుని మొగముపంక దడక దృష్టి గాంచుచు జిత్రప్రతిమవలె నిలువబడిపోయెను, ఆ చూపులో జలనములేదు, ఆ బాలిక హృదయ భావము లన్నియు నందు మూర్తీభవించి యుండెను, అమరేంద్రుడు కూడ నిక నేమియు మాటాడజాలక పోయెను, ఆ రమణీమణి స్థూరాలోక సుధారసముచే నాతని సర్వాంతరంగములను సంతృప్తములై పోయెను, ఆనంద తన్మయత్వముచే నాతడును జిత్రప్రతిమవలె నై పోయెను, అప్పుడాయరువురి హృదయములందు నొక్కటే భావము పూర్ణీభవించి యుండెను, ఆ భావమేమో మనకేకాదు—వారికి గూడ సభేద్యమై యుండెను,

కొంతసేపై సతరువాత గుంజ కోమల స్వరముతో—“ ఇక నేను పోయెదను ” అనియెను,

అమరేంద్రు డదరిపడి—“ కుంజా ! అప్పుడే పోయెదవా ? మరల నీ దర్శన మెప్పుడు ? ” అనియెను,

కుంజ—ఎప్పుడని యడుగ నేల ? ఆవశ్యకమైనప్పుడెల్ల వచ్చి యుగపడుచునే యుండెదను,

అమ—ఆ యావశ్యక మెవరికి ? నీకా ? నాకా ?

కుంజ యేమియును బ్రత్యుత్తరము చెప్పక తలవంచుకొని యూరకుండెను,

అమ—కుంజా ! నిన్నిక నామందులవాళ్ళ గుంపులో నుండ నిచ్చుట నాకెంతమాత్రము నిష్ప్రములేదు,

కుంజ చిఱునవ్వు నవ్వుచు నొక్కసారి యమరేంద్రుని వదనమున దృష్టి ప్రసారముం గావించి—“ ఆ సంగతి తరువాత జూచు కొనవచ్చును ” అని గిరుక్కున దిరిగి యొక్కటే పరుగున వచ్చిన దారినిబట్టి వెడలిపోయెను,

అమరేంద్రున కామెను బలవంతముగ నిలిపి యుంచుటకు సాహసము లేకపోయెను, ఆతడు స్థాణువువలె నిలువబడి కంటి కగపడి నంతవఱ క్కామెవంకనే చూపుల బ్రసరింప జేయుచుండెను, కాని యొక్క నిమిషములో నామె యదృశ్యమైపోయెను. ఆ యుత్తర ఊణమునందే యీక్రింది విధముగా నొక మధుర గానము వెలువడి యా ప్రభాతాంతరాళమును మధురామృత రసతరంగితముగా జేసివైవ దొడంగెను, అమరేంద్రు డాశ్చర్యముతో నాలకించుచుండెను—

“ అడవితిగలకు చిగుళ్ళులేవే, చందమామా ఆ
యలరులచాటున మొగ్గలులేవే, చందమామా
అడవిపువ్వులా మేలివలపులు, చందమామా
ఆకాశంబున కెగురవటోయి, చందమామా
అడవిచిలుక పలుకులకు, చందమామా
అర్థమేమి లేదంటోయి, చందమామా
పట్టణములో బావులనుండి, చందమామా
పచ్చిపాలూ పొంగునటోయి, చందమామా
నగళ్ళలోని వారికెల్ల, చందమామా
నడినెత్తిని కళ్ళుండునటోయి, చందమామా
పురములోని కాకులన్నీ, చందమామా
పువ్వులపాటలు పాడునటోయి, చందమామా
నగరమైన నట్టడవైన, చందమామా
నాకు నీకు నొక టేనోయి, చందమామా
తోంగి తోంగి చూడకోయి, చందమామా నీ
రంగు నాకు నచ్చినదోయి, చందమామా
మాపులైన రేపులైన, చందమామా నా
మునసు లోపల నీవేనోయి, చందమామా !”

అది కేవలమును గుంజ కంఠస్వరమువలెనే యుండెను, కుంజ పాటలు పాడుట నమరేంద్రు డిదివఱకు వినియుండలేదు, అందుచే

నిప్పు చాత డబ్బిత రస నిమగ్నుడై పోయెను. మందుల బాలిక యైననేమి? అడవిపాట యైననేమి? ఆ సహజ మోహన కంఠస్వరము నుండి మధుర గానామృతరసము పొంగిపొరలిపోయినది. ఎదురెండలో నిలువబడియున్నను, నప్పు డమరేంద్రుని హృదయ మమృతరస శీతలమైపోయెను. ఒక్క పరుగునబోయి కుంజను గఱిసికొనవలయునని యాత డబలాటఁడియెనుగాని యామె యేమనుకొనునోయని యట్లు చేయుటకు సాహసింపజాలకపోయెను. ఆ మధురగీతము మహా వాయు తరంగములలో విలీనమైపోయినను నాతని హృదయమునం దింకను బ్రతిధ్వనించుచునేయుండెను. అప్పు డమరేంద్రుడు తనలో—“పంజర కీరమునకేగాని, యడవికిలుక కమ్మత మధురస్వరములేదా?—గృహ మయూరమునకేగాని, యడవి నెమ్మి కానందవృత్త్యములేదా?” అని యనుకొనియెను.

ఇంతలో స్టేషనులో బడిగంటలు కొట్టిన శబ్దము వినవచ్చెను. అమరేంద్రు డదరించి తన విధాయక కృత్యమొనకై మనసు మరలించు కొని యతి వేగముగ స్టేషనునకు దిరిగిపోయెను. కార్య తత్పరులగు ధీరహృదయల యదృశ ప్రవర్తనములు ప్రశంసనీయుములుగదా!

ప్రకరణము 24

అమరేంద్రునివలన నెల్ల సంగతులను సవిస్తరముగ దెలిసికొని పత్రేదారు సాహేబు గంభీర స్వరముతో—“కుంజ మంచి తెలివిగల బాలిక, ఆమె పోలీసుశాఖలో జేరిన నెంతయో బాగుగ నుండును. ఒకటి రెండు సంవత్సరములలో నామెకు మంచి పేరుకూడ వచ్చును. ఆ మందులగుంపుతో దిరుగుచున్నచో నామె సామర్థ్యమంతయును నిరర్థకమైపోవును” అనియెను.

అమరేంద్రుడా మాట కెట్టి ప్రత్యుత్తరమును జెప్పక—“మన మిక నించుకనేపై నను నాలస్యము చేయగూడదు—ఇప్పుడే బయలు

దేరిపోవుట మంచిది. నలయు చోటులందెల్ల దగిన వారిని గావలి యుంచుట కిప్పటినుండియును బ్రయత్నము చేయవలయును" అనియెను.

ఫతే—అమరబాబూ ! ఇంత తొందర పడియెదవేమి ! ఇప్పటి నుండియు బాధపడు తెందులకు ? వాడు వచ్చునది రాత్రిగాదా ? అప్పటికి మనము కావలసినన్ని యేర్పాటులు చేసికొనవచ్చును.

అను—సరిసరి ! మీరింకను బెడదారినే యున్నాడు. దూర మాలోచింపక కేవలమును బొరపాటు పడుచున్నారు వాడు రాత్రివేళ వచ్చుననుకొంటిరా ? రాడు—పట్టపగలేవచ్చును. ఈసాటికి బయలు దేటియే యుండును. ఇక నొకటి రెండు గంటలలో రాగలడు.

ఫతే—అమరబాబూ ! నీమాట తేవియును నాకు సరిగా బోధపడుటలేదు. ఒకమాటకు నొకమాటకు సంబంధ ముగపడుటలేదు. రాత్రి బయలుదేఱదనని యాతడు ముసలిదానితో జెప్పినట్లు నీ విప్లవజేగాదా చెప్పితివి !

అను—ఆ మాటనుబట్టియూ మీరిట్లనుచున్నారు ? మీరు బాగుగ నాలోచింపలేదు. వాడప్పుడా ముసలిదానితో ననేక విషయములనుగూర్చి చాలసేపు మాటలాడినాడు. అందొక్కమాటయైనను గుంజకు స్పష్టముగా వినబడలేదు. తిందకు వాడీమాట యొక్కటి మాత్రమే బిగ్గరిగా బలికినాడు—దీని తాత్పర్యమేమని యూహించితిరి ? మన కన్నులలో దుమ్ము గొట్టుటకే వాడిట్లు చేసినాడు. గుంజ చాటుననుండి వినుచున్నదనుసంగతి వానికి దెలియకపోలేదు. ఆమె మన కెల్లసంగతులను జెప్పునని యాతనికి దెలియును. అందుచేతనే యామెకామాట వినబడునట్లుగా బలికినాడు. ఆతని యుద్దేశము మీకు బోధపడలేదా ? ఇంతకాలమునుండి పేరందిన పత్తేదారు పని చేయుచున్న మీకు నావంటివాడు తెలుపవలయురా ? నాడావస్తువులను దీసికొనిపోవుటకై రాత్రి వచ్చునుగదాయని మనము రాత్రివేళనే

యాతని బట్టుగొనుటకు బ్రయత్నించి సిద్ధముగా నుందుమనియు, సంతలో దాను పగటివేళనే పోయి తన పని నిర్విఘ్నముగా నెఱవేర్చుకొని నిర్భయముగా బోవచ్చుననియు నూహించి యాతడియెత్తు వేసినాడు, మీకిప్పుడైన నీసంశయము తోచుటలేదా ?

ఫతే—నీమాటల యర్థమేమో నాకు తెలియుచునే యున్నది. కాని—అమరబాబూ ! ఊహలకు దలయును దోకయు నుండదు— ఏదారినిబట్టిన నాదారియే—పర్యవసానమునుబట్టిగాని సత్యము బోధ పడదు. నీవు పొరపాటు పడుచున్నావేమోయని నాకు సందేహముగా నున్నది.

అమ—పత్తేదాగు సాహేబా ! ఒకవేళ నాయూహ పొరపాటే కావచ్చును, కాని మనము సావధానముగా నుండుటవలన నష్టము లేదుగదా ! వాడు పగలు రాకపోయినను రాత్రివేళ వచ్చునవటకు సంశయములేదు. మనము రాత్రియైనను వానికొఱకు గాచుకొని యుండవలసినదే—అట్టిచో నిప్పటినుండియును జాగ్రత్తగా గనుపెట్టికొని యున్నచో మనకు నష్టమేమియున్నది ? మనము సిద్ధముగానుండి నిరీక్షించుచున్నచో బగలు వచ్చినను రాత్రివచ్చినను నాతని బట్టు కొనవచ్చును. రాత్రివఱకు నూరక చూచుచున్నచో నాతడు పగలే వచ్చిపోవునేని మన ప్రయత్న మంతయును నిష్ఫలమైపోదా ?

ఫతే—అదేమిమాట ? మనము మనుష్యులముగాని మ్రాకులము కాము ! ఎప్పుడీపనిలో బ్రవేశించితిమో యప్పటినుండియు నిద్రాహారములులేక ప్రాణములు తల్లడిల్లిపోవుచున్నవి. సమయమును సందర్భమును లేకుండ నిరంతరము నొక్కరీతిగ నెవ్వరు పని చేయ గలరు ? వృథాశ్రమయేగాని యంతివఱకు వెండుకంతపని జరుగలేదు. క్రమక్రమముగా శక్తియంతయును సన్నమై పోవుచున్నది. బుద్ధిగూడ మ్రోడువడి పోవుచున్నది. ఏమి చేయగలము ?

అమ—అయ్యా ! ఇంతకష్టమునుబడి ఫలసమయమున నిట్లు విసుగుకొనుటవలన నేమిలాభము ? ఇంతటి గజదొంగలను బట్టుకొన గలిగినచో నీ కీర్తియంతయును మీదేకాదా ?

ఫతే—అవును. నీవన్నమాట సత్యమే— నేను గాకున్నచో మఱి యెవ్వడీ దొంగలను బట్టుకొనగలడు !

అమరేంద్రుడు చిటునవ్వు నవ్వుచు—“ మీమాట నిశ్చయము, ఇంతటి ఘనకార్యమును సాధించుటవలన దొరతనమువారి బహుమానమును కూడ మీకే చెందగలదు ” అనియెను.

ఫతేలీ గర్వముతో—“ అది యెప్పటికిని దప్పదు—దారుణ చరిత్రులగు నీ గజదొంగల రహస్య లెక్కములను భేదించు నీ కార్యము నితరు లెవ్వరు సాదింపగలరు ? అఱచేరి బ్రాణములను బెట్టుకొని యడవులవెంట—ఆ ఘాతుకుల వెనువెంట దిరుగుట కెవ్వరు సాహసింప గలరు ? ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు నవ్వుచు—“ కావుననే మనమిప్పుడు బయలుదేరి పోవలయును. ఇంకను నాలస్యము చేయుట యెందులకు ? ” అనియెను.

ఫతే—అట్లయినచో నడువుము !

అని చెప్పడు నాతడు హుక్కాగొట్టమును గిందబడవైచి లేచెను. తోడనే యాయరువురును గొంతిమంది పోలీసుభటులతో గలసి యాప్రదేశమునకుబోయి యావశ్యక స్థలములయందు రహస్యముగా రక్షకభటులను గాచికొనియుండునట్లేర్పాటు గావించిరి. పిమ్మట నమరేంద్రుడును, ఫతేలీయును గూడ నొక పాదలో గూర్చుండి సావధానులై యుండిరి.

క్రమముగా మధ్యాహ్నము కెండుగంటలవేళ యయ్యెను. ఫతేలీ కంతకంతకు గోపము హెచ్చిపోవుచుండెను. అప్పు డాతడన్నప్త కంఠస్వరముతో గనలో దానే—“ నేనిదివఱ కెన్నియో విషము వ్యవహారములలో బనిచేసి యున్నాను. కాని యెన్నడు నీవిధముగా జిక్కులలో దగుల్కొని యుండలేదు. ఇంతకన్న మెన్నడును బడియుండలేదు—అబ్బబ్బ ! దోమలు కఱచుటచే నొడలంతయును జాబ్బలెక్కిపోవుచున్నది ” అని గొణగుకొన నారంభించెను.

అప్పు డమరేంద్రునకు నవ్వునావుకొనుట దుసాధ్యమైపోయెను. అయినను నాత డతికష్టముతో నడంచుకొని నిశ్శబ్దముగా గూర్చుండి యుండెను. ఈ సమయమునం దేమిమాటాడినను ఫతేలీ మఱింత కోపముచే మండిపోవుననియెంచి యమరేంద్రుడు మాటాడ కూర కుండెను.

ఫతేలీ మరల దనలో—“ఈ దొంగముండ కొడుకులను బట్టుకొనుటయే తటస్థించినచో నాకాలిజోడుతో గసిదీర గొట్టక మానను. అప్పుడుగాని నాకోపము తీరదు. దుర్మార్గులు—తుంటరులు—వీరికొఱ కెన్నియో కష్టముల పాలగుచుంటిని—అబ్బ! ప్రాణము విసిగి పోవుచున్నది” అని యనుకొనుచు ననంతర మమరేంద్రుని వైపుకు దిరిగి—“బాబూ! నేనిదివఱ కింతకంటెను ఘనులగు గజదొంగల నెండఱనో పట్టుకొని వారికి దగినకాస్తీ చేయించితిని. కాని, యీసారి మాత్రము బుద్ధితేక నీవెంటనే తిరుగుచు గ్రమముగా నీగతికి వచ్చితిని, ఇకముందుగూడ నెట్టి కష్టములు సంప్రాప్తము లగునో చెప్పజాలను. ఈ విధముగా నాపేరు చెడిపోయినది. అయ్యయ్యో! దోమలు నామొగమంతటను ముసురుకొని కఱచివైచుచున్నవి, ఏమిచేయుదును బాబూ!” అని చిరాకుపడదొడంగెను.

అంతలో నొక వృద్ధ స్త్రీ తన యవసన్న శరీర భారమును జేతి కట్టిపై నానుకొని మెల్లమెల్లగా నడచుచు నాత్రోవనే వచ్చుచుండెను. అమరేంద్రు డావంక గనుంగొని యుత్సాహముతో ఫతేలీ చేయిపట్టుకొని మెల్లమెల్లగా—“అదిగో! ఆమె పు చూడుడు! వాడే—నిశ్చయముగా వాడే!” అనియెను.

ఫతేలీ యామె పునకు జూచి యాక్షేప సూచకముగా నవ్వుచు—“బాబూ! నీకు బుద్ధితేకుండ బోయినది. తేడేక ధ్యానముచే మతిపోయినదని తోచుచున్నది. నేను మొట్టమొదట నవివేకముచే నీవేమో చాల బుద్ధిమంతుడవని నమ్మి నిన్నీవ్వనహారమునందు నాకు

సహాయునిగా జేసికొంటిని, ఈ సంగతి యప్పుడే తెలిసికొనగలిగినచో నాకేట్టిగతి కలుగకయే యుండును. ఇప్పుడేమనుకొనిన నేమి లాభము ?” అనియెను.

అమరేంద్రుడు మందహాసము చేయుచు—“పత్తేదారు సాహేబా! అట్లు కోపగించుకొనియెడరేల ? ఇప్పుడు నేనేమి యపరాధము చేసితిని ?” అనియెను.

ఫతే—అపరాధమా ! ఈ యెనుబదియేండ్ల ముసలిముండను నాకు జూపించి కన్నుండగనే కనుపాపలను దీయగలిగిన కపటతంత్ర కుశలుండగు కాహియా వీడేయని చెప్పుచున్నావు. నీకింకను నేమైన బుద్ధియున్నదా ?

అమ—సరే—క్రమముగా వంతయును మీకే బోధపడును, కాహియా ముసలిదాని వేషముతో రాగలడని కుంజ నాతో జెప్పినది, అట్లామె చెప్పినయే యున్నచో నీ ముసలిదానిం గాంచి కాహియా యని నేనుమాత్రము గ్రహింపగలనా ? ఇట్టి వేషముతో నున్నను గనుబామమీది మచ్చనుబట్టి కుంజ యాతని నానవాలు పట్టినది, ఒకసారి రండు—మనముపోయి యా ముసలిదానిని బాగుగ బరిశీలించి వత్తము.

ఫతే—నీవుపోయి చూడుము—ఎంత బాగుగ చూడవలయునో— నీయిష్టము వచ్చినట్లు చూడుము.

అమ—ఎట్లయినను నేను పోకమానను—అనుమానము తోచి నప్పుడు తీర్పుకొనవలసినదే—మీరు రారా !

ఫతే—నీవంటి కన్నుల దెఱవని చిన్ని పాపను నేను సహాయునిగా జేసికొన్నప్పుడేక నాకు నీవు చెప్పినట్లు చేయక తప్పనా ?

అమరేంద్రుడు మనసు లోపలనే నవ్వుకొనుచు దుబ్బుల చాటునుండి మెల్లమెల్లగా నావ్యక్తి వచ్చుచున్న వైపునకు బయలు దేఱెను, ఫతేఅలియును గత్యంతరములేక యమరేంద్రు ననుసరించి

పోయెను. ఆ వృద్ధవృత్తి వారిని గనుపెట్టలేదు. ఆమె యొకసారి నలుదెసలను బాగుగ బరికించి చూచెను, కనుచూపుమేర నెచ్చటను నెవ్వరును గానవచ్చుటలేదు. అప్పుడా ముసలిది తూలుచు దూలుచు బోయి యొక చిన్న చెట్టునొద్దకుజేరి యా నీడను గూలబడియెను. ఆమె గమనాయాసముచేతను, నా తపతాపముచేతను, గ్లాంతయై పడిపోయినట్లు స్పష్టముగా బోధపడుచుండెను. ఆమె యప్పటియవస్థను గన్నార జూదిన యమరేంద్రుడు డప్పుడు తనలో—“నేనే కేవలమును భారపాటు పడిపోయితిని—వీడు కాహియాకాడు, పాపము నిజముగా నెవ్వతెయో వృద్ధురాలనియే తోచుచున్నది. కాకున్నచో నెంతటి వేసగాడైనను నింత స్వభావముగా నభినయింపగలడా!” అని భావించు కొనదొడంగెను.

కాని యమరేంద్రుడు తొందరపడి తన సంశయమును పత్రేదారునకు చెలుపలేదు. వారిరువురు నాసమీపమునందలి యొక పొదలో దాగికొని యుండిరి. ఆ వృద్ధురాలికి వారగపడుటలేదు. కాని వారుమాత్ర మామెను స్పష్టముగా జూడగలిగి యుండిరి. అప్పుడా వృద్ధురాలు మెల్లగా దన పైటచెగు నాచెట్లుమొదట బఱచు కొనియెను. అమరేంద్రుడా సంగతిని గనుపెట్టి పత్రేదారునిం గాంచి మెల్లగా—“చూచుచున్నారా! ఆ పఱచిన చెగు క్రిందనే నగలను బూడ్చిన గోయి యున్నది!” అనియెను.

ఫతేలీ సాహేబు విరక్తుడై తలయూచుచు—“కాదు బాబూ! కాదు—గ్రుడ్డినమ్మకముచే నీవన్నిసంగతులను నీక్షూహనకే ముడిపెట్టుకొనుచున్నావు—వెట్టివాడా! ఈ మాత్రము తెలిసికొన లేకపోయితివి—ఆ వృద్ధురా లాయాసపడివచ్చి యా చెట్టునీడను విశ్రామార్థ మించుకనేవు పరుండవలయునని పైటచెగు పఱచు కొన్నది. తెలిసినదా!” అనియెను.

అమరేంద్రు డెట్టి ప్రత్యుత్తరమును జెప్పకుండ దణేకదృష్టితో నావంకనే పరికిలించి చూచుచుండెను. అప్పుడా వృద్ధురాలు తన

చేతికట్ట నందుకొని దానితలపై నున్న బిరడను సడలించివైచి పైట యెగు క్రిందనుండి యేమేమియోతీసి యొక్కటొక్కటిగా నాకట్ట గొట్టములో బడవైచుట కారంభించెను, అది యంతయును జూచి యమరేంద్రుడు యత్సహమును బట్టజాలక ఫతేలీని జూచి—
 “అయ్యా! తలవంచుకొని నిరాశతో నట్లు కూర్చుండెదరేమి! ఒకసారి యీ వైపు చూడుడు! చూచితిరా! ఇక నిష్ప డేమి చెప్పెదరు! నేనేనా బుద్ధిహీనుడను!” అనియెను.

ఫతేలీ యీ వంక జూచి సర్వమును గ్రహించి యమరేంద్రుని మాటలను జెవిన బెట్టకుండగనే చటాలున బాదలోనుండి పైకి లంఘించి యుచ్చ తీవ్ర స్వరముతో—“మొండిముండాకొడుకా! పత్తేదారులలో బ్రసిద్ధి గాంచిన ఫతేలీని కూడ కన్నులలో దుమ్ము గొట్టి భ్రమపెట్ట దలందితివా! ఇక నెక్కడకు బోయెదవు! ఇక నీలీలావసానమైపోయినది!” అని శోపముతో గేకలు వైవదొడంగెను.

అప్పుడా వృద్ధవేషధారి యాకస్మికముగా ఫతేలీని గాంచి తత్తరముతో లేచి భయభ్రాంతుడై శరవేగమున బాటిపోవ దొడంగెను. అప్పు డమరేంద్రుడు సింగపు గొడమవలె గర్జించుచు నతివేగముగ నాతని వెన్నంటి పోయెను ఫతేలీ యాత్రముతో దన గార్ధభ స్వరమున దేశలు మాటుమోగునట్లుగా రక్షకభటుల బిలువదొడంగెను. పొదలనుండియు, బుట్టలనుండియు, గోతుల నుండియు, గొమ్మలనుండియు నొక్క నిమిషములో రక్షకభటు లందఱును వెలువడి వచ్చి నలువంకలను గాచుకొని యుండిరి.

ఇక నాచోరశిఖానుణికి బాటిపోవుట కవకాశము లేక పోయెను. తన పాపమంతయు నిన్నాళ్ళకు బండి బ్రద్దలైనదని భయపడి పోయెను. ఇక గత్యంతరములేక చావుతెలివి తెచ్చుకొని మొండి చొరవచేసి తెగించి పిచ్చికోతివలె, వెట్టికుక్కవలె వెనుకముందాలో చింపక ప్రాణత్యాగమునకై నను సిద్ధపడి యీతడు గిరుక్కున వెనుకకు

మరలి యొక్క యుదులు లంఘించి ఫతేలీపై బడియెను. ఆ యుదులునకు ఫతేలీ వెల్లవెలికిల బడిపోయెను. తోడనే యా దురాత్ము డాతనిపై బడి యంత్యకాలపు దుస్సహసముతో ఫతేలీ కంఠమును ఒలవంతముగ దన రెండు చేతులతోడను నొక్కి పైచుట కారంభించెను.

ఫతేలీ కూపిరి యాడుట లేదు. మొగ మంతయును నెత్తురు గడ్డవలె గందిపోయెను. క్రమముగా నాగనికి జైత్ర్యము సగ్గిపోవు చుండెను. ఆ నిమిషములో ననురేండ్లు డొక్కిపరుగున సింహమువలె వచ్చి పడకయేయున్నచో నిక నొక్క నొక్కతో బాపవర్తనమును, క్రాంతిఘాతుకుడునగు కాహియా ఫతేలీ జీవిత చరిత్రమునకు స్వస్తి చెప్పియేయుండును. పాపాత్ముల పాపకృత్యము లెంత ప్రబలము లైనను బర్యవసానమున బరాజితములు కాకమానవు. మోసములును, దౌర్జన్యములును జేయువాడు ప్రకృతి లాభమును బడయగలిగినను క్రమముగా గట్టకడపటికి గడగండ్రపాల్తె నిష్క్రమి యనుమాట లేక తీరని దుఃఖమున గుంగి దిక్కుమాలి నశింపక మానను !

ప్రకరణము 25

అనురేండ్లు డధిక బలసాహసములుగల మహా ధైర్యశాలి. ఆతని బుద్ధి యెంతటి నిశితమైనదియో, బలపరాక్రమములు కూడ నంతటి యుప్రతిమానములైనవి. ఆతడు కాహియా వెన్నెముక విఱుగు నట్లుగా నశనిసదృశంబగు ప్రబల ముష్టిఘాతముం గావించి మెడ పట్టుకొని విసుకకు బడద్రోసి యాతని గుండెలపై గూర్చుండెను. గళబంధము వదలి యుచ్ఛ్వాస నిశ్వాసముల యవరోధము తీరి పోవుటచే ఫతేలీ సాహేబు బ్రదికి బయట బడియెను. కాహియా మాత్రము పిఱికిపందయా ! ఆతనికిని గావలసినంత కంఠసత్తువ

యున్నది. అట్లు పడియుండియే యాత డున్నాననివలె నమరేంద్రుని గొంతు నొక్కుటకై ప్రయత్నించెను. ఆతనికి భయ మేమున్నది ! ఆక యేమున్నది !—

ఇంతలో నలుదెసలనుండియును రక్షకభటులువచ్చి కాహియాను జట్టబెట్టుకొనిరి, ఆ సమయమున ఫతేఁజీ మండిపడుచు లేచివచ్చి తన శ్రోధమంతయును దీరునట్లుగా నా కాహియాపై బడి బాదుట కారంభించెను. అధికారి చిత్తము నెఱింగి రక్షకభటులు కూడ నాతనినే యనుసరింప దొడంగిరి, అప్పు డచ్చట నమరేంద్రుడే లేకయున్నచో నిక నొక నిమిషమునకా దెబ్బలవలన కాహియా కిమ్మనకుండ నట జచ్చి పడియే యుండును.

అమరేంద్రుడిక నాతని గొట్టవలదని వారినివారించెను, ఆ అపరాధి యపరాధమునుబట్టి ఆతని దండింపజేయవలయునేగాని ఆవిధముగా నాతని జావగొట్టుట పోలీసు ధర్మమునకు విరుద్ధము—ఇతరుడగు నమరేంద్రుడీ విధముగా దమ తప్పు నుగ్గడించినందులకు వారందఱును సిగ్గుపడిపోయిరి. తరువాత నారక్షకభటు లాతని చేతుల కరదండాలను వైచి స్టేషనున కీడ్చుకొని పోయిరి—కాని కాహియా యేమియును మాటాడకుండ వారి వెంటనే పోయెను.

ఫతేఁజీకి దొంగను బట్టి తీసికొని పోవలయు ననియేగాని యా వస్తువుల మాటయే జ్ఞప్తిలేదు. అమరేంద్రుడా చెట్టుక్రిందికి బోయి యచ్చటనున్న వస్తువులను, కాహియా గుల్లకణ్ణలో వైచిన వస్తువులతో గూడ దీసి వారివెనుకనే స్టేషనునకు బయలుదేఱెను. ఆ కడఁపటి బందిపోటునం దవహరింపబడిన ఆందూర్ జమీందారుని సర్వస్వమును నొక్క పైసయైన బోకుండ దొరకి పోయెను.

ఫతేఁజీ రక్షకభటుల మూలమున కాహియాను స్టేషనునకు దీసికొని పోయెను. ఇంతలో నమరేంద్రుడు కూడ నచ్చటికి వచ్చి యా వస్తువుల నన్నిటిని పత్రేదారున కొప్పగించెను. ఫతేఁజీ

సంతోషముతో—“అమరబాబూ ! పత్తేదారుగా నుండుటకు నీవే
తగినవాడవు. కష్టసమయమందైనను, సుతాపాసమయమందైనను
నీకు జలనమనుమాటలేదు—విధానము కృత్యములంద్రశద్ధ యనుమాట
లేదు—ఆవశ్యక విషయములంగూర్చి మఱిపనుమాటలేదు, నీయెట్ట
యెదుట నేమనినను ముఖస్తుతిగా నుండును ” అనియెను.

ఆమరేంద్రు డేమియు మాటాడక చీఱునవ్వు నవ్వుచు నూర
కుండెను. బలవత్ప్రహరములచే సగము చచ్చినట్లున్న కాహియా
నేమనునకు జేరినంతనే శవమువలె క్రింద బడిపోయెను. అట్లు కొంతనే
పై నెత్తరువాత నాత డించుక యోసొల్లి మూలుచు దాహము
కావలయునని సంజ్ఞ చేసెను. అప్పు డమరేంద్రుని కాలనిపై జాలికలిగి
యొక రత్నకథలునిం బిలిచి—“ యీతని కించుక దాహమిమ్ము ! ”
అని చెప్పెను.

కాహియా శీతల జలపానముం గావించి యించుక తేరుకొనిన
తోడనే ఫతేఁజీ యీతని యొద్దకు బోయి—“ అన్నా ! కాహియా !
ఇంకను దాహికమేల ! రహస్య మంతయును సవిస్తరముగా వెల్ల
డింపుము బాబూ ! ” అనియెను.

కాహి—వెల్లడించుట కేమున్నది ? నాకేమి తెలియును !

అనుటయు ఫతేజీ ట్రోధో దేకముచే గర్జించుచు—“ మాయల
మారీ ! తుంటరీ ! పోకరీ ! ఇప్పటికిని నా సంగతి నీకు తెలియలేదా ?
ఇంకను నీపొగ రడగలేదా ? ” అని ధిక్కరించెను.

కాహి—నేను చెప్పవలసిన దేమున్నది ?

ఫతే—ఏమున్నదా ? ఆ విధముగావచ్చి దారులనుగొట్టు
నానుహపురుషు డెవ్వడో యీతని సంగతి చెప్పవలయును.

కాహి—ఇంకెవరు ? నాసంగతి మీకు తెలియుటలేదా ?
ఇంకేమి చెప్పవలయును ?

ఫతే—నీమాటకాదు—దారులు దోచుకొనిపోవు నాగుట్టపు
సరదారుమాట యడుగుచున్నాను.

కాహియా మఱి యేమియును మాటాడలేదు. అందుచే ఫతేలీ సాహేబు మండిపడుచు దీప్ర స్వరముతో—“పొగరుబోతా ! నీగుండెలు పగులగొట్టించెదను. ఆ గజదొంగ యెవ్వడో చెప్పెదవా ! చెప్పవా !” అనెను. కాహియా యప్పుడు కూడ నేమియు మాటాడలేదు. ఫతేలీ క్రోధోన్మత్తుడై పోయెను. ఆ కాలపు బోలీసువారిప్పటివారికంటె గూడ నతి దారుణ కృత్యములను జేసెడివారను సంగతి చెప్పనక్కఱలేదు. ఫతేలీ యప్పుడతని మరల బ్రహించుట కారంభించునేమోయని యనుశ్రేయము జాలిపడి కాహియాను జూచి—“ఓయీ ! నీవెంత దాచినను మా!దివళకే యన్నిసంగతులును దెలిసిపోయినవి, లోచనుడు తన తెల్లగుఱ్ఱమునకు నల్లరంగును బూసి తీసికొనిపోయి యొప్పుగించుచుండునని గూడ మాకు దెలిసినది. ఇంకను గందరగోళమెందులకు ? వృధాగా నేల దెబ్బలను దినియెడవు ? ఆ గుఱ్ఱముపై నెక్కివచ్చి మార్గస్థులను భయపెట్టి దోచుకొనువాడెవ్వడో యాతని సంగతి చెప్పివేయుము. నీకును మాకును గూడ శ్రమ యుండదు. చెప్పకున్నచో వీరు నిన్ను మరల గొట్టుట కారంభింతురు” అని శాంతముగా బోధించెను.

ఫతేలీ గర్జించుచు—“కేవలమును గొట్టుటయేకాదు, ఎముక లొకచోటను, మాంస మొకచోటను గుట్టలు గుట్టలుగా బడిపోవును—ఎవరక్కడ ? ఈ మొండిముండకొడుకును గొట్టుగదిలోనికి దీసికొని పొండు !” అనియెను.

ఆ కాలమునందు బోలీసువారి కొట్టుగదిలోనికి బోయిన యవ రాధులలో జాలమంది రక్తప్రవాహములలో బ్రాణములతో గూడ గొట్టుకొని పోయినవారే—అప్పటి దారుణ కృత్యములను గూర్చి యిప్పుడు వర్ణించుటవలన బ్రయోజన మేమియునులేదు—ఆ కొట్టుగది సంగతి కాహియాకు బాగుగనే తెలియును. అందుచే నాతడు భయ భ్రాంతుడై వడకుచు గద్గద స్వరముతో—“బాబూ ! నేను

మీచేతుల కెప్పుడు దొరకిపోయితిన్ యప్పుడే నాకు గతిలేకుండ బోయినది. ఇక నేనెంత భీష్మించిన నేమిలాభము ! చెప్పెదను వినుడు ! అట్లు గుట్టము నధిరోహించి పోయి దొంగతనము చేయువాడు లోచనుడే—దొంగిలించిన తోడనే యారెడా గుట్టము నుడాయించు కొని కొంతదూరము పోయి యొకచో నాదొంగవస్తువుల నన్నిటిని బూడ్చియుంచి, మఱియొక వేషముతో సమీప గ్రామము నందలి హొటలునకుబోయి యేపాత్రము క్రిందనో యా ప్రదేశముం గూర్చి సంకేతాక్షరములను వ్రాసి పోవుచుండును. నేనా సంకేతమును గ్రహించి చల్లగా బోయి యెవ్వరికిని దెలియకుండ వానిని దీసికొను చుండును—ఇదియే మావృత్తి—ఇన్నాళ్ళవఱకు సాగినది. మీదయ వలన నిదియే మాకు గడపటిసారి !” అని చెప్పెను.

“ ఫతేలీ బుద్ధిహీనతవలన, కాహియాకు పోలీసువారి ప్రహరములు తప్పిపోయెను. ఆతడు దొంగతనము చేసినవాని పేరు చెప్పవఱకు నాతని యెడల బోలీసువారి యమానుష కృత్యములు జరుగుచునే యుండును. కాహియా ఫతేలీ యంతటి బుద్ధిహీనుడే యైనచో నింతకాలము వఱకు నింతలేసి పను లెట్లు చేయగలుగును ! ఆత డిప్పుడు కూడ దన బుద్ధికుశలతను వినియోగించి యేదోయొక విధముగా దొంగపేరు చెప్పివైచి తన ప్రస్తుత బాధను దప్పించు కొనియెను ” అని యమరేంద్రుడు భావించుకొనియెను. కాని కాహియా యదృష్టవశమున ఫతేలీ యాతని మాటల నన్నిటిని సంపూర్ణముగా విశ్వసించి గంభీరవదనముతో మందహాసముచేయుచు— “ ఖైను ! వాడేదొంగ—లోచనుడే బందిపోటు దొంగ యను సంగతి నేను మొట్టమొదటనే గ్రహించితిని !” అనియెను.

అమరేంద్రునకుమాత్రమా విషయమునం దెంతమాత్రమును విశ్వాసములేదు. ఆతడు తనలో—“ కాహియా పోలీసువారి బాధల ఇదజాలక తప్పించుకొనుటకై లోచనుని పేరు చెప్పివైచినాడు.

లోచనుడా గుఱ్ఱము నెవ్వరికో యొసంగి యప్పుడే తిరిగి వచ్చెనని కుంజ చెప్పినదికాదా! వాడారాతి యంతయును దాగియే యుండెను. కుంజ యాతని రహస్యముగా గాచుకొనియే యుండెను. అట్టి సిరిలో జండనగరారణ్యమునం దున్నవాడు హారాసాంతమున బందిపోటు గొట్టుట యెట్లు? నిశ్చయముగా దొంగతనము చేయువా డింకొక డెవ్వడో యుండితీరును" అని సిరపటచుకొనియెను.

ఫతేలీ యిక హారా స్టేషనులో దినములు గడపక మహా త్యాసముతో గాహియాను వెంటబెట్టుకొని మిగుల నాడంబరముగా కలకత్తాకు బయలుదేరెను. అమరేంద్రుడు కూడ నాతని ననుసరించి పోయెను. కలకత్తా చేరిన తరువాత ఫతేలీ యపరాధియగు కాహియాను పెద్దస్టేషనునకు దీసికొని పోయెను. చాల గవ్వపడి యలసిపోయిన యమరేంద్రుడు విశ్రాంతిమై యముర్యు నింటికి బోయి యచ్చట నెమ్మదిగా నుండెను.

ప్రకరణము 28

లోచనుడే ఈ విధముగా దారులు గొట్టువాడని ఫతేలీ సాహేబు సంపూర్ణ విశ్వాసముతో నుండెను. కాని యమరేంద్రునకు మాత్రమూ విషయమునం దెంతమాత్రమును నమ్మకములేదు. అయినను నాతడు తన యుద్దేశమునుబట్టి వాదించుచు బత్తేదారునకు విరక్తి కలిగింప దలచుకొనలేదు. ఇంతేకాక యీ విషయమున వాదించినచో కుంజచే సాక్ష్యము చెప్పింపవలసి వచ్చునని యాతడు భయపడియెను. న్యాయస్థానమున నిలిపి కుంజచే సాక్ష్యమిప్పించుట యమరేంద్రున కెంతమాత్రము నిష్ప్రములేదు.

ఆ కారణముచే నమరేంద్రుడు ఫతేలీ యభిప్రాయముతోనే యేకీభవించినట్లుండెను. కాని యాతడు తనలో—“లోచనుడు దొంగతనము చేయుటలేదు. ఆ దొంగకు గుఱ్ఱమును సిద్ధముచేసి

యొప్పించుటయే యాతనిపని—ఆ యశ్యము నభిరోహించి పటాటోపముతోబోయి పాంథుల నదలించి ధనము కొల్లగొట్టువాడింకొకడు వేటుగా నున్నాడు. వాడే యీ దళములో ప్రధానుడు, ఎన్నటి కైనను విశ్వప్రయత్నముచేసి వెదకి గాలించి యెట్లయిన నాతని బట్టుకొనవలయును. ఆపని నేనే చేసితిరెదను ” అని ప్రతిజ్ఞ చేసికొనియెను.

ఫతేలీ లోచనునిం గూర్చి యనేక రీతుల ననుసంధానము గావించుచుండెను. కాని వాని యీగడ యేమియును దెలియవచ్చుట లేదు. మందులవాళ్ళ గుంపింకను జందనవగర ప్రాంతమునందే యున్నది. ఫతేలీ యచ్చటకు బోయి విచారించెను. ఆతడాగుంపులో నొక్కొక్కరినే వేటు వేటుగ బిలిచి యుడిగెను. లోచను డెక్కడికి బోయెనో యెవ్వరును గూడ జెప్పజాలకపోయిరి. లోచనుడు చాల దినములనుండి తమ తావునకు వచ్చుటయే లేదని యుండఱు నేక వాక్యముగా జెప్పిరి. “ అట్లయినచో మీకిప్పుడు యజమాని యెవ్వరు ? ” అని ఫతేలీ ప్రశ్నించెను. “ మానాయకురాలు కుంజ ! ” అని యుండఱును దెలియజేసిరి.

ఫతేలీ తనలో—“ సుగుణమణియగు కుంజ యిప్పుడు చోర సంఘమునకు నాయకురాలయినదా ? ” అని యాశ్చర్య పడియెను. ఇందాశ్చర్య పడవలసిన పనియేమున్నది? కుంజ చాల గుణవంతురాలు, బుద్ధిమంతురాలు ; ఆమె యందఱ నాత్మీయులంబోలె నాదరించు దయామయురాలు. ఆ బాలిక వనవిహంగివలె నానంద విహారిణి—అమృత ప్రసూనవల్లరివలె నఖిలామోధాయినీ—ఆ దేవి ధర్మచాలనమునందనంత ప్రేమమయ దివ్యమూర్తి—అధర్మ శాసనమునందతిదారుణ సింహినీమూర్తి—ఆమె నందఱును బ్రేమించుచుండుకు ; ఆమెం గాంచి యుండఱును భయపడుచుండురు. అట్టి శాంతురాలు స్వతంత్రురాలు సమర్థురాలు నాయకురాలగుట వింతయేమున్నది ? కుంజమే యిప్పుడా గుంపువారి కందఱకును నర్వాధికారిణియై యుండెను.

సాపము వారందఱును మేకలవలె సాధుజీవులు, రాక్షసుడగు లోచనుడును, ధాకినియగు నా ముసలిదియు జేయుచుండు దుండగ ముల వలన నప్పు డప్పుడు వారి శౌంతజీవమున కలబడి కలుగు చుండెను, అయినను వారాబలవంతుడగు లోచనుని నాయకత్వమునకు లోబడియుండి వాడు చెప్పిన పనులు చేయుచుండిరి, చాల దినముల నుండి వాడు రాకుండుటచే నిప్పు డాతనికి బుత్తికాసదృశయగు కుంజను వారు నాయకురాలిం జేసికొనిరి, వారి కన్నులకు గుంజ బాలికవలె దోచుటలేదు—సాక్షాత్కరించిన దేవీమూర్తివలె నగపడు చుండెను.

ఫతేలీ యచ్చటివారి మాటలయం దించుకంతయును నమ్మకము లేకపోయెను, ఆత డచ్చట సమర్థులగు రక్షక భటులను గావలియుంచి తిరిగి వచ్చుచుండగా ద్రోవలో నా ముసలిది యాతనిం గాంచి ప్రక్కకు దప్పించుకొని పోజూచుచుండెను, అప్పుడు ఫతేలీ యామెం గాంచి భీకర స్వరముతో—“అగుము!” అని యడలించెను.

ఆ ముసలిది యట్లే నిలువబడి వడకుచు—“ఎందులకు బాబూ!” అనియెను,

ఫతే—పనియున్నది.

ముస—ముసలిదానితో నేమిపని బాబూ !

ఫతే—నీవు వేరికి ముసలిదానవేగాని విండవుప్టి తగ్గినదానవు కావు—దానికేమి—లోచను డేమైనాడు ?

ముస—అదేమో—నాకెట్లు తెలియును ? మీకుంజ నడుగలేదా ?

ఫతే—ఆమె నాకగపడలేదు.

ముస—అమరబాబూ రాలేదు కాబోలును !

ఫతేలీ నవ్వుచు—“ముసలీ ! నీసంగతి నాకు తెలియును, నీవెందులకు దాచెదవు ? లోచనుని బట్టి యొప్పగించినచో నీకు నూఱురూపాయలు బహుమాన మిప్పించెదను, నిజము చెప్పము !” అనియెను,

ముస—బాబూ ! మీరు పోలీసువారు, తలలుమార్చి తలలు పెట్టగలరు, దరిదురి భాగ్యవంతునిగా జేయగలరు—మీకు నాయం దింత దయగలిగినదిగాని మీరిచ్చు కాసులను మూటగట్టుకొనుటకు నాకు గట్టిబట్టయైననులేదు !—నన్నెందుల కాడించెదరు బాబూ ! నాకేమి తెలియును ?

ఫతే—మీలోచనునకు గుట్టమున్నదా ?

ముస—దినదినము నూరూర దిరుగు దేశద్రుమ్మగులమగు మాకు బుట్ట తట్ట, కుండ, మండ తీసికొని పోవుటకు గుట్టములును, గాడిదలును గూడ నుండక తప్పనా ?

ఫతే—మీమాటకాదు—లోచనునిమాట యడుగుచున్నాను.

ముస—నానిమాట వానినే యడుగుడు !

ఫతే—వాడేమైనాడనియే నిన్నడుగుచున్నాను.

ముస—బాబూ ! మీరధికారులు గనుక యేమన్నను దప్పు లేదు, ఈమాట నేనే మిమ్మడిగినచో మీరేమి చెప్పుదురు ?— ఏమియు నెఱుగనిముండ నెంతయడిగిన నేమిలాభము ?

ఫతేజలీ కోపముతో—“ మొండిముండా ! మీరండఱును గూడ దొంగలే ! మిమ్మండఱును గూడ బంధించి తీసికొనిపోయి జైలులో బడద్రోయవలయును. ఎంత పొగరు ! ఎంత నిర్భయము ! నే నెవ్వడ ననుకొన్నావు ?” అని యడిలించెను.

ముస—మీరు పత్తేవారులని యెఱుగుదును. మీరనిన దొంగలు భయపడవలయును—నాకేమిభయము ? మీరు మమ్మందరను గూడ దొంగలనుజేసి జైలులో వేయించినచో నూరూరును దిరుగ కుండా కష్టములేకుండా నొక్కచోటనే పడియుందుము !

ఇక దానితో నేమిచూటావినను లాభములేదనియు, నెట్టి నిదర్శనములును లేకుండ దానిని బట్టుకొనుటవలన బయోజనము లేదనియు నూహించి ఫతేజలీ విసుగుతో నటచుండి వెడలిపోయెను.

ప్రకరణము 27

ఇంటికి వచ్చిన తరువాత సమరేంద్రుని వలన సమూల్యు డన్ని సంగతులును వినియెను. ఆత డాశ్చర్యముతో సమరేంద్రు సనేక విధముల బ్రశంసించెను. ఆ కారణం బంధురాలై యనేక విధముల సమరేంద్రునకు సాయపడుచున్న కుంజను గూర్చి యాతడు మెచ్చుకొనియెను. అప్పు డమూల్యుడు నవ్వుచు—“అమరా ! అట్లయినచో మన పల్లెదారు సాహేబు లోచనుడే దొంగయని యాతని బట్టుకొనుటకై తల్లడిల్లి పోవుచుండుట గ్రుడ్డినమ్మకమేనా !” అనియెను.

అమ—ఔను. కేవలము సంధవిశ్వాసమే—ఆ రాత్రి యంతయును కుంజ యాతని గాచుకొని యున్నది. వాడగుట్టమును దీసికొనిపోయి యుటగంటలో మరలివచ్చెను. ఆ యరగంటసీపు మాత్రమే యా రాత్రి వాడు కుంజ కంటి కగపడకుండ నుండెను. ఇంతలో వాడు హఠాబయటికివచ్చి మరల జందననగర ప్రాంతమునకు బోగలుగునా ?

అమూ—ఎంతమాత్రమును బోజాలడు. వ్యవధి యేదీ ? ఎంత వేగముగ నడచినను రెండు గంటలకు దక్కువ పట్టదు.

అమ—ఔనా ? అందుచేతనే లోచనుడు దొంగతనము చేయుట లేదని నేను చెప్పుచున్నాను.

అమూ—ఔను—వాడు చేయుట యసంభవమే.

అమ—కావుననే నేనింత నిశ్చయముగా జెప్పుచున్నాను. కేవలమును గుట్టమును సిద్ధముచేసి యొప్పగించుటయేకాని దొంగ తనముచేయుట లోచనుని పనికాదు—ఆ పనికి మఱియొక మండితీర వలయును.

అమూ—వాడెవ్వడో యింతవఱకును దెలియుటయేలేదు ఇట్టి స్థితిలో నీవిక నేమిచేయ దలచుకొన్నావు ?

అమ—తలచుకొనుట కేమున్నది ? తప్పకుండా నేనాదొంగను బట్టుకొని తీరెదను.

అమూ—ఎట్లు ?

అమ—లోచను డగపడకుండ బాటిపోయినను నాతని గుట్ట మింకను నాగుంపులోనే యున్నది. ముసలిదికూడ నచ్చటనే యున్నది. అందుచే నాదొంగ మరల దొంగతనము చేయకమానదు, ఇంకొక దొంగతనము చేసినచో మఱివాడు పట్టుపడక మానదు.

అమూ—అట్లయినచో నింకను వాడు దొంగతనము చేయు ననియేనా నీనమ్మకము ?

అమ—ఔను—నిశ్చయముగా.

అమూ—కాహియా యిప్పుడు కారాగృహమునం దుండెను గదా !—ఆ వస్తువులం దీసికొనిపోవువా రెవ్వరున్నారు ?

అమ—వాడు లేనంత మాత్రమున బని యాగిపోవు నను కొంటివా ? ఈపాటికి వారన్ని యేర్పాటులను జేసికొనియే యుందురు. చతురంగములో నొక బంటు చచ్చినంత మాత్రమున నాట కట్టిపోవునా ?

అమూ—అవును, నీ యుద్దేశముకూడ నూరక శ్రోసివేయ దగినదికాదు.

అమ—మిత్రమా ! నేను జోస్యము చెప్పచున్నాను వినుము— ఆ చందననగర ప్రాంతమునందే—ఈ నడుమనే మఱియొక దొంగ తనము జరుగగలదు—నామాట నిశ్చయము !

అమూ—నీవు దైవజ్ఞునివలెనే యున్నావు. కాని యేకారణ మునుబట్టి నీవట్లాహించితివి ?

అమ—ఆ మందులవాల్చింకను నచ్చటనే యున్నారు, గుట్టము కూడ నచ్చటనే యున్నది. కావున జందన నగరమున కైదాటు శ్రోశముల దూరము లోవున మరల నొక బందిపోటు జరుగకమానదు.

అమూ—సరే—అట్లే జరగుననుకొందము—దానికి బ్రతి
కారము నీవేమిచేయ దలచితివి ?

అమ—ఈసారి యీ గజదొంగను బట్టుకొనుటకై యొక
పన్నాగమును బన్నవలయును.

అమూ—ఏమి చేయవలయునో స్పష్టముగా జెప్పరాదా !
రహస్య మెందులకు ?

అమ—మనమిరువురమును జమీందారులవలె వేషములను
వైచికొని యొక పల్లకిపై నెక్కి యర్ధరాత్రివేళ బయలుదేరి
యా ప్రాంతమునుండియే రావలయును. ఒకానొక జమీందారు
కలెక్కరు దొరవారిని దర్శించుటకై హుగ్లీకి బోవుననియు, నాతిడు
విశేషముగ జవాహరితో బయలుదేలుననియు ముందుగనే ప్రకటింప
వలయును. ఈ సంగతి యీ దొంగకు గ్రమముగా దెలియక మానదు.
అప్పు డాతిడు సాహసించినచ్చి మనల నాక్రమింపక మానడు.

అమూ—అట్లయినచో నీసారి తప్పకుండ దొంగ దొరికిపోవు
ననియేనా నీ యుద్దేశము ?

అమ—నేను చెప్పినట్లుగా బనిజరగి నాయూహయే సరియైనచో,
నిశ్చయముగా దొంగను బట్టుకొనగలముడయే నాదృఢవిశ్వాసము.

అమూ—అట్లయినచో మన మెప్పు డీదనిలో బ్రవేశింప
వలయును ? నేను నీతోగూడా నెప్పుడు రమ్మనిన నెప్పుడు వచ్చుటకు
సిద్ధముగనే యున్నాను.

అమ—నేనొకసారి చందన నగరమునకు బోయి యీ గుంపు
వాళ్ళందఱు నెట్లుండిరో యచ్చటి విశేషము లేమియో ముందుగా
చెలిసికొని రావలసియున్నది.

అమూ! ల్యుడు మందహాసము చేయుచు—“గుంపువాళ్ళను
గాదు—నీకొకసారి కుంజను జూచిరావలయునని యున్నది !” అనియెను.

అమోరేండు డప్రతిభుడై—“అమూల్య! నీవు నాకు
బ్రాణబంధుడవు—నీకంటె నాకు గావలసినవా రెవ్వరున్నారు ?

నీయొద్దగూడ దాపరిక మెందులకు ? నిజము చెప్పుచున్నాను. సుందరీ మణియు, సుగుణమణియు, సుఖజీవన చింతామణియునగు నాకుంజను నేను నామనఃపూర్వకముగ బ్రేమించియున్నాను—కాని—కాని—కాని—” అనియెను.

అమూ—అమరా ! నీవు గుణజ్ఞుడవు—కృతజ్ఞుడవు—నీహృదయము నేనెఱుగనా ? నీవు సందేహింప నక్కఱలేదు ! కుంజ నిజముగా మందులబాలిక మాత్రము కాదని తోచుచున్నది. ఈ మందులవాళ్ళు తఱచుగా శిశువుల నెత్తికొని పోవుచుండురని నేను వినియున్నాను. కుంజగూడ నెట్టి యవహృత బాలికయే యైయుండవలయును. అమెను జూచునప్పటినుండియు నాకొక పూర్వచరిత్రము స్మృతికి వచ్చుచున్నది.

అమరేంద్రుడా మాటవిని యాత్రముతో—“ ఆ సంగతి యేమో చెప్పము !” అని యడిగెను.

అమూ—కాదు—కాదు—నేనే పొరపాటు పడితిని, అది కాదనుకొనియెదను.

అమ—నీమనసులో నెట్టి యనుమానము కలిగినదో చెప్పము ! నేను గూడ వినియెనను.

అమూ—చాలకాలము క్రిందట మాయాత్మీయులయింట నొక యాడు శిశువు దొంగలచే నపహరింప బడినది. అప్పటికా బిడ్డకొక యేడు గడచి రెండవ యేడు జరగుచుండెను. కుంజను నేను మొట్టమొదట జూచినప్పుడా బిడ్డయే యీమెయైయుండునా యని సందేహించితిని.

అమ—కుంజను జూచి నీవేకారణముచే నట్లనుకొంటివి ! ఊరక సంశయము కలుగదుగదా !

అమూ—ఆ బిడ్డతల్లిని నేను బాగుగ నెఱుంగుదును. అమె పోలిక కొంతవఱకు కుంజయందు నాకగపడినది.

అమ—నారేణివారు !

అమూ—అంత తొందర పడియెడవేల ! ఒకవేళ నిజముగా కుంజ వారిపిల్లయే యైనయెడల నీవామెను బెండ్లియాడుట కెట్టి యాటంకమునులేదు.

అమరేంద్రుడు కొంతసేపటివఱకు నూరకుండి—“ అమూల్యా ! నీయాత్మీయు డంటివిగదా ! ఆతనిపేరేమి !” అని ప్రశ్నించెను.

అమూ—ఆనందకుమార వసువు.

అమరేంద్రుని యానందమునకు బరిమితి లేకపోయెను. అదృష్ట వశమున కుంజ వారిబిడ్డయే యైనచో నాత డామెను బెండ్లియాడ వచ్చును. కుంజ మందులబాలిక యైనప్పుడే యమరేంద్రు డామెను బ్రేమించెను. అవ్యాజ్యప్రేమ కన్యయ మర్యాదలతో బనియేమున్నది ? శంతనుడు దాశకన్యను బ్రేమింపలేదా ? కుంజకును, సమరేంద్రునకును బ్రథమ దర్శన సమయమునందే ప్రేమాదయ మయ్యెను. ఆ ప్రేమ యవ్యాజ్యమైనది. అనిర్యాచ్యమైనది. అమూల్యమైనది—ఆ ప్రేమ చేతనే వారిరువురు నాత్మీయులైపోయిరి : ఐక్యమైపోయిరి. ఇక కుంజ మందులబాలికయైననేమి ? అమరేంద్రుడు కుంజ కార్యబంధు వివాశకు డైననేమి ? ఆ యిరువురి హృదయములందును భిన్నభావములేదు.

అమరేంద్రుని హృదయము కుంజను మరల నొకసారి చూడ వలయునని కుతూహల పడుచుండెను. ప్రణయభ్రాంతి హృదయు డగు నాతని తలపై గార్యభారముకూడ నున్నది. అందుచే సమరేంద్రు డాదినముననే చందన నగరమునకు బ్రయాణమైపోయెను. ఆ దొంగను గూర్చిన విశేషములను దెలిసికొనవలయుననియు, నాగుట్టము మందుల వాళ్ళ డేరాలయొద్ద నింకను నున్నదో లేదో చూడవలయుననియు, నాముసలిముండ యేమైనదో, యేమి చేయుచున్నదో కనుపెట్టవలయు ననియు, దొంగకును లోచనునకును నేమైన మాటలు జరగుచున్న వేమో గ్రహింపవలయు—ఇన్ని యూహలతో నాతడు చందన నగర మునకు బోయెను.

ప్రకరణము 28

అమరేంద్రుడు ప్రయాణమై పోవుచు నవలో—“కుండ
యెంతమాత్రమును ముందులకాలిక కాదు, అది నడవడిమణి సుందర
వదిన మండలమును గాంచినంతనే యీ సంగతి స్పష్టముగా బోధపడు
చున్నది. ఇంతేకాక కుంజకు గూడ దాను ముందులదానను గానని
తెలియును—అట్లయినచో నామె యెవ్వరిబిడ్డ! ఏజాతి! ఈ గుంపులో
నెల్లు చేరినది! ఎంత శ్రమపడియైనను బ్రతుక్కిముచేసి ఈ విషయము
లను స్పష్టముగా దెలిసికొనవలయును—కాని, యిది కేవలమును
స్వార్థపరత్వముకాదా! ఆమె యెవ్వరైనా కేమి! నేనామె చరిత్ర
మీది దెలిసికొనుట కేల ప్రయత్నింపవలయును! నామెనునుం
డేదయో యాశ కలుగుచున్నది. ఇది మనుచితముకాదా! నావిష
యమునుం కుంజ యేమైనను నాశపడినదా! ఏయాశచే నాకామె
రెండుసార్లు ప్రాణదానము చేసినది! ఏయాశచే నాకాయన్నముల
కన్నిటికిని దోచు నూపుచున్నది! ఏయాశచే నాతీయలను ద్వజించి
నవ్వునసరించుచున్నది! ఆమె కేయీశయిన లేదు. ఆ రమణీ రత్నము
కేవలమును బ్రేమమయమూర్తి—అందుచేతనే నేనామె శుభము
నాకాంక్షించి, యామె సత్యచరిత్రమును గ్రహించి, యీ నీచ
జీవనమునుండి యామెను బూర్వోన్నతస్థితికి దీసికొని రావలసిన
బాధ్యత నాయుండున్నది. స్వప్నచేతుకున్నచో నావంటి యకృతిఘ్ను
డును, బాపండుడును నుజ్జ్వలముక దెవ్వడైన నుండునా!” అని
భావించుకొన దొడంగెను,

ముందులవాంఛిష్టాడు చందన సగర ప్రాంతమునందలి విశాల
మగు నొక బయలునందు డేరాలను వైచుకొని యుండిరి. ఈసారి
మాత్రము వారు సంపూర్ణ స్వతంత్రులై యుండలేరు. కొంతమంది
బోలీసువారు జాగరూకులై వారి చర్యలను గనుపెట్టి చూచుచు
గావలి కాచుకొని యుండిరి, నారి కిష్టాదు మునుపటివలె దమ యిచ్చ
వచ్చినచోటికి బోవుట కవకాశములేదు.

అమరేంద్రుడు డచ్చటికి బోవునప్పుటికి ముందుగా నాతనికా బాలకు డగపడియెను నాడిప్పు డేమేమియో తినుచు దిగుగుచు బటాటన నమరేంద్రుని గాంచి యాతని వెంటకు బరుగెత్తుకొనినచ్చి—
 “బాబూ ! కుంజ నాకు రూపాయు నచ్చినది, అమయే శీత యున్నచో నాదినమున లోచనుడు మీజీవితమును దుదిముట్టించియే యుండును !” అనియెను.

అమరేంద్రుడు నవ్వుచు—“మీలోచనునివంటివారు పదిమంది యైనను నన్నేమియు జేయజాలరు !” అనియెను.

బాల—బేసు బాబూ ! వాడు మీమూలముననే భయపడి యీ దేశమును విడిచి పాటిపోయినాడు.

అమ—అలాగా ! ఎక్కడకు బోయినాడో నీకేమైనను తెలిసినదా ?

బాల—నాకు తెలియదు. బాబూ ! భయముచే దిరిగి చూడ కుండ నేదేశమునకు బాటిపోయినాడో ?

అమ—నాకు నమ్మకములేదు. మిమ్మందఱును విడిచి వాడెక్కడకు బోగలడు ? ఈ చుట్టుపక్కలనే యెచ్చటనో దాగి యుండును.

బాల—ఏమోబాబూ ! అది యెట్లు తెలియును ? చాల దినములనుండి వాడిచ్చటికి వచ్చుటలేదు.

అమ—సరే, కాని వానిసంగతి మీముసలిది యేమియును జెప్పటలేదా ?

బాల—మీరాదినమున నామెను బట్టి బాధించి బంధించి పోయితిరి—ఇప్పుడు మీరు దానికంట బడివనో నది యెంతపనియైనను జేయకమానదు.

అమరేంద్రుడు నవ్వుచు—“చేయకేమి ? అది యెంతిక్కైనను దగినదియే—నేనిప్పుడు దానిని జూడవలయుననియే పోవుచున్నాను” అనియెను.

బాల—పోవలదు బాబూ ! అది చాల గోపముతో మండి పోవుచున్నది. అది కేవలము డాకినియె.

అను—భయములేదు. నాయొద్ద డాకినీమంత మున్నది. కుంజ యొక్కడ నున్నది ?

బాల—జేరాలో నున్నది.

అమరేంద్రుడిక నాబాలునితో నేమియు మాటాడక జేరాల పైన కలిమిఖుడై పోవుచుండెను. అప్పుడా బాలుడు విక్రీతి వదన ముతో నాతని వెక్కిరింప నాగంబించెను. అమరేంద్రుడు ఊటి రెండడుగులు నడచి యాకస్మికముగా వెనుకకు జూచెను. శోడనే యా బాలు డెప్పటివలె జక్కగ నిలువబడియెను. అప్పు డమరేంద్రుడు డాకినిం గాంచి తీవ్ర స్వరముతో—“ పొగరుపోతా ! నాపంగతి యెటుగవు కాబోలును ? ఈ చేతిట్టతో నీబుట్ట పగులగొట్టి వైచెదను బాగ్రత !” అని యదలించెను.

ఆ బాలుడు భయప్రకంపితుడై యొక్క పరుగున బాటి పోయెను. అమరేంద్రుడు జేరాల చెంతకు బోవుచు దనలో— “ ఈ కట్టనాసి చర్యలంబట్టి చూడగా నిశ్శబ్దీవా రందఱును నాయెశిల విరక్తులై యున్నట్లుగపడుచున్నది. లోచనుడు నాభయము చేసిన దేశాంతరములకు కాటిగోయెనని నీరు భావించుచున్నాను. హాళీసువారు తమ చుట్టును దిరుగుచుండుట నామూలముననే యని వీరి యనుమానము. ఎప్పటికైన దమ్మందఱును నేనే జైలునకు ఒంప దలచి ప్రయత్నించుచుంటినిని వీరు భయపడుచున్నారు. ఇంతేకాక యా ముసలిముండ వీరందఱికిని నాపై గోపము కలుగునట్లు చేసి యుండును. దానిని నేనాపడవలో నాక్రమించి బంధించి పోయితిని గదా ! అందుచే నారాక్షసికి నన్ను మ్రొంగివేయవలయు నన్నంత గోపమున్నది. అది వీరితో నావిషయమున నేమేమియో చెప్పి యుండఱుకును నాపై నసహ్య భావము కల్పించి యుండును. కుంజయే

లేకయున్నచో నేనిట నిరసాయముగా నుండుట కవకాశమే లేక పోవును. కుంజ యనిన వీరందఱకును భయమే. అందుచే వీరెవ్వరును నాకు వ్యతిరేకముగ బ్రవర్తించుటకు సాహసింప జాలకున్నారు " అని భావించుకొనుచు బోవుచుండెను.

అమరేంద్రుడు డేరాలయోద్దకు బోవునప్పటి కటనున్న వారందఱు నాతనిని గాంచి తిత్తగముతో దప్పించుకొని పోయిరి. కుంజ యెటనున్నదని యాత యోరిద్దఱి నడిగెను. కాని వారెట్టి యుత్తరమును జెప్పకుండ బాటిపోయిరి. తన రాకమూలమున నచ్చటవారందఱిలోనను నిశ్శబ్దముగు గందరగోళము వుట్టినదని యమరేంద్రుడు డాహించు కొనియెను.

కుంజ యగపడకుండుటచే నమరేంద్రు డేరుయుం దోచక యొకచో నిలువబడిపోయెను. ఆతని కప్పుడు మహారణ్యములో ఘాతుక మృగమధ్యమునందున్నట్లుండెను. ఆతడు నలుదెసలం గాంచుచు సంచీవనీ లతికయగు కుంజకొఱకు వెదకుచుండెను. ఇంతలో నొక చిన్న గుడ్డ గుడారమునందు గూర్చుండి కుట్టుపని చేసికొనుచున్న కుంజ వనదేవతవలె నాడగానుండి వెడలి వెలుపలికి వచ్చెను. ఆ యుత్తర క్షణమునందే యామె సుస్మిగ్ధ తరళ కటాక్షము లమరేంద్రునిపై బ్రసరించెను. ఆతడా లీలాపాంగ శృంఖలమాలచే బంధింపబడినవాడునుంజోలి నిశ్చల నయనములతో నామె సుందర వదనముం దిలకించుచునచ్చటనే నిలువబడిపోయెను. చిన్ని కెక్కులపై చిటునవ్వు చిందులాడుచుండ గునగున నడచుచు కుంజ యప్పుడమరేంద్రుని చెంగటికి వచ్చెను.

అమరేంద్రు డానందోద్వేగముచే బ్రకంపితంబగు కంఠస్వరముతో—“ కుంజా ! డేమిముగ నున్నావా ? ” అని కుశలప్రశ్న చేసెను.

కుంజ యట్లే మందహాసముతో దల యూచుచు హృదయ భావమంతయు నాట్టిపడునట్లుగా—“ ఆ ! ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు డక్కప్ర నయనములతో నామెవంక దిలకించుచు—
“కుంజా! నిన్ను బాడవలయుననియే నేనిచ్చటికి వచ్చితిని”
అనియెను.

కుంజ కిందిదవనతవదనకములయై గోమల మధుర స్వరముతో—
“ఏమైన బనియున్నదా?” అని ప్రశ్నించెను.

అమరేంద్రుడు డక్కతిభుడై తనలో—“పనియేమున్నది? ఒకసారి
నీమోహనాకారమును దర్శింపుటయే—ఒకసారి నీ నాధుర భావణముల
నాకర్ణించుటయే—ఒకసారి నీ ప్రేమానందరసతరంగముల నోలలాడు
టయే—ఇంతకంటెను నాకు బనియేమున్నది?” అని యనుకొని
ప్రకాశముగా—“పనియున్నది కుంజా! ఒక ముఖ్యవిషయమును
గూర్చి నీతో మాటలాడవలసి యున్నది” అనియెను.

కుంజ—అట్లయినచో దయచేయుడు!

అని చెప్పి చటాలున వెనుకకు మరలెను. అమరేంద్రుడును
నాగమణిమణి యడుగులలో నడుగులను వైచుచు బయలుదేఱెను.
అట్లామె యా డేరాల కింతుక దూరమునందున్న చెట్లగుంపులోనికి
బోయి గిరుక్కున మరలి యమరేంద్రునిం గాంచి—“మీ రిచ్చట
నించుకనేవు నిలిచి యుండుదు! నేను పోయి యిచ్చట గూర్చుండుట
కేమైనను దెచ్చెదను!” అనియెను.

అమరేంద్రుడు డేమియు నక్కఱలేదని చెప్పబోవు చుండగనే
కుంజ యొక్కపగుగువ డేరాల యొద్దకు బోయెను. అమరేంద్రుడు డక్క
డేశాకియై యిచ్చటనే నిలువబడి పోయెను అతడు తనలో—“కుంజ
హృదయ మిప్పటికిని నాకు స్పష్టముగా బోధపడుటలేదు. ఎంతచనవు
చూపుచున్నను, నెంతటి ప్రేమను బ్రదర్శించుచున్నను నేమాలయనిన
నేమనుకొనునోయని ఈమెతో సంభాషించునప్పుడు నాకే భయముగు
చున్నది. ఈమె సర్వవ్యత్రైతురాలు—ఈ సుందరీమణి కుసుమ
గోమల హృదయమున గూడ దీప్తభావము కానవచ్చుచున్నది.

ఈమెకు నాయం దశారణముగ నింతదయ యేలకలిగినది ! ప్రేమ మూర్తియగు నీమెకు జీవకారుణ్యము సహజ స్వభావమే యైయుండును. ఊరక ప్రేమోన్మాదముచే నీమె నావలెనే నన్ను ప్రేమించుచున్నదని వెట్టిపడుచున్నాను. కాదు—కాదు—ఈమె నన్ను హృదయ పూర్వముగనే ప్రేమించినది నావలెనే ప్రేమించినది. అపరిచితియగు వనసుందరి యగుటచే నీమె హృదయమును నేనే గ్రహింపజాల కున్నాను. ఆనాడు పాడిన పాటలో నీమె హృదయమంతయు మూర్తీభవించి నాహృదయ ఫలకమున ముద్రితమై పోయినది. ఆగీతామృత సాగరము నందలి ప్రతి తరంగమునందును నామూర్తియే యానంద తాండవము చేయుచు నిప్పుటికిని నాకన్నులలో బ్రతి బింబించుచున్నది—ఆ మూర్తియే యీ మూర్తి ! నిశ్చయముగాన నీమె ప్రేమించి యున్నది—నావలెనే ప్రేమించి యున్నది—అట్టి ప్రేమమయ విలాసలములచోనే—అట్టి ప్రేమమయ కటాక్షములచేతనే—అనంత ప్రేమమయ దివ్యక్షేత్రమునకు నన్ని మె యాకర్షించుచున్నది—కాని—నేనెచ్చడను ? ఈమె కెట్టి ముపకారము చేసితిని ? ఈమె యూరక నన్నేల ఋణస్థునిగా జేసివైచుచున్నది ? ఎప్పుటికైన నేని ఋణమును దీర్చుకొనగలనా ?” అని భావించుకొనుచు జిత్రప్రతిమ వలె నిశ్చేష్టుడై యుచ్చటనే నిలువబడి యుండెను.

కుంజ మూడు నిమిషములలో నొక కంబళమును దీసికొని పరుగు పరుగున నచ్చటికివచ్చి యొక చల్లని కెట్టునీడ నాకంబళమును బడచి మృదుస్వరముతో—“దయచేయుడు !” అనియెను.

ప్రకరణము 29

అమరేంద్రుడా కంబళముపై గూర్చుండెను, కుంజ యవనత వదనయై యుచ్చటనే నిలువబడి యొక తరుపల్లవమునుగోసి దానిని దన వఖాంకురములచే శతఖండములుగా జిదుముచుండెను, ప్రయోజన

మేమున్నది ? తోచనిపని !—ప్రపథమమున ననిర్వేద్యమగు హృదయ భావము క్రమక్రమముగా ననుభవవేగ్య మగుచుండుటచే నమరేంద్రుని గాంచినప్పుడెల్ల నామెకు లజ్జా సంకోచము కలుగుచుండెను. అడవి లేడివలె : చచ్చినచ్చినరీతి మసలుచుండు నామె కిప్పు డడుగిడుగునకు నభ్యంతరమే కలుగుచుండెను. పనవిహంగినివలె యధేచ్ఛయైగ భాషించుచు నామె కిప్పుడు పలుకు పలుకునకును సంశయమే కలుగు చుండెను. సంపూర్ణ స్వాధీనయగు నామె క్రమక్రమముగా బలాధీన యగుచుండెను. తెలియకుండ మారిపోవుచున్న హృదయ పరిణామ నామెకు గెలిసిపోవుచుండుటచేతనే కుంజ యిల్లు సిగ్గుపడుచుండెను. ఆమె హృదయ శోరకము వికసించిన కొలదియు భావపరిమళము లలము కొనుచుండెను. ఆ యభినవామోద పరంపరల మూలముననే కుంజకీ యభినవ పరిణామము కలిగినది ! అందుచేతనే కుంజ యిప్పుడు తోచని పని చేయుచు నమరేంద్రుని సన్నిధిని దల వంచుకొని నిలువబడి యుండెను !

అమరేంద్రుడు మాత్రము సుస్థిర హృదయముతో కూర్చుండ గలిగెనా ? హృదయావేగముచే నాతనికిని నోట మాట లేకుండ జోయెను, చాలసేపటివఱకు నాతడు వెట్టివానివలె కుంజ మొగము వంక దడేశదృష్టిం గాంచుచు కూర్చుండి యుండెను. కొంతసేపైన తరువాత మృదుస్వరముతో—“ కూర్చుండుము !” అనియెను.

కుంజ కూర్చుండెను—అదేవిధముగ దల వంచుకొనియే కూర్చుండెను. కాని యొక్కమాటయైనను నాడజాలకపోయెను. ఆమె హృదయభావము నమరేంద్రుడు స్పష్టముగా గ్రహించజాలకపోయెను. గ్రహించుట కాలని కప్పుడు మనశ్చక్తి యొక్కడ నున్నది ? ఏమనుట కును నాతనికి దోచకుండెను. తన హృదయ ఫలకమున ముద్రితములై యున్న నిగూఢ భావముల నన్నిటిని సంపూర్ణముగ నామెకు జదివి వినిపింపవలయునని యమరేంద్రునకు దోచెను. కాని యాత డేమి

చేయుటకును సాహసింపజాలకపోయెను. తుట్టకుదకాతడు మెల్లగా—
 “కుంజా! ఒక ముఖ్యకార్యముం గూర్చి నేను నీయొద్దకు వచ్చితిని”
 అనియెను.

కుంజ వంచినతల యెత్తపంకగ నే వాల్చినచూపు తేల్చుకుండ
 గనే కేవలము నొక్కమాట—కోసుల కలస్వనముతో నొక్కటేమాట—
 “చెప్పడు!” అనియెను.

అమరేంద్రు డించుక యుత్సాహము తెచ్చుకొని—“ఆ దినము
 ననే కాహియాను బట్టుకొని కారాగృహమునకు బంపించితిమి,
 ఈ సంగతి నీకు చెలిసియేయుండు ననుకొనియెదను” అనియెను.

కుంజ—ఆ వినియుంటిని.

క్రమముగా నాయరువురులోనను సంగోచము వదలిపోవు
 చుండుటచే సంభాషణము సాగిపోవుచుండెను.

అమ—నీవప్పుడువచ్చి రహస్య మంతయును వెల్లడింపకయే
 యున్నచో మేమూతని బట్టుకొనజాలకయే పోవుదుము.

కుంజ—ఆ సంగతి యిక్కడవారి కెవ్వరికినిగూడ చెలియదు.
 వీరు కాహియానే యెఱుంగరు. లోచనునియందుగూడ వీరి కంతగా
 ప్రేమలేదు. ఈ నడుమ బోలీసువారి రాకపోకలు ఇరుగుచుండుటచే
 వారిమూలముననే తమ శాంతిజీవనమునకు భంగము కలుగుచున్నదని
 వీరిలో జాలమంది యూతని సెనహ్యులమకొనుచున్నారు.

అమరేంద్రు డాత్రముతో—“సరే! దానికేమిగాని, వీరందరికిని
 నీయందిట్టమేనా? వీరు నిన్ను గౌరవించుచుందురా?” అని యడిగెను.

కుంజ—నాచిన్నతనమునుండియును వీరికి నేననిన బ్రాణమే—
 ఇప్పుడు వీరందఱును నన్నే పెద్దగా జేసికొనియున్నారు.

అమ—ఆ ముసలిముంది యేమచున్నది?

కుంజ—భయముచే నేమియు ననుటలేదని తోచుచున్నది.
 కాని మనమిగువురిమీదనుగూడ నామెకు గావలసినంత కోప ముండు
 ననుమాటనూత్రము నిశ్చయము.

అమ—లోచనునకును దానికిని నేమైన మాటలు జరుగుచుండనేమోయని నాకింకను ననుమానముగనే యున్నది.

కుంజ—లేదు, నేనామెపై నొక కన్నుంచియే చూచుచున్నాను, కాని నాకు దాని రహస్యము లేవియును దెలియవచ్చుటలేదు.

అమ—ఆ వృద్ధపిశాచి మాత్రము సాధారణురాలుకాదు, ఆ గుట్ట మచ్చటనే యున్నదా ?

కుంజ—ఆఁ ఉన్నది.

అమ—దానికి నీరును మేతయునువైచి యెవ్వరు సంరక్షించుచున్నారు ? ఆ ముసలిదేనా ?

కుంజ—ఔను.

అమ—అట్లయినచో లోచనుని సంగతి యంతవఱ కేమియును దెలియుటయేలేనా ?

కుంజ—లేదు—ఎట్లు తెలియును ? వాడీదేశములోనే యుండడనుకొనియెదను.

అమ—సరే ఆ మాటలకేమి ! నేను నిన్ను గూర్చి యొక రెండు మాటలాడవలయునను కుతూహలముతో నిచ్చటికి వచ్చియున్నాను.

కుంజ విస్మయముతో నమరేంద్రుని మొగమువంక దిలకించెను. ఆమె విశాల నయనేందీవరములనుండి సుస్థిగ్ధావలోకనములు వెలువడి అమరేంద్రుని నేతపద్మములలో విలీనము నగుచుండెను అమరేంద్రుని వృద్ధయము తటిద్యేగముతో గొట్టుకొని పోవదొడంగెను, అనిమిషమునందే కుంజ పెఱుగుచూపు గిరుక్కున మరలిపోయెను, ఆమెకు మరల నెచ్చటనుండియోవచ్చి సిగ్గు ముంచుకొనిపోయెను, అప్పుడు కుంజ యవసతిముఖ కమలయై మృదుస్వరముతో—“నన్ను గూర్చియా ? నన్ను గూర్చి యేమి మాటలాడ దలంచితిరి ?” అనియెను.

అమరేంద్రు డించుక సాహసమును దెచ్చుకొని—“కుంజా ! నీవేమోకాని యెప్పటివలె నాతో మాటలాడుటలేదు, నీ వైఖరి యంతయు గ్రోతగా నగపడుచున్నది !” అనియెను.

ఆ మాట విన్నంతనే కుంజ తళుకు జెక్కులు పులకించిపోయెను, ఆమె మొగ మెట్టగ గందిపోయెను కుంజ కొంతనేటివఱకు నేమియు మాటాడజాలక యనంతరము మెల్లగా—“మీ కా సందేహ మేల కలిగినదోగాని నేను మునుపటివలెనే మాటాడుచుంటిని, మీరే నాకు గ్రొత్తగా నగపడుచున్నారు ” అనియెను,

అమరేంద్రుడు యత్సాహవేగముతో—“లేదు, లేదు, నీవు నన్ను గ్రొత్తవానిగ భావించి మర్యాద చేయుచున్నావు, సంకోదించుచు మాటాడుచున్నావు ” అనియెను,

కుంజ యప్పుడు తన గుట్టంతయును వెల్లడియైపోయెనని మఱింత సిగ్గుఁడిపోయెను, ఆమె పర్యాంగకములును స్వేదసి క్తములై పోయెను, అప్పు డామె కోమలాధర పల్లవము ప్రకంపిత మగుచుండు నతిఘ్నముతో నెలుగు తెచ్చుకొని—“ఏమి చేసితిని ? ఏమంటిని ? నేను మునుపటివలెనే యున్నాను ” అనియెను,

అమరేంద్రుడు డసంగీకార సూచకముగా దల త్రిప్పుచు—
“లేదు, లేదు !” అనియెను.

కుంజ యట్లే తల వంచుకొని—“ఎట్లుండవలయునో మీరే చెప్పుడు ! ఇక నెట్లే యుండెదను, మీమనసు నచ్చివట్లుండుటయే నాకిష్టము ” అనియెను.

అమరేంద్రుని హృదయమిక నానందమును భరింపజాలక పోయెను, ఆ యానందోన్మాదముచే నాతడు కుంజ నొకసారి వనపార నాలింగనము చేసికొన బోయెను, కాని యంతలోనే యాశ్చి సంయమనముం గావించుకొని యత్సాహ సూచక స్వరముతో—
“కుంజా ! నేనేమి చెప్పుదును ? లేనిపోని మర్యాదలుచేయక మునుపటి వలెనే యుండవలయునని నాకోరిక !” అనియెను,

కుంజ—అట్లే యుండెదను.

అప్పు డమరేంద్రుడు ప్రధాన విషయమున బ్రస్తావము నెత్తి—
“కుంజా ! నీసంబంధమున నన్నొకటిరెండు మాట లడుగవలసి యున్నది ” అనియెను.

కుంజ చూపులలో నింకను లజ్జాకరణములు మెఱయును నే యుండెను. ఆమె యెట్లో మనసు చిక్కిబట్టుకొని—“నాసంగతిని గూర్చి నాకింతవఱ కేమియును దెలియదు” అనియెను.

అమ—నేనొకనాడు మూర్ఖిదాబాదు నగరము మీదేగల యొద్దకు వచ్చిన సంగతి జ్ఞప్తి యున్నదా? అప్పుడు లోచనుడు ప్రసంగ వశమున మీతిల్లి మందులజాతి యువతియే యనియు గాని మీతిల్లిమాత్ర మొక వర్తకుడనియును జెప్పియున్నాడు. ఆ సంగతి నిజమేనా?

కుంజ—నా చిన్నతనమునందలి సంగతు లేవియును నాకు జ్ఞప్తియందులేవు. నాతిల్లినిగాని, తండ్రినిగాని నేనెన్నడును జూచి యుండలేదు కాని నేనొక లాలాయొద్ద బెరిగితిని. ఆతడు నన్నెంతయో గారాబముతో బెంచెను ఆతడే నాకొక యుపాధ్యాయుని మూలమున బంగాళా భాషయందు బాగుగ వ్రాయును జదువను నభ్యసింప జేసెను.

అమ—ఆతడు హిందూస్థానీవాడుగదా—నీకు బంగాళాభాష నేర్పించుటకు గారణమేమి?

కుంజ—ఏమో! నాకు దెలియదు.

అమ—నీవు బంగాళీల కుటుంబమున జన్మించినదానవని ఆతని కేమైన దెలియునేమో?

కుంజ—ఆ సంగతియును నాకు దెలియదు.

అమ—పరే—ఆతడు నీతండ్రి గాడను సంగతి నీవేవిధముగా దెలిసికొన గలిగితివి?

కుంజ—ఆతని భార్యయే యొకనాడు నాపై గోపముచే మండి పడి నోటికిరాని తిట్లను దిట్టచు—“ఎఱవు సొమ్ము బరువునకుజేటు— పరుల బిడ్డలకై యెంత ప్రాకులాడిన నేమిలాభము!” అని విసిగి కొనియెను. అప్పుడు నేనామె తనయను గాననియు, నాకు దల్లి

లేనవియు దెలిసికొని యటనుండి లాలాయొద్ద కేడ్చుచుబోయి ఆతని యొకిలా గూర్చుండి జరిగిన సంగతి యంతయును జెప్పితిని, ఆతడు నమ్మాజడించుచు—“ అమ్మా ! ఈమాట నిజమే. నీవు మాబిడ్డవు కావు ; నీవు మందులదానవు ; లోచనుని బిడ్డవు ; నిన్ను బెంది పెద్ద దాని జేయవలయునని యాతడే నాకొప్పగించి పోయినాడు ” అని చెప్పెను.

అమ—ఆలాగా ! అట్లయినచో లోచనునకును, నాతనికిని నెట్టి సంబంధముండెనో నీకు దెలియునా ?

కుంజ—తెలియదు.

అమ—కాహియా నిదివఱ కెప్పుడైన జూచియున్నట్లు నీకు జ్ఞప్తియున్నదా !

కుంజ—నాచిన్నతనమునం దెప్పుడో యెచ్చటనో యాతని జూచినట్లు నామనసునకు దోచుచున్నది. ఆతని బ్రహ్మధముమున జూచినప్పుడే నాకీసంగతి స్మృతికి వచ్చినది.

అమ—నీచిన్నతనమునం దాతని నెచ్చట జూచితివో జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొనగలవా ! ఆ లాలా గృహమునందేగదా !

కుంజ—ఆ సంగతి జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొనవలయునని చాల దినములనుండి ప్రయత్నించుచున్నాను, కాని స్మృతి కలుగుటలేదు. కాని నేనొకప్పు డాతని యింటికి బోయినట్లును, నచ్చట నాకంటె బెద్దదియగు నొక బాలికతో నాడుకొన్నట్లును స్వప్నవృత్తాంతమువలె నామనసునకు దోచుచున్నది.

అమ—అది యేమూరో, ఆయిల్లెట్టివో బాగుగ ప్రయత్నించి జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొనజాలవా !

కుంజ—ఎన్నియోవిధముల నాలోచించుచునే యున్నాను. ఏమియును స్మృతి కలుగుటలేదు.

అమ—ఆకాలపువా రెవ్వరైన నిప్పుడు మీగుంపులో జేరి యున్నారా ?

కుంజ—ఒక్క తెమాత్రమున్నది. కాని దానివలన నేనాగతి తెలిసికొనుటకును మన కవకాశములేదు. అది మనకేమియును జెప్పను.

అమ—అది యెవ్వరు ?

కుంజ—ఇంకెవరు ? లోచనుని ప్రాణమునకు బ్రాణమై సంచరించుచున్న యా ముసలి ధాకినియే,

అమ—నీ వెప్పుడైన నీవిషయమునుగూర్చి యామెతో బ్రస్తావించితివా ?

కుంజ—నేనుమాత్ర మామె నెన్నడు నడుగ లేదు. అడుగుట కంత యావశ్యక మేమి కలిగినది ?

అమ—నీతిండ్రి యెవ్వరో, తల్లియెవ్వరో తెలిసికొన నలయునని నీకెప్పుడును గుతూహలమే కలుగ లేదా ?

కుంజ—ఇదివఱ కెన్నడును నాకట్టి యుద్దేశము కలుగ లేదు—
కాని—ఇప్పుడు మాత్రము—

అనువంతనే ఆమె సర్వాంగకములును బులకితములై పోయెను ; మనోహర ముఖమండల మెఱునై పోయెను. ఇక నామె యేమియు మాటాడక తలవంచుకొని కూర్చుండెను.

అమరేంద్రుడు దుశ్సాహముతో—“కుంజా ! ఏనుంటివి ? ఇప్పుడా !—ఇప్పుడు మాత్రము నీ కాళోరిక యేల కలుగుచున్నది ? చెప్పవా ! చెప్పవా !” అనియెను.

ప్రకరణము 30

కుంజ యేమియును మాటాడజాలకపోయెను. కాని అమరేంద్రు డామె హృదయ భావమును స్పష్టముగా దెలిసికొన గలిగెను. ఆమె తన్ను మనఃపూర్వకముగ ప్రేమించినదని యాతడు గ్రహించు కొనియెను. అందుచే నిప్పుడతని హృదయమునందలి సంశయ లేకము దూరమైపోయెను. అతడు మరల మరల ప్రేమపూర్ణ స్వరముతో

నాఁషయముం గూర్చియే ప్రశ్నింపబడినదిగాను, “ ఏమి కుంజా ! ఇప్పుడు నీతిల్లిదండ్రుల చరిత్రమును దెలిసికొనవలయునని కోరిక కలుగుచున్నదా ! ఇన్నాళ్ళనుండియు లేనికోరిక యిప్పుడేల కలుగ వలయును ? కానినామేమో చెప్పనా కుంజా ! ” అనియెను.

అమరేంద్రు డిట్లు విడువకుండ బ్రశ్నించుచుండగా బాపము సిగ్గుచే గొట్టుకొని పోవుచున్న కుంజ యేమని ప్రత్యుత్తరము చెప్ప గలదు ? అమరేంద్రుని గాంచిపచ్చటిపండియే యుద్ధమువలె నిర్మల మగు నామె కోమల హృదయమునం దించుక యాశ కలుగుట కారంభమయ్యెను ; ఆ భావ మనుభవవేద్యము కాదొడంగెను. అంతఃకూర్చి మామె జీవితమునందా భావమునులేదు ; ఆశయును లేదు—అమరేంద్రుని పరిచయ మధికమైనకొలదియు, నాలని మహా భావము బోధ యగుచున్నకొలదియు నా బాలికామణి కాశయు, సుత్సాహమును, వానితో గూడఁ జ్ఞాపేగమును వర్ధిల్లి పోవుచుండెను.

అమరేంద్రుని మూలమువనే యామె కంటిటిసిగ్గు ! అప్పుడు కుంజ యేదో విధముగా నమరేంద్రునకు బ్రత్యుత్తరము చెప్పట కొఁటి రెండునాడులు ప్రయత్నించెను గాని సిగ్గు నోరదమివైచుటచే నేమియు మాటాడజాలకపోయెను. లజ్జానలవదనయైయున్న కుంజ యచ్చటి చెలువముంగాంచి యమరేంద్రు డానందోన్మాదముచే మనసు సిలుమకొనజాలిపోయెను. ఆమోపవేశముచే నాత డొడలెఱుంగక యామె కోమల కరల్లవమును దన కరకమలమున గీలించెను ఆ సుఖ స్పృహచే కుంజ యానంద వివశయైపోయెను. అప్పు డామె తనచేతిని వదలించుకొనలేదు, వదలించుకొనుట కామెకు బాహ్యజ్ఞాన మెక్కడ నున్నది ? అప్పుడు కుంజ కరల్లవము సుడిగాలి తాకునం దూలు వెదురాకుంబోలి కంపించిపోవుచుండెను. స్వేదసిక్తంబులగు నామె సర్వాంగకంబులును బులకాంకురములచే నిండిపోయెను, ప్రణయరస నిమగ్నులగు నారిమణిపాలుల కాగోధూళికాలగ్నమున బ్రణిగ్రహణము

జరిగిపోయెను. ఏమనుటకును, నేమిచేయుటకును నామెకు సాహసము కలుగకుండెను. అప్పు డమరేంద్రుడు మరల బ్రేమమధుర కంఠ స్వరముతో—“ కుంజా ! చెప్పవా ! ఆ కోరిక యిప్పు డేల కలుగుచున్నది ? ” అనియెను.

అప్పుడు కుంజ మృదులాధర పల్లవమునుండి యస్ఫుట మధుర స్వరముతో—“ ఎందుచేతనో నాకే తెలియుటలేదు ! ” అను మాటలు వెలువడియెను. ప్రేమమయులగు నాసుందరీ సుందరుల సమావేశముచే నాతరుపండము రమణీయోద్యానముంబోలి శోభాసంపన్న మయ్యెను. అప్పు డచ్చట నితరజను లెవ్వరునులేరు. రహస్యముగా మాటలాడుకొనవచ్చుననియే కుంజ యమరేంద్రు సచ్చటికి దీసికొని వచ్చెను. అమరేంద్రు డొకసారి నలుదెసలను బరికించి చూచెను ఎచ్చటను గూడ నెవ్వరు నగపడుటలేదు. ఇక నాత డాత్మసంయమముం గావించుకొనుట కసమర్థుడైపోయెను. అప్పు డాతడు చటాలున కుంజను దన వక్షమునం జేర్చుకొని యామె లెళుకు జెక్కులపై బడినారులు, నూలుసారులు, వేయిసారులు ముద్దులు పెట్టుకొనియెను. ఆనంద పరవశయగు కుంజ వదనమండల మున్నడా గోధూళిబోలి రాగ రంజితమై యపూర్వ రామణీయకముం దాల్చెను.

అతితరంబులై వెలువడు క్రొవ్వేడినిపడయూర్పులచే నానాలి కామణి యధరపల్లవము ప్రచలితిమై పోవుచుండెను ; నక్షోభాగము ప్రకంపితమై పోవుచుండెను. ఆ సుఖసమయమునం దాకస్మికముగ నామె హృదయమున సంకోచము కలిగెను. ఆ సంకోచముచే గుంగి యామె చటాలున నమరేంద్రుని కొగిలి విడిపించుకొని యతిస్థమునో మనసు కుదురుపఱచుకొని ప్రకంపితంబును బ్రణయ మధురంబును నగు మృదుల స్వరముతో—“ నేను మందులదానను—నీచజాతిని—నేను—మీకు దగినదాననుగాను—నన్ను తీమింపవలయును ! ” అని యామె యొక్కయుదుటున లేచి నిలువబడియెను.

అమరేంద్రుడును హృదయావేగముతో జటాలున లేచి నిస్సంగోచముగా—“కుంజా ! నేను నిన్ను బెండ్లియాడెదను— నీకిష్టమున్నదా లేదా ! చెప్పుము !” అనియెను,

కుంజ యాకస్మికముగ నప్రతిభయై లజ్జావేశముచే దల వంచు కొని యట్లే యస్ఫుట స్వరముతో—“నేను మందులవాళ్ళ బిడ్డను— నేను” అని యిక మాటాడజాలకపోయెను.

అమరేంద్రుడు మత్సాహోద్యేగముతో—“కుంజా ! నీవు మందులదాసవు కావు—కాయస్థ వంశమున జనియించితివి—నీవు మాయమూల్యుని కాత్మీయుడగు నానందకుమారవసు మహాశయునకు దనూజాతవు !” అనియెను.

కుంజ విస్మయ నిమగ్న హృదయముతో స్తంభితయైపోయెను. ఆమె చంద్రకాంత శిలాప్రతిమవలె నిలువబడి తడకదృష్టితో నమరేంద్రునివంక చూడదొడంగెను. ఆ యాశా నయనములతో నతి నిగూఢములగు నామె హృదయ భావముల నమరేంద్రుడు విస్పష్టముగా గ్రహింపకలిగెను. అప్పుడాతడు దృఢస్వరముతో—“కుంజా ! నేనీప్పుడు చెప్పిన మాటకు నీకింకను నిదర్శనమును మాత్రము చూపజాలను. కాని యీమాట యథార్థమనియే నీవు విశ్వసింపవచ్చును, ఎప్పుడైతే నే నీ విషయమున దగిన ప్రమాణములను జూపజాలకున్నచో నా పేరమరనాధుడుకాదు” అనియెను.

ఔరా ! నవయావన సులభంబగు నా భావోద్దీపనము ! ఆ హృదయావేగము ! ఆ ప్రబలత్సాహము—ఆ నిశ్చల మనోరథము ! ఆ నవనవోత్తేజనము !—ఔను ! అమరేంద్రుడు డిప్పుడు సంపూర్ణ యావనముడై యున్నాడు. మఱియు బ్రణయోన్మాదముచే మత్తుడై యున్నాడు. అందుచేతనే యాతని హృదయ మింతటి తీవ్రమై యుండెను. కుంజ యేమియును మాటాడుటలేదు ; నిశ్శబ్దముగా గూర్చుండియుండెను. ఆమె కోమల హృదయ తేత్రమునం దింతివరకు

నకుంతితమైయున్న యాశాలత నమరేంద్రుని వచన సుధారసముచే నాకస్మికముగ గొనలుసాగి, ననిచి, పూచి నవనవామోద విలసితము కాజొచ్చెను. అప్పు డమరేంద్రుని నిశ్చల వీక్షణములనుండి నిస్పృహము గను, గుంజ తరళ కటాక్షములనుండి యస్పృహముగను. హృదయ భావములు మూర్తీభవించి ముఖరంగముల సవిలాసముగ సర్తనము చేయుచుండెను. ప్రథమ ప్రణయరంగమున బ్రథమ సమావేశముం గాంచియున్న ప్రణయినీ ప్రణయుల మనోభావములను యధా రూపముగ వర్ణింపజాలిన సరసకవి శిఖామణి యంతపట కెవ్వడును బయల్పడి యుండలేదు.

అమరేంద్రుడు మరల గుంజ హస్తమును బట్టుకొని ప్రణయ మధుర స్వరముతో—“కుంజా ! శిష్యము ! నన్ను బెండ్లి యాడదవా ?” అనియెను.

కుంజ సాహసించి యెన్నియో విధముల బ్రయత్నించెను గాని యెట్టి ప్రత్యుత్తరము జెప్పజాలకపోయెను కాని యమరేంద్రుడు త్యాహోదేశముచే నదేవిధముగ బ్రశ్నించి వీడించుచుండుటచే నామె తుట్టతుదకు మృదుస్వరముతో—“నేనేమి చెప్పగలను ?” అనియెను.

అమరేంద్రుడు ప్రేమభరముచే నాచెలువ నెమ్మొగమును దన రెండుచేతులతోడను నెత్తి మరల నొక ముద్దు పెట్టుకొనియెను. కుంజ విశాల నయన కమలములు సమీకృతములైపోయెను. అమె యమరేంద్రుని దక్షిణ భుజంబున నుత్తరచాంగమును, వామ భుజంబున దక్షిణ కర కమలమును జేర్చి యానంద వివశియైపోయెను. అమరేంద్రు డప్పుడు సానురాగముగ నారమణీ రత్నమును నవ వక్షరూపం జేర్చి కొని యాసుందరి సోగ కన్నుల వలకు వలముకొనియున్న కుటిల కుంతలములను మెల్ల మెల్లగ సవరింప దొడంగెను.

అప్పటి కమరేంద్రుని వయ సుమనసియై దేండ్లకంటె సధికముగా లేదు. కుంజకు మాత్రమో—పద్మనైదు వత్సరముల ప్రాయము !

అప్పుడా యిరువురి జీవితములును, ప్రాసాదస్వరీ ద్వయముంబోలి స్వాభావిక నియమముచే నొక నిర్మల ప్రణయ క్షేత్రమున సమ్మిలితములై పోయెను. ఇక నా ప్రవాహ వేగము, నెవ్వగడ్డగింపగలరు ?

ఏకహృదయముతో, సేకభావముతో, సేకశరీరులై యున్న వారి కప్పు డరీతిగా నింతసేపు గడచిపోయెనో తెలియుటయేలేదు. కుంజయేతాగ్రచిత్తముతో నేమియో భావించుకొనుచు నేలమును సంజ్ఞా విహీయై యుండెను. ఆమె యుత్తమాంగ మమరేంద్రుని స్కంధ ప్రదేశమున విలుంతిత మగుచుండెను. ఆ సుందరీమణి సుకమార తనులత యాతని వక్షఃప్రదేశమున నలస భావముతో నలముకొని యుండెను.

ఆమె హృదయమునం దణుచూత్రమైనను విరక్తిని గల్పించుట కమరేంద్రుడు సాహసింప జాలకపోయెను. అప్పు డాత డనిర్వచనీయంబును, స్వర్గీయంబునునగు నానందమును సుపూర్ణంబుగ ననుభవించుచు కూర్చుండి యుండెను. అట్లెన్ని నిమిషములు గడచి పోయినవో యానంద తన్మయుడగు నాతనికి తెలియనేలేదు.

అంతలో కుంజ యాకస్మికముగా మొగ మింతచేసికొని చక్రీత భావముతో నమరేంద్రుని కొగిలిన విడిపించుకొని చటాలున లేచి దూరముగ బోయి తలవంచుకొని కూర్చుండెను. ఏమియు మాటాడ లేదు. అప్పు డామె సర్వాంగకములను స్వేదబిందు సంకలితములై పోయెను ; విడువకుండ వేడి నిట్టూర్పు లతితీవ్రముగ వెలువడుచుండెను. మఱియు నామె మూసవదనమును దేనియో యొకవిధమగు గంభీరభావ ముద్యోతక మగుచుండెను. ఆ యాకస్మిక పరిణామముం గాంచి యమరేంద్రుడు భయపడిపోయెను ; మోహవేశముచే దానొనరించిన నావాస కృత్యములను మునుమున జాల నొచ్చుకొనియెను. అప్పు డాతడు ప్రకంపిత స్వరముతో—“ సుంజా ! నీకు గోపము వచ్చినదా ? ” అనియెను.

కుంజ యేమియును మాటాడలేదు. కూరుచున్న యామె కూరు చున్నట్లే కుంగిపోవుచుండెను. అప్పుడయ్యేందుడు చటాలునలేచి చెంతకు బోయి యామెం గొగిలించుకొని—“కుంజా! ఒక వేళ నేను తొందరపడి యేమిపచారముచేసిన నీకు గోపమును గలిగింది యుంటినేని నాపై దయయుంచి నన్ను తీమింపుము” అనియెను.

ఆ బాలిక యేమేమో చెప్పబోయెనుగాని పాపమామె నోటి నుండి మాట వెళ్లవలసిలేదు. అయ్యేందుడు డామె ననేక విధముల బుజ్జించుచు నామాటయే యడుగుచుండెను. కుంజ చంచల నయన ములతో దిక్కించుటయేగాని యేమియు మాటాడజాలకపోయెను. ఇంతలో నావృత్తాంతరాశమునుండి యాకస్మికముగా గర్జకతోరంబగు వికట హాసము బయలు వెడలెను.

తోడనే యయ్యేందుడు కుంజను వదలివైచెను. అప్పుడు కుంజ యదరిపడి తలయెత్తి వ్యాకుల భావముతో నలుదెసలను బరికించి చూచెను. అంతలో నామె కేమిలోచెనోగాని యాయుత్తర క్షణమునందే చటాలున లేచి నిలువబడియెను; మరల నొకసారి యన్నివైపులకును దిగి దృష్టులను బరిగించెను; అనంతర మయ్యేందుని మొగమువంక గనుకొనెను; ఏమియును మాటాడలేదు; అట్లు మాటాడకుండగనే తత్తరిపడుచు చంచల చరణ విన్యాసముతో డేరాల వైపునకు బరుగెత్తెను.

ఆ నిమిషమునందే యయ్యేందుడును నొక్క పరుగున బోయి యామె చేయి పట్టుకొనియెను. అప్పుడు కుంజ కేవలము నుద్విగ్న హృదయముతో, పూన వదనముతో, గోమల గద్దన స్వరముతో—“దయయుంచి నన్ను విడిచెట్టుడు. నాయపరాధమును తీమింపుడు—నేనేమియు నెఱుంగనిదానను—చిన్నదానను—తెలివితక్కువదాననై వెనుక నుందరయక మహాపరాధము చేసితిని—ఇందుకొఱకు మీరిప్పుడుగాకన్న నేటికైనను నన్ను దృఢీకరింపక మానరు!” అనియెను.

అమరేంద్రుడు వ్యాకుల హృదయముతో—“కుంజా ! ఏమనుచున్నావు ! నేను నిన్ను దృఢీకరించునా ? ఏమి ? నీవేమి తప్ప చేసితివి ? ఏ కారణముచే నిన్ను నేను తృణీకరించును ? అట్లెన్నటికిని జరుగదు—నీవు నీనోటితో నెన్నడు నిట్టిమాట యనవలదు—వలదు—వలదు—” అనియెను.

చూచుచుండగనే కుంజ కనుదమ్ము లశ్రుజల పరిపూర్ణములై పోయెను. అప్పు డామె సజల నయనములతో గంపిత తనువల్లితో, గాతరకంఠ స్వరముతో—“నా తప్పులను తీమింపుడు—నన్నిప్పటికి మన్నింపుడు ! నాశరీరమునే, నామనసునే—నా ప్రాణమునే—మఱపించి వైచిన యింతటి పెరమానందమును నేనెదివఱ కెన్నడు ననుభవించి యుండలేదు—ఇక నెన్నటికైన ననుభవించునను నాశలేదు—నామనసంతయు నిప్పుడు వికల్పమైపోయినది—నేనల్పురాలను, మందుల దానను—ఏమియును నిలుంగనిదానను—బోధించినను దెలిసికొన జాలనిదానను—దయయుంచి మీరిప్పుడు మీనివాసమునకు వెడలి పొందు !—అట్లుపోక మీరింకను నచ్చటనే యున్నచో నేనొక్క సారిగా బిడ్డిదాననై పోవును—” అని ఒక నామె మాటాడ జాలక పోయెను.

అమరేంద్రున కప్పు డేమి చేయవలయునో, యేమని శ్రమింపరము చెప్పవలయునో నిశ్చయించుకొనగల సామర్థ్యము లేకుండ పోయెను. ఆత డప్రతిభుడై యతి కష్టముతో కుంజ హస్తమును వదలివైచెను. అోడనే కుంజ యటనుండి యతి వేగముగ బరుగెత్తి పోయెను. అమరేంద్రు డచ్చటనే హతబుద్ధియై స్తంభితుడై నిలువబడి పోయెను.

ఈ విధముగా నచ్చట నంతసేపు నిలువబడి యుండెనో ఆతనికి దెలియలేదు. ఇంతలో మరల గఠోరంబగు నా వికటహస్తధ్వని శ్రవణగోచరిం బగుటచే నాతని కొక్కసారిగ స్మృతి కలిగెను,

అప్పు డాత డదరిపడి చటాలున వెనుకకు దిరిగి చూచెను. కాని యెచ్చటను నెవ్వరును గూడ గడవలేదు.

చూడగా నెచ్చటికి సంధ్యాకాలము గడచిపోయెను, రాత్రి యెనిమిది గంటలై యుండునని యాత డూహించు కొనియెను, అతనికి దెలియకుండగానే యంత శీఘ్రముగా సంతసీపు గడచిపోయెను. అమరేంద్రుడు తాను కలకత్తానుండి యెక్కివచ్చిన బోటును రేవు నందు విడిచి పాదచారియై యెచ్చటికి వచ్చియుండెను. ఇంత యాలస్యమై పోవుటచే గళాసు లందఱును దనకొఱ కెంత యలబడి పడుచుందురో మని యమరేంద్రుడు డితిస్వీతముగ రేవున కభిముఖుడై బయలు దేఱెను.

ప్రకరణము 31

ఆ మందులవాళ్ళు డేరాలను వైదియున్న ప్రదేశము చందన నగరపు రోడ్డునకు జాల దూరమునందున్నది. అది యొక పొలము బయలునందలి యొక ప్రాంతము రోడ్డునకు దానికి నించుమించుగా నొక మైలు దూర మున్నది. త్రోవ కూడ సంత సుగమమయినది కాదు. చేల సమమనుండియు జేల గల్లనండియు నడచిపోవలయును. ఆ మార్గమునందు సర్పభయము కూడ నున్నది.

ఆ దిన మమీవాస్య యగుటచే సంధికార మతినిబిడమై యుండెను. ఎట్టయెగుట నొంటి రెండడుగుల దూరమందున్న చానిని గూడ దృష్టిించుట యసాధ్యముగా నుండెను. ఎదురుగా దూరము నందున్న రోడ్డుమీద నొక కోమటి దుకాణ మున్నది. ఆ గాఢాంధ కార మధ్యమునందా యంగడిగోనున్న దీపము నక్షత్రమువలె గాన వచ్చుచుండెను. అమరేంద్రుడా దీపమునే లక్ష్యముగా జేసికొని యా దుర్గమ మార్గమున సతిజాగరూకుడై నడచిపోవుచుండెను.

ఆ సమయమున వెనుక వైపునుండి యెవ్వరితో యడుగుల చప్పుడు వినవచ్చినట్లూతని కొకటి రె ఓసాకు లనునానము కలిగెను. ఆతడు వెనుకకు దిగి చూచెను. ఆ ఘోరాధికారమున నాతని కంటి కెవ్వరును గూడ నగచడ లేదు.

కుంజ మరల దన్నునసరించి వచ్చునను నాశ యాతని కెంత మాత్రమును లేదు. తుట్టతొదకు కుంజ హృదయమున గోపమే కలిగెనో భయమే కలిగెనో యాతని? బోధపడలేదు. కాని యామె నిస్సంశయముగా నాతని నొకటి బొమ్మని ప్రార్థించినది. విరక్తి చేతనా! కాక నిరాశచేతి! ఇంతలో నీవిధముగా మారిపోవుట కింత కారణ మేమున్నది? ఏమోగాని యప్పటి యామె హృదయ భావ మవేద్యమై యుండెను. అమరేంద్రుడీ సంగతు లన్నియు నాలోచించుకొనుచు నిరుత్సాహియై నడచుచుండెను.

మరల నాతని కొకటి నడుగుల చప్పుడైనట్లు తోచెను. అమరేంద్రు డడరిపడి యుచ్చటనే నిలువడి నెంతో నీవిధముగా నాలోచించుకొనియెను— 'ఆ డేరా వైపునుండి యెవ్వరో ఈదాకిని వచ్చుచున్నట్లున్నది. అట్లున్నచో ద్వారలోనే నన్ను గలిసికొనగలరు. కలసికొన్నచో బాగుగనే యుండును. ఈ గాఢాధికార మధ్యమున నొంటిగ బోవుటకంటె నొకరి కొకరు తోడుగా నడచిపోయినచో సరిశ్రేష్ఠముగి రోడ్డును జేరవచ్చును ' అని—

అమరేంద్రుడా యుద్దేశముతోనే కొంగునేపచ్చట నిలువ బడియెను గాని తగువారే మరల నెట్టి పదకల్పమును శ్రవణగోచరము కాలేదు. ఎవ్వరో చుట్టియొక వైపునుండి డేరాల వైపునకు బోవు చుండిరనియు నిశ్శబ్దముగ నంధకారమునందా యడుగుల చప్పుడే వినవచ్చెననియు, నెవ్వరైన వచ్చుచున్నచో నీపాటికి దన్ను గలిసి కొనియే యుండురనియు నిశ్చయించుకొని యానడా యుండి దీపమును గుఱుతు చూచుకొనుచు మరల నడచుట కారంభించెను.

అట్లాత డించుమించుగా సగము దూరము వఱకును బోయెను. ఇంతలో మరల నెప్పటివలె నడుగుల చప్పుడు విసవచ్చుటచే నాతడదరిపడి వెనుకకు దిరిగి చూచెను. ఆ నిబిడాంధకార మధ్యమునందాతని కన్నుల కేదియో యస్పష్టముగ గానవచ్చుటచే నదరిపడి చటాలున బది యడుగుల దూరము వఱకు నొక్క గంతుపైచి నిలువబడియెను. గాఢాంధకారము మిన్నున మిన్ను నేకిమైయుండినను. అతడట నిలిచి మరల వెనుకకు దిగి పరిశీలించి చూచెను. సబలంబుగ బాచి యెత్తబడిన యొకచేయి—ఆ చేతి మందలి నిశితంబగు భీకర కరవాలము! ఆ యంధకారమున దా స్వకృతి పిశాచమువలె నస్పష్టముగ గానంబడు చుండెను—ఆ వెనుక వైపునుండి యెవ్వరో దారుణ కృపాణ సంకలితంబగు నాహస్తమును బలవంతముగ లాగి పట్టుకొని యుండిరి.

ఇక నొక మేషమాత్ర మాలస్యమేయైనచో నా సముద్యత కృపానాథులముచే నమరేంద్రుని పృష్ఠదేశ మామూలవిధము కావలసినదే—కౌరా! ఎంతటి ధారుణ పుటనము! అమరేంద్రుని శరీర మంతయును ఘర్మసంసిక్తమైపోయెను. అతని తల తిరిగిపోవుచుండెను. అప్పుడతల దాకస్మికముగ స్పృశితుడయ్యును దత్తణమునందే ముందటి కొక్క యుదుటన లంఘించెను. అతడు మరల వెనుకకు దిరిగి చూచునప్పటికా యరువున వ్యక్తులు భూమిపైబడి పరస్పర బలప్రయోగమున నొండొరుల న్నాశింపచుచుండిరి. అమరేంద్రుడప్పుడు చటాలున వారి చెంతకు బోయెను. అప్పటికొకవ్యక్తి వత్సో భాగమున గరవాలాగముతో బాచుటకు బ్రణవణంబుగ బ్రయత్నించుచుండెను రెండివ్వ్యక్తి యరి నాహసముతో నాత్మ రక్షణము చేసికొనుటకు బ్రయత్నించుచుండెను. అందెవ్వరి నోటినుండియు నొక మూటయైన విలువడటలేదు.

అప్పుడమరేంద్రుడా విధముగా బాడుప జూచుచున్న వ్యక్తి చేతియందలి కరవాలమును జటాలున నూడబెట్టికొని దూరముగ

బాటపై చి యా వ్యక్తి కంఠమును రెండు చేతులతోడను బలవంతముగ నొక్కి పట్టుకొనియెను. ఆ యవకాశమునందా రెండవ వ్యక్తి యాయాసముచే వగచ్చుకొనుచు నొక్క యుడుటున లేచి నిలువ బడియెను.

ఆ ప్రథమవ్యక్తి యమరేంద్రుని చేతులనుండి యెట్లయిన దప్పించుకొనవలయునని శక్తికొలదిని బ్రయత్నించుచుండెను ; గోళ్యో రక్కుచు నారని శరీరము ధీమతముగ జేసివైచుచుండెను ; కఠచుటకు గూడ సనేక విధముల బ్రయోసపడుచుండెను. మఱియొకడైనచో నా బాధలను సహింపజాలక హలాశుద్ధై విడిచిపెట్టవలసినదే. కాని యప్పు డమరేంద్రుని శరీరమునం దపరిమిత బలమున్నది—ఆతని హృదయమునం దసాధారణ ధైర్యమున్నది. ఆతడా వ్యక్తిని దన పాదముల సందున నిటికించి హమహస్తముతో రెండుచేతులను గట్టిగ బట్టుకొని, దక్షిణ హస్తముతో మొగమును బైకెత్తి యా యంధకామున బరికిలించి చూచెను. తోడనే యాతడు విస్మితుడై పోయెను. వారెవ్వరు ? ప్రత్యక్ష రాక్షసియగు నామందులముసలిదియే !

అమరేంద్రు డిదివఱకు జేసిన యపకారమునకు బ్రతీకారముగా నారని నెట్లయిన జంపవలయునని యుద్దేశించుకొని యామె కృపాణ హస్తయై వచ్చియుండెను. ఆమెం గాంచివంతనే యమరేంద్రుని సర్వాంగకములును గ్రోధావలముచే బ్రజ్వలితము లై పోయెను. ఆ శ్రోధోద్రేకముచే నార డామెను దన పాదములతో గట్టిగ నొక్కిపైచెను. ఆ బాధకు సహింపజాలక యప్పుడామె బిగ్గటగా నేడువ నారంభించెను.

ఇంతలో సమరేంద్రుని వెనుకవైపునున్నవ్యక్తి సంభ్రమ నూచక స్వరముతో—“వలదు—వలదు—సహారణముగా జంపవలదు!” అనియెను.

అమరేంద్రుడు డడకిడి—“ ఎవరువారు ! కుంజయేనా ! కుంజా ! నీవు నాకు మూడుసార్లు ప్రాణదానమును గావించితివి. నీవీ రాక్షసి దారుణ శృపాణ హస్తమును వెనుకనుండి బలవంతముగ బట్టుకొనకయేమున్నచో నాఖడ్గప్రహారముచే నేరీపాటికి మరణించియే యుందునునుమా ! ” అనియెను.

కుంజ మృదుస్వరముతో—“ ఈ డాకిని మీ వెనువెంటనే బయలుదేటి వచ్చుచుంటుంటే గాంచి నానుననువం దనుమానము కలుగుటచే నేనును దీని వెనుకనే వచ్చియుంటిని ” అనియెను.

అను—ఆలాగా ! నేనప్పుడు దీనిచేతిలో శక్తిని లాగి కొని పాతవైచితిని గాని లేకున్నచో నిది నిన్నును జంపవలయుననియే తలంచినది.

కుంజ చిలువప్పు వచ్చుచు—“ అంతభాగ్యమా ! అట్లు జరగినచో నిది నాకైతియో యుపకారము చేసినదయే యైయుండును—ఈ నిరర్థక జీవితమువలన లాభమేమున్నది ! ” అనియెను.

అను—కుంజా ! నీకింత నిరాశయేల ! అట్లయినచో నీవిప్పుడు నన్నేల బ్రతికించితివి !

కుంజ యేమియును మాటాడలేదు. ఆ యంధకార మధ్యమునం దామె ముఖభావము లవిదిశిమిలై యుండెను.

అను—కుంజా ! నీవీ పాపాత్మురాలి నిప్పుడు తానాకు నీరీ కొని పోయెదను. దీనికి మరణదండనము కాజాలదు. ద్వీపాంతరవాస శిక్షయగును.

అని చెప్పి యాతడా రక్కసిని వదలి కేవలము మామె యెడమచేతిని మాత్రము పట్టుకొనియెను. ఆ అమరేంద్రుని లోహ ముష్టినుండి చేతిని వదలించుకొనదగిన శక్తిగలవా రెవ్వరున్నారు !

ఆ దురాత్మురాలింతి సేపటివఱకు మాటాడుటయేలేదు. కాని యిప్పుడు మాత్రము కుంజ నుద్దేశించి వికట స్వరముతో—“ ఓరీ నిరాశ్వురాలా ! దురదృష్టవంతురాలా ! నాకు ద్వీపాంతరవాస

శిక్షయైనచో నీకేమిలాభము! నాకాలము చెల్లిపోయినది. ఇక నాకేమైనను భయములేదు—నీమాట చూచుకొనుము! నాకే యట్టి శిక్షయైనచో :క నీవు జీవించి మున్నంతకాలము నిట్లే మందుల దానవై యుండవలసినదే!” అని ధిక్కరించెను.

ఆ మాట విన్నంతనే యమరేంద్రుడు డుత్సాహముతో—
“కుంజా! దీని మాటలను వింటివా? దీనికి నీ తల్లిదండ్రుల వృత్తాంత మంతయును చెల్లించియుండునని నాకు దోచుచున్నది!” అనియెను.

ఆ దుష్టురాలిపేరు రాసమణి—కాని పేరికి దగిన గుణ మొక్కటియు నామె జీవిత చరిత్రమున గానవచ్చుటలేదు. ఆ రాసమణి యప్పుడు మఱింత శోషముతో మండిపడుచు—“అయ్యా! నాకు శ్రీఘముగ ద్వీపాంతరవాస శిక్షను జేయింపుము. అందుకొఱకు నాకిణుమూత్రమును భయములేదు—కాని దానికిమాత్ర మొక్క దిద్దుడియైనను దక్కకుండ బోవును—ఎల్లకాలమును నిరుపేదరాలగు మందులదియే యైయుండును—ఇప్పు డెట్లున్నదో యిక నెప్పుడును గూడ నట్లే—” అనియెను.

అప్పు డమరేంద్రుడు శాంత స్వరముతో—“రాసమణి! నీవు కుంజ తల్లిదండ్రుల నెఱుంగుదువా?” అని యడిగెను.

రాసమణి వికటహాసము చేయుచు—“ఎఱిగిననేమి! నేను చెప్పినప్పుడుగదా!—దీనిరక్తమును జూచిన తరువాతగాని చెప్పుదునా?” అనియెను.

కుంజ—అదియేమే! నేను నీకేమి యపకారము చేసితిని!

రాసమణి గర్జించుచు—“ఏమిచేసితివా! మాడుమొగవు దానా! నీవు నాలోచనుని ముగ్ధుని జేసివైచుచున్నావు—నేనిన్నియేండ్లనుండియు వానిని నేనించుచున్నాను. ఇంకను నాతిడు నిన్ను బెడ్డియాడ దలచియే యున్నాడు” అనియెను.

కుంజ—అలాగా! వాని కెంతటి పోగాలము! ఈమాట వాడే చెప్పినాడా!

రాస—ఈ గందరగోళ మధగిన తరువాత నెట్లయిన వాడు వచ్చి తిప్పక నిన్ను బెండ్లి యాడును. ఏతొడ్డి ఆ స్త్రీనానిన వశపఱచు కొనును—తుదకు నన్ను దృఢబిచ్చెను. అయినను నేనాతడు చెప్పినట్లు చేయుచునే యున్నాను. ఆతని మాటమీదనే యీతని జంపుటకు వచ్చియుంటిని. ఈతడు బ్రదికియుండగా తాను తిరిగి వచ్చుట కవకాశము లేదని చెప్పి పన్నీపని చేయుమని ప్రార్థించినాడు. నేనాతనికొక కిన్నీపనులను జేయుచున్నాను. కాని కాలముఖనగు నీవు మమ్మిరువుర నెకబావుటకు సిద్ధముగా నున్నావు.

రాసమణికి వయసు ఇల్లి పోయినను నామె శరీర బలముమాత్ర మింకను దగ్గిపోలేదు. ఆమె నోటికి వచ్చినట్లు నేమేమియో వదరుచునే యుండెను. అమరేంద్రు డప్పు డామె ఎదలించి నోరు మూయింపకయేయున్నచో నారాత్రియంతయు నూరక వాగుచునే యుండును.

అప్పు డమరేంద్రుడు కుంజం గాంచి—“కుంజా! డేరాల యొద్దకు బోవుదము నడువుము! దీనితో మాటాడవలసిన సంగతు లనేకము లున్నవి. నేడగినవాని కన్నిటిని దగిన ప్రత్యుత్తర మిచ్చినచో దీనిని వదలివై చెదను. అట్లు చేయక పెంకితనము చేసినచో దప్పక పోలీసువారి కొప్పగించి వై చెదను. అప్పుడు దీనికి దగిన శాస్త్ర యగును” అని చెప్పుచు దాను దూరముగ బాటవైచిన కత్తిని వెదకి తీసికొని రాసమణి చేయి పట్టుకొని యీడ్చుకొని పోవటోడంగెను. కుంజయును మాటుమాటాడకుండ నాతని వెనుకనే పోయెను.

ప్రకరణము 32

అనేక సమయములయం దపకారము వలననే యపకారము కలుగుచుండును. రాసమణి యా విధముగా ఖడ్గప్రహారముచే సమ రేంద్రునిం జంపుటకు బ్రయత్నింపకయేయున్నచో నామెవలన

దెలిసికొనదగిన విషయముల నన్నిటిని మఱి యేయుపాయముచేసెనను గ్రహించుట కవకాశమే లేకయుండును.

అమరేంద్రుడు మందులవాళ్ళ జేరాల యొద్దకు రాసమణి నీడ్చుకొనిపోయెను. ఆమె దురవస్థం గాంచి యా జేరాలలోని యాలల వృద్ధునితా జనమంతయు నచ్చటికి బయగెత్తుకొని వచ్చెను. కాని యమరేంద్రుని హస్తమునందు మిలమిలలాడుచున్న కరవాలముం జూచి యెవ్వరును సమీపించుటకు సాహసించజాలకపోయిరి.

అప్పు డమరేంద్రుడు రాసమణిని భయపెట్ట వలయుననియు, మఱికొన్ని యిగిర కారణములచేతను నొక రక్షకభటునిం బిలిపించి యాని కొక యు తరమును వ్రాసి యచ్చి స్తేచనునకు బంపుచు— “నీవతిర్వరితముగ బోయి యాయు తరమును స్తేచనుగో నందింపుము. ఇది యీ రాత్రియే కలకిత్రాయందలి ఫలేచలీ సాహేబునకు జేరవలసి యున్నది ” అనియెను.

రక్ష—చిత్త మట్లే చేసెనను.

అమ—సరేకాని, నీవు పోవునప్పుడు ముందుగా రేవుగోనున్న నాబోటునొద్దకు బోయి యచ్చటి నాసేవకులలో నొక్కని నిచ్చటికి టాంతరును దీసికొని రమ్మని చెప్పి మఱిపొమ్ము. నేనిచ్చటి పనిని శ్రీఘ్రముగా ముగించుకొని బోటుకడకు బోయెదను.

రక్షకభటుడు చిత్తరువి పెడలిపోయెను. యీ వ్యాపార మంతయుం గాంచి మందులవాళ్ళందఱు నమరేంద్రుని పోలీసువా డనియే నిశ్చయించుకొనిరి. అమరేంద్రుడు కూడ నట్లే నటించు చుండెను. కుంజ యప్పు డటనున్నవా రందఱిలోడను—“ఈయన పోలీసు కర్మచారి. ఆ బందిపోటుదొంగను బట్టుకొనుటకై ప్రయత్నము చేయుచున్నాడు. ఈ రాసమణియు, కాహియాయు, లోచనుడును నీయన నొకప్పుడు కడట తంత్రముచే బట్టుకొని యొకపడవలో రహస్య స్థలంబున నిర్బంధించి యున్నారు. రాసమణి ఈవిషయమునం

దన్నియు నసర్వములే చెప్పుచున్నది. ఈత డిప్పుడు లోచనుని సమాచారము తెలిసికొనటకై మనయొద్దకు వచ్చినాడు. మన మేమి చోరులమా ? ముచ్చలమా ?" అనియెను.

అప్పు డందఱు నొక్కటే వాక్యముగా—“ కాదు—కాదు— మన మెన్నటికి నట్టివారము కాజాలము ” అనిరి.

కుంజ—దొంగయైనను, దోపిడిగాడైనను లోచనుడే—వాడు మనగుంపును విడిచిపోయినాడు. ఆతనితో సంబంధము వదలిపోవుట మనకు మేలేయైనది. ఆతని సంగతి మన కెవ్వరికిని దెలియనే తెలియదు !

అనటము మరిల నందఱు నేకకంఠముతో—“ పాముకాళ్ళు పామునకే తెలియును, వానిసంగతి మన కించుకంతయును దెలియదు ” అనిరి.

కుంజ—ఈ రాసమణి కొక్కలెకు మాత్రమే సర్వమును దెలియును. ఆ లోచనుని యాజ్ఞానుసారముగా నీమే ఈ కృపాణముతో నీరిని నటకుటకు బ్రయత్నించితిని. ఇదిగో ! చూడుడు ! ఈ కిడ్డమెంత తీవ్రముగా నున్నదో ! నాకనుమానము కలుగుటచే నీమే వెనుకనే పోయి ఖడ్గపహార సమయమున నీమే చేతిని బలవంతముగ బట్టుకొని వెనుకకు లాగితిని. అట్లు చేయకున్నచో నప్పు డీమే యీరిని జీవితమును దుడమిట్టించియే యుండును.

ఈ మాటలను వినివంతనే యచ్చటివా రందఱును నాకస్మికముగ గ్రోధాంధులై రాసమణి సనేక విధముల దిట్టుట కారంభించిరి. అందు గొందఱీమేను నిలుపున జీవైవలయుననియు, మొగము తగులబెట్టవలయుననియు, నుక్కుకత్తులగోసి యుప్పుపారెఱ వేయింప వలయుననియు శిక్షావ్యవస్థలం గావింప దొడంగిరి.

కుంజ యా కలకల మంతయును వారింది గంభీర స్వరముతో—
“ ఇప్పు డీయన యీమే నేమేమియో యడుగదలచి యున్నాడు.

మీరందఱు నెవ్వరి డేరాలకు వారు పోయి నెమ్మదిగా నుండుడు. రేపటి యదయమున మీకన్ని సంగతులును దెలియగలవు" అనియెను.

అట్లు పోవుట యెవ్వరికి నిష్టము లేక యున్నను కుంజ యాజ్ఞ ననుసరించి యుండఱు నటనుండి వెడలిపోయిరి. అమరేంద్రుడు రాసమణి నెచ్చటి కీడ్చుకొనివచ్చి పడపై నెనో యామె యెచ్చటనే యుండి యనేక విధములగు ముఖవికారములచే దన మనసులోని శ్రోధమును వెలువరించుచు గూర్చుండిను. అప్పు డమరేంద్రుడు రాసమణి చెంతకు పోవుట కుద్యుక్తుడయ్యెను.

కుంజ—ఇచ్చటగాదు. నాడేరాలోనికి జోయి కూర్చుండి యెచ్చట నెల్ల విషయములను గహస్యముగా దెలిసికొనవచ్చును.

ఇప్పుడా కుంజ సంధ్యాసమయమునందువలె లజ్జావసర వదనయు బ్రేమవిప్యాల హృదయయు నగు బాలికామణియై యుండలేదు. మరల నామె యెచ్చటివలె మందులబాలికయే యైయుండిను. ఆమె యనేక నమయములం దనేకానస్థల యనుభవమునుబట్టి యసాధారణ ప్రత్యుత్పన్న మతిత్వమును, నచంచల ధైర్యమును, నకుంతిత సహనమును, సమానుష తేజమును సంపాదించి యుండిను—ఇప్పు డామె యా దళమున కధీశ్వరియై కార్యభారమును వహించి యుండిను. కార్య నిర్వహణము గావింపవలసిన యామె యింకను బాలికయై మెలంగుటెట్లు !

అమరేంద్రు డప్పుడు కుంజ డేరాలోనికి రాసమణి నీడ్చుకొని పోయి భయంకరముగ నెడలించి బలవంతముగ నామె నట గూర్చుండ జేసెను. రాసమణియు ననేక విధములగు వికార చేష్టలను జేయుచు, ననర్థక శ్రోధావేశముచే నేమేమియో గొణగుకొనుచు గూర్చుండి యుండిను.

ఆ డేరాలోపల నొక బెత్తముల చెట్టయు, రెండు మూడు కంబళములును, నొకటిరెం డిత్తడి పాత్రములునుదక్క మిటి యెట్టి

వస్తువులునులేవు. ఒక మూల నొక చిన్నదీపము మినుకమినుకుమని వెలుగుచుండెను. ఆ ప్రక్కనే యొక కట్టపెట్టె యుండెను. ఆ పెట్టె మీద నొకటి రెండు పుస్తకములు కూడ నుండెను. చాచిలోనుండియే కుండ యమరేంద్రునకు గాగితమును గలమును దీసి యిచ్చెను. ఆ గుంపునం దామె యొక్కతె మాత్రమే చదువుటకును, వ్రాయుట కును నేర్చియుండెను. అట్టి యేకమాత్ర విద్యావతియగు నామె యెదుట నశిశీతులును, ననాగరికులునగు నాగుంపువా రందఱును విప్లవభావముతో వినతులై యుండిరనుటలో వింత యేమున్నది.

అమరేంద్రు డొకచో గూర్చుండి కుండను గూడ గూర్చుండు మని చెప్పెను. ఆమె యప్పు డాతని కించుక దూరముగా నొక కంబళ మును బఱచుకొని కూర్చుండి యుండెను. అమరేంద్రుడా సంగతి గ్రహించి చూచియు జూడనట్లుగా నూరకుండి కార్యక్రమమున కారంభించి రాసమణివంక రోషకషాయిత నయనములతో దిలకించుచు భీకర కంఠస్వరముతో—“పాపాత్మురాలా! నేనడిగిన ప్రశ్నల కన్నిటికిని దగిన ప్రత్యుత్తరముల జెప్పెదవా! కారాగృహమునకు బోయెదవా!” అని యదలించెను.

రాసమణి కర్కశ స్వరముతో—“ఈ బెడరింపు లెందులకు! నేనేవిషయముంగూర్చి చెప్పవలయునో తెలుపుము!” అనియెను.

అమె—చూడుము! నేనడిగిన చాచికెల్ల సరిగా బదులు చెప్పుము. ఎంతమాత్రము నసత్యము చెప్పవలదు. అట్లు చేసినచో విన్నింక బోలీసువారి కొప్పగింపను. అంతేకాక నీకు దగిన సొమ్ము కూడ నిచ్చి యితర దేశమునకు బంపివై చెదను.

రాస—తరువాత నీయిష్టము వచ్చినట్లు చేయవచ్చును. నన్నడుగవలసిన సంగతు లేవో స్పష్టముగా నడుగరాదా!

అమె—మంచిది. అలాగున చాచికిరమ్ము. లోచను దీప్య జెచ్చుట చాగియున్నాడు!

రాస—నాకాసంగతి యించుకంతయును దెలియదు, ఆతడు తన గుఱ్ఱమును గూడ వెంటబెట్టుకొని పోయినాడు

అనుటయు గుంజ వ్యగ్రభావముతో—“అది యేమే యట్లు చెప్పచున్నావు? వాడు గుఱ్ఱమును దీసికొని పోయినాడా? ఎప్పుడు?” అనియెను.

రాసమణి ప్రోధతీవ్ర నయనములతో నామెవంక జూచుచు—“ఇప్పుడే!” అనియెను.

కుంజ—ఓసీ! నీకెంతటి ధైర్యమే. మొట్టమొదటి మాటలోనే యింతటి యసత్యమా?

రాస—నేను సత్యమే చెప్పితిను, యసత్యమే చెప్పితిను పోయి రెండుకన్నులతోడను జూచుకొనరాదా?

కుంజ—సరే! నీమాటయే నమ్మెదను. వాడు స్వయముగనే వచ్చి యా గుఱ్ఱమును వెంట దీసికొని పోయెనా?

రాస—లేదు, ఆ గుఱ్ఱమును దీసికొని రమ్మని వాడొక పిల్ల వానిని బంపించినాడు. వాడిసాయంకాలమునకు ముందే యా గుఱ్ఱమును దీసికొని యడ్డుత్రోవను బోయినాడు. తరువాత మంల నిచ్చటికి రాలేదు.

ఆ మాట విన్నంతనే యినురేంద్రుని హృదయము ప్రకంపింపజేయెను. ఆతడు తనలో—“రెండు మూడు దినముల లోపల నెచ్చటనో యొకచోట పురల బందిపోటు దొంగతనము జరుగక మానదు—నిశ్చయముగా లోచనుడా గుఱ్ఱముతో నాపిల్లవానిని గూడ దనవెంట దీసికొని పోయియుండును. వానిని విడిచిపెట్టినచో దన సంగతి యెవ్వరికైన దెలుపునేమాయని భయముకాదా! లోచనుడు సాధారణుడుకాడు! అని భావించుకొనియెను.

అనంతర మతడు రాసమణివంక జూచి—“నన్ను గత్తితో బాడిచి చంపవలయునని లోచనుడు నీతో నెప్పుడు చెప్పినాడు?” అని యడిగెను.

రాస—వీదినమున నాతిడా యశవినుండి తిరిగి వచ్చెనో
యా దినమునందే—

అను—ఎన్నార్యయినది !

రాస—నాకాలెక్కలు బాగుగా దెలియవు, నేనేమి చెడువు
కొన్నదాననాయేమి ?

అను—రేండుడు తనలో—“ దీనివలన గోచనుని సమాచార
మించుకొనియెసను దెలియుట యసంభవము, ఒకవేళ దీనికి
వాడున్నచోలు తెలియకపోయినను పోవచ్చును, వాడునూత్రిము
తాను దానియున్న ప్రదేశ మిరుగుటకు దెలియవచ్చునంతటి బుద్ధి
హీనుడా ? ఈ విషయమున వాడెంతయో జాగ్రత్తగా నుండక
మానడు ” అని యాలోచించుకొని యాప్రాసము విక మార్చివైచి
కాంతిస్వరముతో—“ రాసమణీ ! నీవిదివలన జెప్పిన మాటలనుబట్టి
నీకు గుంజ తల్లిదండ్రులను గూర్చి బాగుగా దెలియునని నాకు
స్పష్టముగా దోచుచున్నది, ఆ సంగతియైవను స్పష్టముగా దెలియ
జేసినచో నన్ను విడిచిపెట్టెదను, మఱియు నీకొక నూత్నరూపాయ
లను బహుమానముగ గూడ నిచ్చెదను ” అనియెను.

రాసమణి మొగము చిల్లించుకొనుచు నాసికను గుందించి—
“ ఒక్కసారిగా నూత్న రూపాయలే ! లోచనునకు గూడ జాలధనమే
లభించును, కాని యాతిడీ కుంజము బెండ్లియాడవలయునని యున్నాడు.
అందుచేతనే నాకాతినిపై గోపము—కావున నాతిని కంతిధనము
దొరకుట నాకీప్తముగాలేదు ” అనియెను.

అను—లోచనుడు పట్టువడినచో జెటనాలకే పోవును—
ఆ ధనమును బడయుట కిక నాతిని కవకాశ మెక్కడ నున్నది !

రాస—ఒకవేళ నీకాసంగతి స్పష్టముగా జెప్పెద ననుకొనుము !
అప్పుడు నన్ను విడిచిపెట్టెదవా !

అను—విడిచిపెట్టెదను, కాని, నీవీ దేశమునం దుండుటకు
మాత్ర మంగీకరింపజాలను, ఏమో—నీవీ కోరిముచే మరల నెప్పుడు
నాపై గత్తికట్టుకొని వచ్చెదవో ! నీవంటిదాని నెవ్వరు నమ్మగలరు ?

రాస—అట్లయినచో నీ నీ దేశమును విడిచి యేదేశమునకు బోవలయును ?

అమ—నీ కేదేశమునకు బోవలయునని యున్నదో యా దేశమునకే పోవచ్చును.

రాస—సరే—నేను దేశాంతరము బోవుట తప్పనిచో ఫయజా బాదునకు బోయెదను,

అమ—ఏమి ! అక్కడ నీ కేమిపని యున్నది ?

రాస—అచ్చట నొక బోగముదానియొద్ద నాచెల్లెలు పరిచారికయై పని చేయుచున్నది,

అమ—అట్లయినచో నీ వచ్చటికి పోవుటకు నాకెట్టి యధ్యంతరమునులేదు,

రాసమణి యప్పుడు తన బట్టల నన్నిటిని మూట గట్టుకొని ప్రయాణమునకు సిద్ధముగా నుండెను.

ప్రకరణము 33

రాసమణి యిప్పుడు కుంజ పూర్వచరిత్రమునంతను స్పష్టముగా దెలుపునని యమరేంద్రుడు భావించుకొని యుండెను. కుంజయు రాసమణివంక కించుక జరగి కూర్చుండుటచే నామెకూడ దణవలెనే నిశ్చయించుకొన్నదని యాతడు గ్రహించెను. కాని రాసమణి యనేక భావములతో నొక్కటే ధోరణిగా లోచనుని దిట్టట కారంభించెను. అట్లే గుక్క. తిప్పకుండ దిట్టచు నంతసేపటికిని నాధోరణి విడువ కుండుటచే నమరేంద్రు డీక సహింపజాలక కన్ను లెఱ్ఱజేసి యతి భీషణ స్వరముతో నదలించి యామె వాక్య ప్రవాహము నాకస్మికముగ నడ్డగించి నైచెను.

రాసమణి మఱి మాటాడక కూర్చుండెను. అమరేంద్రు డప్పుడు మరల గ్రోధావేశమును నటించుచు—“దురాత్మురాలా !

నీదుర్మార్గ మంతయును దెలిసిపోయినది. నీ విప్పుడు సామాన్యముగా నీమనసులోని సంగతులను దెలిపెనా? స్వేషమున కీడ్చుకొని పోవలయును—అచ్చట బెత్తపు దెబ్బలతోగాని నీను జాతుకు పుట్టదు! అప్పుడుగాని నీ ముతిరంగము బయటబడదు!” అని యదలించెను.

ఆ గుంపులోనివా రందఱును స్వేషమున బెద్దపులికంటెను గ్రూరమైనదిగా భావించి భయపడుచుండును. ఆ పేరు విన్నంతనే రాసముణి యదరిపడి —“ అక్కఱలేదు—అక్కఱలేదు—అంతయును జెప్పివై దదను బాబూ!” అనియెను.

అను—నుంచిది, అట్లయినచో మగ్నాదగా నీకు దెలిసిన సంగతి యంతయును జెప్పము!

రాస—చిప్పెదను బాబూ! నదేజిల్లా నుండి మేరీబాలికను దొంగరినముగా నెత్తుకొని వచ్చితిమి—లోచనుడు చాలకాలము నుండియును దొంగయే—వాడే నన్నుగూడ నీదొంగరినములో బ్రవేశ పెట్టినాడు.

అను—నదేజిల్లా యందా? సరే—ఈమె యెవ్వరిబిడ్డయో నీవెఱుగుదువా?

రాస—అంత జ్ఞాపకముగా లేదు. అపహరించిన నాటిరాత్రియే మేము మాడేరాల నెత్తుకొని యటనుండి మరియొకచోటికి బోయితిమి.

అను—ఏగ్రామము?—దాని పేరేమి? ఆ సంగతి యైనను జ్ఞప్తియందున్నదా?

రాస—గ్రామముపేరా!—పేరంతయును బాగుగ స్మృతికి వచ్చుటలేదు. ఏదియో డాంగా.

అను—ఆలాగా? అట్లు మీరెత్తుకొని వచ్చునప్పటికీ కుంజ వయసెంత యున్నది?

రాస—ఒకటి రెండేండ్ల వయసు కలిగియుండివచ్చును. అప్పటి కింకను బసిబాలికయే.

అమ—అంటే పసిబాలికను మీరేల దొంగిలించితిరి ! అందు వలన మీ కేమిలాభము ?

రాస—ఓ ! ఈ విధముగా నెన్ని దొంగతనములు చేసితి మను కొన్నారు ; లెక్కయే లేదు.

అమ—అట్లు చేయుటకు గారణమేమి ?

రాస—కారణమా ? మంచి వయసు వచ్చినంతనే పశ్చిమ దేశమునకు దీసికొని పోయినచో నెంతయో మూల్యమునకు విక్రయింప వచ్చును.

అమ—లోచనునకీ వ్యాపారముకూడ నున్నదా ? ఈ విధముగా నింకను నెంతమంది నపహరించి తెచ్చితిరి ?

రాస—ఇక నొక్కతెను మాత్రమే—తరువార గందర గోళము పట్టుటచే లోచనుడీ వ్యాపారమును మానివైచినాడు.

అమ—మానివైచి యేమిచేసినాడు ? దారిద్ర్యముల కారం భించినాడా ?

రాస—ఆ సంగతి నాకేమియు తెలియదు.

అమ—తెలియకేమి ? నాల్గిముచ్చ మాయలాడీ ! ఏకంత యును తెలియును—సరే ! దానికేమి—తరువార మీరీకుంజను బెంచుటకై యెవ్వరియొద్ద నొప్పగించిరి ?

రాస—లక్ష్మీ సగరమునందలి యొక లాలాయొద్ద నొప్ప గించితిమి. ఆతని కెట్టిసంతానమునులేదు. అందుచేతనే యాతడిమె నతి గారాబముతో బెందినాడు ; ఎంత సొమ్మయినను నడిగినది లేదన కుండ నిచ్చినాడు.

అమ—రాసమణీ ! ఒక్కమాట యడిగెదను నిజము చెప్పుము. కుంజ బంగళీల బిడ్డయేనా ?

రాస—అప్పటి యేసంగతియు నాకు దలవునకు రాసప్పుడు నేనేమని చెప్పుదును ?

అమ—ఇతరు లెవ్వరో యిట్టి పిల్లను చాల సామిచ్చి
కొనియెదరని చెప్పితినిగాదా ! ఎందుకొకట !

రాస—సంగీతము నేర్పించి సానిని జేసికొనుటకు—మేమిది
వజ్ర కమ్మిన పెద్దపిల్ల మంచి పేరొందిన గాయకురాలైనది, పథలుచేసి
చాల ధనము సంపాదించుచున్నది.

అమ—ఆమె యెవ్వరు ?

రాస—ఈమెవలెనే చిన్నతనమునం దపహరించి తెచ్చిన
మఱియొక బిడ్డ.

అమ—ఆలాగా ? ఆ పిల్ల నేగ్రామమునుండి దొంగిలించి
తీసికొని వచ్చితిరి ?

రాస—భాగల్ పురమునుండి.

అమ—అట్లయినచో నామె మాత్రము బంగారీల బిడ్డ కాదను
కొనియెదను.

రాస—కాదు—ఆమె యొక వర్తకుని కూతురు.

అమ—కుంజను గన్నతండ్రి యేజాతివాడో నీకు చెలియక
పోవచ్చును, కాని యాత డేమైన గొప్పవాడా !

రాస—అయ్యో ! కాకేమి ! ఆతనికి బెద్ద లోగిలి యున్నది,
చాల భాగ్యవంతుడు కూడను—

అమ—అట్లయినచో దన తనయ నపహరించిన మిమ్మెల వెదకి
వట్టుకొనకాలకపోయెను ?

రాస—లోచనుడా రాత్రియే పడవయెక్కి లగ్నో నగరమునకు
బాటిపోయినాడు. ఈమె తండ్రి యప్పు దెంతయో ప్రయత్నించెను
గాని యెట్టి యాగడయును చెలియ కుండుటచే వాతాశుడై యూర
కుండెను.

అమ—నీవు కాహియాను బాగుగా నెఱుగుదువా !

రాస—ఆతని నెఱుగకేమి ! మేము మొదట విక్రయించిన
పిల్లను గొన్నవాడు వాడేకాదా !

అమ—అట్లయినచో గాహియాకును లోచనునకును జాల
కాలమునుండియే సంబంధ మున్నదా ?

రాస—ఎఱుగ రాయేదు ! అన్ని వ్యాపారములు గూడ
వారికువురును గలసియే చేయుచుందురు.

అమ—ఏ యే వ్యాపారములను జేయుదురు ?

రాస—అట్లడిగెదరేమి ? వారు రహస్యముగ జేసికొను పను
లన్నిటిం గూర్చియు నాతో జెప్పదురా ?

అమ—సరే—పోనిమ్ము—నీవు లోచనితో గలసి యెన్ని
సంవత్సరములనుండి తిరుగుచున్నావు ?

రాస—నేనీనాటిదాననా ! చాలకాలము క్రిందటనే యారము
నన్ను బెండ్లియాడినాడు—అయిననేమి ! నేనిప్పటికి ముసలిదాననై
పోయితినిగదా ! ఇక నాతినికి నాతో బని యేమున్నది ?

అమరేండుకు తనలో—“ దీనికి దెలిసిన సంగతు లన్నియును
సంపూర్ణముగా దెలుపుటలేదు. ఎంతగా నడిగినను ముఖ్య విషయ
ములంగూర్చి చెప్పటయేలేదు. ఊరక ప్రశ్నలపై బ్రశ్నలనునైచి
యీ రాత్రి యంతయు నీమెను విరక్తురాలిం జేయుట నాకు యుక్తి
సంగతిముగా దోచుటలేదు. కాని యీ రాత్రి యీమె నిచ్చట విడిచి
పెట్టి నేనింటికి బోవుట ప్రమాదముకాదా ! ఈమె యతిదారుణ
సాహసీకయగు స్త్రీ ప్రకృతి. దీనికి గుంజపై గూడ గావలసినంత కోప
మున్నది. ఇది యొక వేళ నామెను జంపినను జంపగలదనుట కేంత
మాత్రమును సంశయములేదు. గుంజ మైమఱచి నిద్రించుచున్నప్పుడు
పోయి యేక త్రిశోనో యీమెను బాడిచివైచినచో నీమె నడ్డగింపగల
పదుర్థు లిందెవ్వరున్నారు ! దీనిపై నెవ్వరినైన గావలిపెట్టకుండ
నేనూరక వెడలిపోవుట యుచితకృత్యముకాదు. ఏ పోలీసు రక్షక
భటులనైన గాపుంచి పోవుదమన్నచో నిట జరగిన యెల్లసంగతులును
బయల్పడిపోవును. ఈ రాసమణి నన్ను జంపుటకై ప్రయత్నించు

చుండెననియు, నన్ను నఱకుటకై నాపై గత్తి నెత్తెననియు బోలీసు వారికి దెలియజేయుట నాకెంతమాత్రము నిష్ప్రముగాలేదు. అట్లు తెలిపినచో గుంజను గూడ న్యాయస్థానములకు దీసికొనిపోయి యామెచే సాక్ష్యము చెప్పింపవలసినచ్చును. ఆ పని యెంతమాత్రము నాకుచితముగా దొచుటలేదు—కాని యిట్టి స్థితిలో నిచ్చట నెవ్వరిని గావలి యుంతును ? ఎల్లయిన స్వీపజేతమునందీ రాసమణిని స్వేచ్ఛగా సందరించునట్లు విడిచి యుంచుట యుచితముకాదు. గావున నేనే యీ రాత్రి యిచ్చట నిలిచి యుండిన బాగుగా నుండునేమో ! అవును. నేనుండటయే యవశ్య కర్తవ్యము—నేనే యుండెదను ” అని యాలోచించి నిశ్చయించుకొనియెను.

అనంతర ముచురేంద్రుడు కుంజం గాంచి—“కుంజా ! నాకీ స్త్రీరూప రాక్షసియం దించుకంటెయును సమృక్ములేదు విశ్వాసి యగు నేవకునిచే నీమెను ఫయజాబాదునకు బంపించు నంతవఱకును నిశ్చితుడనై యుండజాలను. ఇది యెంత శాంతముగ మాటాడు చున్నను, నెంత భయభక్తులతో మసలుచున్నను, నెంత వినయమును నటించుచున్నను సమయము దొరకినచో నిన్నుగాని, నన్నుగాని పైబడి చంపుట కెంతమాత్రమును వెనుదీయునదికాదు !” అని రాసమణికి వినబడకుండ మెల్లగా గుంజ చెవిలో జెప్పెను.

రాసమణి యాత్రముతోడను, భయముతోడను గొట్టుకొని పోవుచు వారివంక దడకదృష్టితో జూడదొడంగెను. అచురేంద్రు డప్పటి రాసమణి యవస్థను గుంజకు జూపించి మృదుస్వరముతో— “చూచితివా కుంజా ! ఆ దురాత్మురాలి కెంత క్రోధమున్నదో— ఏమాత్ర మవకాశము లభించినను దానికి మనల నిరువురను నమలి మ్రింగివేయవలయునని యున్నది ” అనియెను.

కుంజ కొంతసేపటివఱకు దనలో నేమేమియో యాలోచించు కొని యనంతరము మెల్లమెల్లగా—“మీ రెంతయో కష్టమునకు నహించి యిచ్చట నుండుటకంటె నేనే యీ రాత్రి యీ హంతకు

రాలిని గాచుకొని యుండెదను—ఒక్క నిమిషమైనను నిద్రింపజోను—
 నాయీ డేగానోనే సానిధాననై యుండెదను—నాకేమైన నపాయము
 కలుగునేమోయని మీరు శంకింపనక్కఱలేదు. నాకాభయ మెంత
 మాత్రమునులేదు. మీరు రేపు తెల్లవాతినతోడనే వచ్చి దీనిని
 ఫయజాబాదునకు బంపివేయవచ్చును ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు డాక్టర్ తి యాడేరాలొనుండుట కుంజ కెంత
 మాత్రము నిష్టములేకుండెను. అందులకు గారణమేమో యమరేంద్రున
 కెంత యోచించినను బోధపడుటలేదు. అందుచే నాతడు మరిల
 నేమియో సమాధానము చెప్పబోవుచుండగా కుంజ యాతని నిక
 మాటాడనీయక—“వలదు. మీరు వెడలిపొందు ! నాకేమియును
 భయములేదు—ఈ డాక్టర్ తి యంతయు నిచ్చట నేనే కాచుకొని
 యుండెదను ! ” అనియెను.

కాని యమరేంద్రుడు డింకను సంశయించుచునే యుండెను.
 కుంజ యప్పు డాతనిం గాంచి యిండుక తీవ్రస్వరముతో—
 “అట్లునవో మీకు నాయందు గూడ నమ్మకము లేదా ! ” అని
 ప్రశ్నించెను.

అమరేంద్రుడు వ్యగ్రభావముతో—“లేకేమి ! అదికాదు—
 నేను పొరపాటు పడితిని—ఏమైననేమి—నేను పోయెదను. మరిల
 రేపు తెల్లవాతినతోడనే యిచ్చటికి వచ్చెదను ” అని యాతడు
 గమనోన్మత్తుడగుచుండగా కుంజయును బటాలునలేచి—“ఇంచుక
 నేను వేరియుండును ! మీకు సాయముగా నెవ్వరినైన బంపెదను.
 ఒకవేళ మార్గమధ్యమున లోచను డడ్డగించునేమో ! నాకనుమాన
 ముగా నున్నది ” అనియెను.

తోడనే యామె విశ్వాసముగల యరువురు మనుష్యులను
 బిలిపించెను. వారు లాంతరులను బట్టకొని యమరేంద్రునకు సహాయ
 ముగా బయలుదేరిరి. అమరేంద్రుడు వారి సహాయముననే నతిసులభ
 ముగ బోటుగొద్దకు జేరుకొనియెను. ఆత డాయాసముచే నలసి
 యుండుటచే బోటు జేరినంతనే లోపలికి బోయి శయనించెను.

ప్రకరణము 34

మాయలాడియగు రాసమణి వలన నేసంగతి తెలిసినను, దెలియకపోయినను నొక్క విషయము మాత్రము స్పష్టముగా దెలియ వచ్చుటచే నాతని హృదయ మత్యంతము నానంద తరంగితమైపోవుచుండెను. ఆతడు తనలో—“ కుంజ నిశ్చయముగా మందులబాలిక కాదు—ఆమె తప్పక బంగాళీల బిడ్డయై యుండును, నిజముగా కుంజ సత్కుల సంజాతయే కాకయున్నచో నట్టి రూపగుణ గౌరవములు నీచజాతి బాలిక కెట్లు లభించును? కుంజ నిజముగా నమూల్యుని యాత్మీయుడగు నానందకుమారుని యపకృతకన్యయే యైయుండ వచ్చును. క్రూరులగు నీమందులవా శృచ్చటినుండియే యీమె నపహరించి తీసికొని వచ్చియుందురు. ఆ ప్రామముపేరేదియో డాంగా యని రాసమణి చెప్పినదిగదా! బాగుగ బ్రయత్నించినచో దెలిసికొనుట యసాధ్యముకాదు—అట్లయినచో నేను తప్పక కుంజను బెండ్లియాడవలసి యున్నది. బేను, ఏల బెండ్లి యాడగూడదు? ఆమె నన్ను మనఃపూర్వకముగ ప్రేమించినది—మూడుసారులు నా ప్రాణ రక్షణమును గావించినది. ఈ నా శరీరమును బ్రాణములును గూడ నామెవియే—ఆమె సౌందర్యవతికి సద్గుణవతి; చారుమతి—అట్టి సతీరత్నమును బడయగలిగినచో నాజన్మము సార్థకమగును, నాజీవితము సుఖజీవితమగును—కాని యింతకాలమువఱకు నామె మందులవాళ్ళతో గలసియున్నది. ఇప్పటికి సర్వగుణాలంకృతయగు నభినవ యౌవనవతియైనది. నేనట్టి కన్యను బెండ్లియాడినచో సమాజము వారుగాని, నాబంధువులుగాని, మిత్రులుగాని యేమైన ననుకొందు రేమో?—ఏమనుకొనుటకును నిందు దప్పేమున్నది? అన్ని సంగతులను సంపూర్ణముగా దెలిసికొన్నచో నీ వివాహమున కందఱును గూడ నిశ్చయముగా నానందింపక పోనరు. ఎవ్వరి హృదయముల యందు దయయును, జాలియు, నభిమానమును లేకుండునో, ఎవ్వరు

కేవలమును నృకంసులై యుండురో యట్టివారుమాత్ర మీ వివాహమును గూర్చి నిందించెదరు, కాని మానవ హృదయము గలవారెవ్వరు నీవిషయమున నేమియు ననబాలరు—నిరర్థకమును, నిర్దయాత్మకమునగు సంసారమునకును, సమాజమునకును లోబడి యూగకనాజీవితి సుఖమును నేనేల నష్టపఱచుకొనవలయును? అందువలన నాకేమి ప్రయోజనమున్నది? ఈ సంసారమునందు నాయాత్మీయులలో నొక్క నీలరతనబాబు మాత్రమే యున్నాడు; మిత్రులలో నమూల్య డొక్కడున్నాడు. ఈ యిరువురును గూడ నీవివాహముం గూర్చి యెట్టి యాత్మేపముం జేయక పరమానందముతో నంగీకరింతురని నాకు నమ్మకమున్నది” అని భావించుకొన తొడంగెను.

అమరేంద్రునకు జన్మతనమునందే తల్లిదండ్రులు లోకాంతరగతులైరి, నీలరతనబాబే యాతని బెంచి యంతవానినిగా జేసెను. అమరేంద్రుని తండ్రి సంపాదించిపెట్టిన అస్తివలన నాత డేయుద్యోగమును జేయనక్కఱలేకుండ బెద్దమనుష్యునివలె మర్యాదగా జీవించుటకు దగిన యవకాశ మున్నది. మఱియు నీలరతనబాబా యాస్తిని బాగుగ గాపాడుటయేగాక యనేక విధముల వర్ధిల్లజేసి యుండెను. యెల్లవిధముల చిత్తసమానుడగు నొక్క నీలరతనబాబు నాజ్ఞకు మాత్రమే యాతడు బద్ధుడు కావలసియుండెను. కాని యితరు లేమనుకొందురోయని యాత్మీసుఖమును ద్యజించుకొనుట కాతని కెంత మాత్రము నావశ్యకములేదు. నీలరతనబాబీ వివాహమున కెట్టి ఆత్మేపమును జేయడని యమరేంద్రుడు దృఢనిశ్చయ్యుడై యుండెను.

కుంజ విషయమున నాతని హృదయమునం దింకను నస్పృష్టముగా సంకయము కలుగుచునే యుండెను. అమె యాతని బ్రాణసమానముగ భాచుకొనుచున్నట్లు స్పష్టపడుచునే యున్నది. కాని నిన్న సాయంకాలమునందామె దృఢవ్యర్థముతో నీవిట నుండవలదని యమరేంద్రుని బ్రార్థనాపూర్వకముగ కాసిందినది. ఎంత ప్రయ

త్నించినను రాత్రి యాతని డేరలో నుండనిచ్చినదికాదు. ఈ విషయమున నామె యుద్దేశ మేమైయుండును ! ఆమె హృదయ మెంత గోమలమో యంతటి నిశ్చలమైనది, ఆమె యెంత చనువు చూపుచుండెనో యాకస్మికముగ నంతటి స్వాతంత్ర్యమును బ్రకటించుచుండెను. పెండ్లిని గూర్చి మాటాడి నప్పు డామె యెట్టి ప్రత్యుత్తరమును జెప్పలేదు. అందుచేతనే యాతనికా సంశయము !

అప్పు డాతడు మరల దనలో—“ కుంజ తన ప్రస్తుతావస్థంబట్టి తన హృదయాభిలాష నావలె నంత విస్పష్టముగా దెలుపుటలేదు. తనకు నాయుండలి యనురాగము దుర్లభజనానురాగమని భావించి సంశయించుచున్నది. అందుచేతనే యామె విరాళపడుచున్నది—భయపడుచున్నది, అంతేకాని, నాయెడల నామెకు విరక్తి యెంత మాత్రమునులేదు. అమృతరసము పొంగిపొంగి పొరలునట్లుగా వసంత గోకిలవలె నానాడు పాడిన పాటలో నామె హృదయభావ మంతయును విస్పష్టమగుటలేదా ! నిన్నటి సంధ్యాసమయమున, నిర్జనంబగు నా తరువండ మధ్యమున నేనామె ప్రాణిగహణము గావించితిని, అప్పు డామె హృదయము నాకు బోధపడలేదా ! నిశ్చయముగా నామె ప్రాణసమానముగా నన్ను ప్రేమించినది. ఇతడు లెవ్వరేమనుకొనినను నేనామెను దప్పక పెండ్లియాడెదను ” అని భావించుకొనియెను.

ఈ యాలోచనలతో నాతనికా రాత్రి యంతయును నిద్రురయే లేదు. క్రమముగా దెల్ల వాతెను, అప్పు డమరేంద్రుడు కాల్యకరణీయములం దీర్చుకొని డేరాల యొద్దకు బోయి రాసమణిని వెంటబెట్టుకొని వచ్చి యామెను బోటుపై నెక్కించుకొని కలకత్తాకు దీసికొని బోయెను, బోటు కలకత్తా చేరునప్పటికి దొమ్మిదిగంట లయ్యెను. అమరేంద్రు డప్పుడు రాసమణి నా బోటునందేయుంచి నేవకుల కొప్పగించి తిన్నగా నమూయ్య నింటికి బోయెను.

ప్రకరణము 35

భోజన మైనతగువార నమరేంద్రు డమూల్యునితో జరిగిన సంగతు లన్నియును జెప్పెను గాసమణి చెప్పిన కుంజ పూర్వ చరిత్రమును గూడ దెలియజేసెను ఆమె బస్మస్నాన మేదియో డాంగా యని చెప్పినప్పు డమూల్యు డదరిపడియెను. ఆత డించుకనే వేమో యాలోచించుకొని—“ ఈ సంగతు లన్నియును బత్తేదారునకు దెలుపవలదా ?” అనియెను.

అమ—తెలిపిన నాత డేమిచేయగలడు ? గ్రుడ్డికన్న మూసి వను దెబబదినను నొక్కటియే—మన తల్లితము సాగినచో నాగజ దొంగను మనమె పట్టుకొనగలము—అయినను నావిధాయక కృత్యమును నిర్వహింపవలెనుగాదా ?

అని చెప్పి యమరేంద్రుడు ఫతేజలీ బసకు బోయెను. ఫతేజలీ యాతనిం గాంచి యాశ్చర్యముతో—“ అమరబాబూ ! నీవగపడ కుండుటచే నాకు మతిపోయినట్లున్నది. మరల నేమి పుట్టిమునిగినదో యని భయపడుచున్నాను. విశేషములేమి ?” అని యడిగెను.

అమ—ఆ దొంగవిషయమై కొంతనాటకు దెలిపికొనగలిగితిని. ఆ సంగతి చెప్పవలయుననియే మీయొద్దకు వచ్చితిని.

ఫతే—ఎంతవఱకు దెలిసికొంటివి ? అమరబాబూ ! నీవు లేకున్నచో నేనీపాటికీ వ్యవహారమునే నడలుకొనియుండును.

అమ—వదలుకొన దలచినను మిమ్ముల నాదొంగ నిశ్చింతతో నుండనిచ్చునా ?

ఫతేజలీ తల్లితముతో—ఏమి ? మరల దొంగతనము జరిగినచాయేమి ?” అనియెను.

అమ—లేదు—కాని—శ్రీఘముగనే జరుగగలదు.

ఫతే—నీకెల్లు తెలిసినది ? మరల నెక్కడ జరుగును ?

అను—ఎక్కడ జరగునో మాత్రము చెప్పజాలను. కాని త్వరలో జరగునని మాత్రము తెలిసికొన గలిగితిని.

ఫతే—ఎట్లు తెలిసినదో చెప్పుము!

అను—ఆ గుట్టమొక మందులదానికడ నున్నదిగదా—మందులది యననీల? ఆమె లోచనుని భార్యయే. అది ఆ గుట్టమును మరల లోచనుని కడకు బంపించినది.

ఫతే—ఆలాగా? ఆ సమయమున నామనుష్యుని బట్టకొన్నచో జాల బాగుగా నుండును.

అను—ఆ సమయమందా? ఆ సంగతి నాకు దరువాత తెలిసినది. ఎటుయననేమి—నీన్న సాయంకాలమందొక కుట్టవాడా గుట్టమును దీసికొని పోయినాడు.

ఫతే—నిశ్చయముగా వాడాగుట్టమును లోచనుని యొద్దకే తీసికొని పోయియుండును. కాని. అమరబాబూ! నీవావెంటనే యా గుట్టము నన్వేషించుచు బోవలసినది. తప్పపని చేసినావు. నీవెన్నటికిని పత్రేదారుడవు కాజాలవు. పత్రేదారుపని యనిన సామాన్యకార్యమా? ఆ పని చేయుట కెంతవాడు కావలయును?

అనురేంద్రుడు నవ్వుచు—“బాబూ, మీవంటి సమర్థులగు పత్రేదారు లెంతమంది యుందురు! అందుచేతనే మీకింతటి పెద్ద పేరు!” అనియెను.

డాంభికుడగు ఫతేఅలీ యనురేంద్రుని యెత్తిపొడుపును గ్రహింపజాలక పోయెను. ఆతడు స్ఫురవక్షుడై నవ్వుచు—“అమర బాబూ! నీవు చెప్పినసూట నిజమే—కాదామిటి—” అనియెను.

అను—ఏమైననేమి? గుట్ట మిప్పుడు లోచనుని కడకు జేరినది. కావున శ్రీఘముగా వారి నింకొక దారిదోపిడి జరగి తీరును.

ఫతే—నీయూహ సరిగనే యున్నది. నాకు నటే తోచుచున్నది. కాని యీ సారి యెచ్చట జరగునోమాత్ర మూహింపవలసి యున్నది.

అమ—ఆ సంగతి ముందుగానే తెలిసికొనగలిగినచో మనమా దొంగల ననాయాసముగా బట్టుకొనిపోగలగుదుము.

ఫతే—ఆ మాట నిజమే. ఆ మందుల డాకినీ యీ సంగతి సులభముగా జెప్పినదా ? ఎట్లు చెప్పింది ?

అమ—ఆ మాయలాడి సు భముగా జెప్పినా ? నిన్నరాత్రి యీ రాక్షసి నన్ను గత్తితో వలక వచ్చినది, ఆకస్మికముగ దప్పించు కొంటిని గాని లేకున్నచో నాజీవితం నిన్నటితో బూర్తి కావలసినదే, పోలీసువారి కొప్పగింతునని భయపెట్టి నేనామెవలన నీ సంగతు లన్నియును దెలిసికొంటిని.

ఫతే—ఆమెను దప్పక పోలీసువారి కొప్పగింపవలసినదే, హత్య చేయుటకు బ్రయత్నించుట కూడా హత్య చేసినట్లే—పద, దానిని బట్టుకొనవలయును, ఎక్కడ చూచింది ?

అమరేంద్రున కామెను పోలీసువారి కొప్పగించుట యిష్టము లేదు, అందుచే నాతడు మన జేరి దనవెంట దీసికొని వచ్చునట్లు చెప్పక—“ఆమె మందులవల్ల బుంపులోనే యున్నది” అనియెను.

ఫతేజలీ నెత్తిపై మోతున్నాడు—“అయ్యో ! ఇట్టి బుద్ధి హీనునితో గలసి పనిచేయుట మన రదృష్టముగాక మఱియేమి ?” అని నిందించుకొన దొడంగెను.

అమరేంద్రుడు నవ్వుచు—“పత్తేదారుసాహేబా ! ఇప్పుడంత చిక్కెము కలిగినది !” అనియెను.

ఫతేజలీ అమరేంద్రునితో నిర్భయ నయనములతో దిలకించుచు—“ఏమైనదా ! నీరలకాయ ముట్టియైంది. అంత గొప్పకేసు చేతికి దొరకియు ధ్వంసమైనది—ఇంకా మరేదాకినీ నీకొక కప్పలు గనుపెట్టు కొని యుండుననుకొంటివా ?” అనియెను.

అమ—ఆమె పాటిపోబాదు, మీరు కంకారు పడవలదు. దానిని నిర్బంధించి శిక్షించుట వలన లాభములేదు. అందువలన

దొంగలు దొంగివట్లుకాదు. ఇంతేకాక యీ సంగతి తెలిసినచో వారు పలాయితృలై పోవుట కూడ దలస్థించును. కావున నారాక్షసి వలన నిక నెట్టి ఘోరికృత్యములును జరుగకుండ నామె నీదేశము నుండి వెడలగొట్ట దలచిరిని, అలాగు పట్టవై చెదను. ఫయజాబాదులో నామె సోదరి యున్నదట ! అక్కడకు దానిని బంపించెదను.

ఫతేలీ షెట్టి మొగము వెచ్చుకొని యమరేంద్రునివంక నడచిరిగా జూడదొడంగెను. అమరేంద్రుడు నవ్వు నాపుకొనజాలక పకాలున నవ్వివైచెను.

ప్రకరణము ౪౫

ఫతేలీకి గోపము వచ్చెను. అతడు భీషణ భ్రుకుటియై యమరేంద్రునివంక జూచెను. అమరేంద్రుని గంభీర భావముతో— “పత్రేదారు సాహేబా ! నీసేవయ్యెను. స్వయముగా జేయదలచు కొనలేదు. ప్రతిఘటపడితే నేను బనిచేయుటలేదు. కార్యసిద్ధియైనచో గొప్పతనముంతయు మీకేకాని నాదికాదు. ఈ సంగతి నేనీదేశ పర్యాయములు మీతో జెప్పియున్నాను. ఈ యాడు ముండను బట్టుకొన్నచో అసలు దొంగిను బట్టుకొనుట కవకాశ ముండదు !” అనియెను.

ఫతేలీ గంభీర భావముతో— “ఔను, నీవు చెప్పినమాట నిశ్చయమే” అనియెను.

అమ—అందుచేతనే మీకిప్పుడు మరల జెప్పుచున్నాను, ఏవిధముచేనైనను నేనాదొంగను బట్టుకొని మీకొప్పగించెదను.

ఫతే—నీవు వట్టి డండములు కొట్టుచున్నావు. కాని నాకు మాత్ర మాయాళ యించుకంతయును లేదు.

అమ—తిరువార మీరే చూడగలరు. ఈ విషయమున నాకు మాత్రము కావలసినంత యాళ యున్నది.

ఫతే—ఈ మాటకేమి ? పని జరుగవలయును. ఇప్పుడు నేనేమి చేయవలయునో చెప్పుము.

అమ—మీరామండులవాళ్ళగుంపును గాచుకొని యుండ వలయును. ఎప్పటికైన లోచను డచ్చటకు రాకమానడు.

ఫతే—పోలీసువారిని మారువేషములతో గాచుకొని యుండునట్టిదివఱకే యేర్పాటు చేసితినిగాదా ?

అమ—ఔను. కాని వారేమిచేయగలరు ? ఆ లోచనుని గూఢ వ్యాపారములను వారు తెలిసికొనగలరా ?

ఫతే—సరే—ఇంతగొడవ యెందులకు ! ఇప్పుడు నన్నేమి చేయునునియెదవు ?

అమ—మీరొకటి రెండు దినము లచ్చటనుండి యంతయును గనుపెట్టుచుండుడు !

ఫతే—సరే. అట్లే చేసెదను. అంతమాత్రమున నేమి ప్రయోజన మున్నది ?

అమ—రెండు మూడు దినములలోనే మరల దొంగతనము జరుగునని నాదృఢవిశ్వాసము. గుట్టము లోచనుని కడకు జేరినది. నేడో రేపో తప్పక దొంగతనము జరుగక మానడు. ఇక్కడ గాకున్న మఱియొకచోటనైన జరగి తీరును, మీరచ్చట గాచుకొని యున్నచో లోచనుని జాడ యేమైన దెలియుట కవకాశ ముండును.

ఫతే—మంచిది. అట్లే చేసెదను. ఇక నీవేమి చేయుటకు నిశ్చయించుకొంటివి ?

అమ—నాకు కుంజ విషయమున గొన్ని రహస్యములు తెలియ వచ్చినవి. ఆ సంగతులు దెలిసికొనుటకై నేను పోయెదను.

ఫతేఅలీ యానందముచే నవ్వుచు నమరేంద్రుని వెన్నుపై గొట్టుచు—“ ఏమేమి సంగతులను దెలిసికొంటివో నేను వివర గూడదా ?” అనియెను.

అనురేంద్రున కదియంతయు నసహ్యముగా దోచెను. ఆతడు కోపము నడంచుకొని—“కుంజ బంగారీల బిడ్డయని తెలియ వచ్చినది. చిన్నతనమునందే మంచులవాళ్ళామె నపహరించి తీసికొని వచ్చి యుండిరి!” అనియెను.

ఫతేలీ పరమాత్సాహముతో—“అలాగా? గట్టిపట్టే పట్టితివి!” అనియెను.

అను—వాళ్ళెత్తుకొని వచ్చునప్పటి కామె వయసు రెండు వత్సరములు మాత్రమే యుండెను.

ఫతే—ఎత్తికొనివచ్చినవా రెవ్వరు?

అను—ఇంకెవ్వరు? ఆమాయలనూరిముండయు, లోచనుడును.

ఫతే—అట్లయినచో జాల నుందికేసీ—మొత్తముమీస బది సంవత్సరములకు దక్కవ శిక్ష పడకు.

అను—అట్లయినచో మీరీ నేరమునకే వారిని నిర్బంధించి శిక్ష చేయింప దలచుచున్నారా?

ఫతే—అట్లు చేయగూడదు? దొంగతనమువారు మాంస వేతనము, నిచ్చుచుంటుంట మాముక్కు మొగము, చక్కదనము జూచియూ!

అను—పత్తేవారు సాహేబా! ఈ గందరగోళ మంతయు నిప్పటికి గట్టిపట్టుము ఇది పట్టుకొని ప్రాకులాపచున్నచో బందిపోటు దొంగను బట్టుపయత్నమున గేవలమును గొడవయైపోవును.

ఫతే—నీమాటలనునమ్మి యదివఱకే నేనిన్నియో నుంచి నుంచి కేసులను విడిచివైచితిని, ఇది కేవలము శాసనవిరుద్ధమైనపనియే. ఇట్టి నేరములను బట్టుకొన్నచో నుంచి పేరుకూడ వచ్చును.

అను—ఆ దొంగను బట్టుకొనుట చునకిప్పు డావశ్యకకృత్యమై యున్నది. తక్కిన విషయము దరువాత జూచుకొనదగిన పనులు!

ఫతే—దొంగ యెంతమాత్రమును దొరకుటయేలేదు. దొంగిన నుంచికేసు లన్నియును మంట గలసిపోవుచున్నవి. ఎంత యవివేకము! నీవంటి మూఢుని చేతులలో బతుటచేతనే నాకీగతి కలిగినది.

అమ—అయినదేమో యైపోయినది, ఇక నొకటి రెండు దినములుమాత్ర మోపికపట్టి యుండును ! శ్రీఘణముగనే మన కార్యసిద్ధి కాగలదని నాకు జాల సమ్మతముగా నున్నది.

ఫతే—ఇన్నాళ్ళనుండి నీవు చెప్పినట్లు చేయుచు నిప్పుడు మాత్రము చేయననిన దప్పునా ? కాని యీసారిమాత్రము నీమాట వినియెదను. ఇక నెన్నడు నట్లు జరుగదని స్పష్టముగా జెప్పుచున్నాను. నీమూలమున నేను చాల మంచికేసులను మంటగలిపివై చితిని.

అమరేంద్రుడిక మారుమాటాడక తాను ఘట్టమున విడిచి వచ్చిన బోటుకడకు బోయెను. రాసమణిని దీసికొనివచ్చి యమూల్యుని సేవకలలో నెవ్వనిచేనైన నామెను బళ్ళిమమునకు బంపివై వవలయునని యాతని యుద్దేశము. పోలీసువారిచే బంపించుట యాతని కిష్టములేదు. అమరేంద్రు డప్పుడు బోటులోనుండి రాసమణిని క్రిందికి దింపించెను. అప్పు డామె యచ్చట నెవ్వరిని జూచినదో కాని యాత్రముతో—“ అమర బాబూ ! ఇదిగో ! మాసోదరి యిచ్చటనే యున్నది ” అనియెను.

అమరేంద్రు డత్యాశ్చర్యముతో నామె ప్రేలిజాడనే చూచెను. వెంటనే యాతడు తనలో—“ ఈ జిత్తులచూచుముండ మరల నేదో పన్నాగము పన్నుచున్నది ! ” అని భావించుకొని—“ రాసమణీ ! నీ సోదరియూ ?—ఆమె ఫరుజాబాదులో నున్నదంటివి కాదా ? ” అనియెను.

రాసమణి యుత్సాహవేగముతో లేచి—“ కాదు—కాదు—ఇదిగో ! ఆమె యీ రేపులోనే యున్నది. చూడుడు ! మెడలోతు నీళ్ళలో నిలువబడి యున్నది ! ” అని చెప్పుచు నామె యతివేగముగ నావైపునకు బరుగెత్తుచుండెను. ఆ మాయలాడి తన చేతులనుండి యొక్కడ దప్పించుకొని పోవునోయని యమరేంద్రుడు కూడ నామె వెనువెంటనే పరుగెత్తెను.

కాని యామె నిజముగ నే రేవులోనికి బోయి మోకాలిలోతు నీళ్ళలోనికి దిగి యెవ్వరినో—“సోదరీ! సోదరీ!” అని పిలుచు చుండెను ఆ పిలువబడిన యామె యత్యాశ్చర్యముతో రాసమణిం గాంచి—“అక్కా! నీవిక్కడ కెట్లు వచ్చితివి?” అనియెను. రాసమణి యేమియో చెప్పి యామె కమరేంద్రుని జూపించెను. తరువాతి వారిరువురు నమరేంద్రుని యొద్దకు వచ్చిరి.

అప్పుడు రాసమణి—“అమరబాబూ! నాసోదరి ఆ గాయకు రాలితో గలకత్తాకు వచ్చినది నేను ఫయజాబా దెవ్వరియొద్దకు బోవుదును?” అనియెను.

అమరేంద్రు డామె మాటలకు విశ్వసింపలేదు. ఇది యంత యును దాని పన్నాగమే యని యనుమానించి యారెడ రెండవ స్త్రీని జూచి—“ఈమె నీసోదరియేనా?” అని ప్రశ్నించెను.

స్త్రీ—అవును. మేమిరువురము నక్కచెల్లెండము. ఈమె లోచనుని బెండ్లియాడినది. నాభర్త మరణించుటచేత నేను చాకిరి చేసికొని బదుకుచున్నాను.

అమ—ఆలాగా? నీవెవ్వరియొద్ద దాసిగా నుండి పని చేయు చున్నావు?

స్త్రీ—ఒక సానియొద్ద.

అమ—ఆమె పేరేమి?

స్త్రీ—ఆమె పేరు మనియాబీబీ.

ఆ పేరు విన్నతోడనే యమరేంద్రు డాశ్చర్యవిప్లవాదయుడై పోయెను. నేనెఱిగియున్న మనియాబీబీయేనా యని యారెడ మనసులో ననుమానించి యా స్త్రీ నుద్దేశించి—“మియజమానురాలివ్వును మూర్ఖిదాబాదు నుండియేనా యిక్కడకు వచ్చినది?” అని ప్రశ్నించెను.

స్త్రీ—అవును. మేము మరల నొకటి రెండు దినములలో ఫయజాబాదునకు బోయెదను.

రాస—అమరబాబూ ! అట్లయినచో నేను వీరితోడనే కలసి పోయెదను.

అమరేంద్రుడు సాధారణముగ వదలువాడుకాదు. ఆతడా స్త్రీని జూచి—“మీ మనయాబీబీ మూర్తి చాలామనండి యిచ్చటకు విచ్చి యున్నదా ? అట్లయినచో నేనామెతో మాటలాడవలయును. నెమరుము. అక్కడకు బోవునయ్య. మనయాబీబీ యీ రాసమణిని దనవెంట దీసికొనిపోవుట కంగీకరించినచో నీమె నచ్చట విడిచి పెట్టెదను. అంగీకరింపకున్నచో నీనీమె నెంతమాత్రమును విడువ జాలను” అనియెను.

అప్పుడా స్త్రీ యమరేంద్రునినంక విస్మయముతో జూచి—
“సోదరి ! ఏమి చేయదము ?” అనియెను.

అమ—నీవు మీసోదరి యాలోచన నడుగుచున్నావా ! ఈమె సాధారణురాలుకాదు—సకలగుణ సంపన్నురాలు ! మొట్టమొదట నీమె నన్నొకసారి యొక పడవలో బంధించివైచిదిది తరువాత నన్ను నెళిత కరవాణముతో నెఱకవచ్చినది. ఇంతేకాక ఈమె లోచనునితో గలిసి యీ బండిపోటు దొంగకు సాహాయ్యము చేయుచున్నది. ఇంతటి యాడుదానిని నేనెచ్చటను జూడలేను. నేను దయ చూపకున్నచో దీక్షిపాటికి బదిలించెత్తెరములు కారాగృహశిక్ష కావలసినదే !

ఆ స్త్రీ భయముచే గడగడ వడకుచు—“బాబూ ! మీరు పోలీసు కర్మచారులా ?” అనియెను.

అమరేంద్రుడు గంభీర భావముతో—“అట్టివాడనే యని భావించుకొనుము !” అనియెను.

ఆమె మఱింత భయభ్రాంతియై చటాలున నొకించుక వెనుకకు జరిగి నిలువబడియెను. అప్పుడు రాసమణి—“అమరబాబూ అట్లయినచో నన్నిప్పుడేమి చేయుమనియెదరో చెప్పుడు !” అనియెను.

అమ—నేను మణియాబీబీని బాగుగ నెఱుంగుదును. ఆమె నిన్ను ఫయబాబాదునకు దనవెంట దీసికొని పోవదలచినచో నామె

యొద్ద నొప్పగించి వచ్చెదను. ఈ సమాచార మంతయు గేవల మనస్థిమే యైనచో నిన్నిప్పుడే కారాగృహమునకు దీసికొనిపోయి పోలీసువారి కొప్పగించెదను.

అప్పుడా రెండవ స్త్రీ తత్తరముతో—“అంతపని యెందులకు బాబూ ! ఇందసస్థిము చెప్పవలసిన యావశ్యక మేమున్నది ? నాతో గూడ రండు ! మిమ్ములను మనియాబీబీ యొద్దకు దీసికొని పోయెదను.

అనురేంద్రుడు రాసమణిని వెంటబెట్టుకొని యా స్త్రీతో గూడ బయలుదేఱెను. ఆ స్త్రీ యారస మే భుయాబజానునందలి యొక మందరమునకు దీసికొని పోయెను. ఆ మేడపై నొక గది నిలువు టద్దములు మొదలగు వానిచే నాడంబరముగా నతిసుందరముగా నలంకరింపబడి యుండెను. అనురేంద్రునిం గాంచినంతినే మనియాబీబీ మందహాస వదనముతో సతివేగముగ నాగడినుండి వెలువడి యారస కైదుగువచ్చి—“మీదిర్చనములభించుటచే నీదినమున నేనెంతటి యదృష్ట వంతురాలనైతిని ! దయచేయుడు ! లోనికి రండు !” అనియెను.

అను—నేనిప్పుడు కార్యార్థిని యిచ్చటికి వచ్చితిని. కావున నాసంగతి ముందుగా వివలయును.

మని—అంత తొందర పడియెదలే! దయచేయుడు—దానీ ! రత్నకంబళమును దీసికొనిరావే !

అను—నాకిప్పుడు మనస్థిమితలేదు, చేయవలసిన తొందర పనులు చాలగ నున్నవి. ఒక సంగతిమాత్రము నీవలన దెలిసికొని పోదలచి వచ్చితిని.

మని—అలాగే—క్రమముగా నన్నిసంగతులను మాటాడు కొనవచ్చును, దయచేయుడు ! ఆ దొంగ సమాచార మంతవఱకు దెలియవచ్చినది ? ఇప్పటికి మీరెంతవఱకు బనిచేసితిరి ? నిజముగా మీరు పందె మోడిపోయినట్లైనా ?

అనురేంద్రుడు నవ్వుచు—“ఇంకను నోడిపోలేదు—శ్రీ ఘ కాలములోనే యా దొంగను బట్టితిరెదను ” అనియెను.

మనియాబీబీ నుండఁజూసము చేయుచు—“ ఎంత సమర్థులైనను మీరాదొంగనిక బట్టుకొనజాలరు బాబూ !” అనియెను.

అమ—సరే. ఆ సంగతి తరువాత నీకే తెలియును—కాని నేనాదొంగను బట్టుకొనలేదని నీకింత యావేగ మేమి ?

మని—కాదామిటి ! నేనాదొంగ భయముచే నెన్నియో సంగీత సభలకు బోవజాలనైతిని. నాకెంతయో సొమ్ము నష్టమై పోయినది. ఆ దొంగ యెంతకాలమునఱకు బట్టువడఁడో యంతవఱకును నావ్యాపార మూగిపోవలసినదేకదా !

అమరేండు శుత్సాహపూరిత వ్యాసయముతో నామాట చెవిని బెట్టుకుండగ నే—“ ఇప్పుడీ మాటలకేమి—నేను వచ్చినపని చెప్పెదను వినుము !” అనియెను.

మని—చెప్పుడు !

అమరేండు డప్పుడు రాసముణి వృత్తాంత మంతయును సవిస్తరముగా నామెకు చెప్పెను. మనియాబీబీ యంతయు నాలకించి భయముచే గడగడ వడకుచు—“ ఎంతటి దాగుణ సమాచారము ! ఇట్టి రాకాసి యాడుదానిని నాయొద్దమాత్ర మెట్లంచుకొందును !” అనియెను.

అమ—అట్లయినచో దప్పకుండ నేనీమె నిప్పుడే పోలీసువారి కొప్పగించుటకు బాధ్యుడను కావలసి యున్నది.

అప్పు డామె దాని కన్నుల నీగు పెట్టుకొనుచు దీనస్వరముతో—
“ బాబూ ! ఈమె నాసహోదరి. మీవంటివారు రక్షింపకున్నచో నిక దీనికి గత్యంతరమేమున్నది ? ఇది యెక్కడకు బోయి యుండగలదు ?” అనియెను.

మనియాబీబీ యామె భయసంచలిత దీన భావణంబులకు జాలించి—“ అమరబాబూ ! నేనొకటి రెండు దినములలో ఫయజా బాదునకు బోయెదను. ఏమి చేయుదును ? దీని దుఃఖమును జూడజాల

కున్నాను. దానికొకటి రాసమణిని గూడ దీసికొని పోయెదను — పాల కొరకు తాతని గూడ మోయవలయుగావా ?” అనియెను.

అమ—అట్లు చేయుటకు నీవు మనఃపూర్వకముగ సంగీకరింతు వేని నేనీమెను నీకొప్పగించి పోగలను

మని—అట్లు చేసెదను. ఇది నాదాసికి సోదరి. దీనికి నేను సాయము చేయుకున్నచో మఱి యెవ్వరు చేసెదరు ? దీనిని ఫయబా బాదునకు దీసికొని పోయినచో నచ్చట దీని కెట్టి దుష్టసహవాసమును గలుగబోదు !

అమ—అట్లయినచో నీయిష్టము వచ్చినట్లు చేయుము. నీయందలి సమ్మతముచేతనే నేనీమెను విడిచి పోవుచున్నాను.

అని చెప్పి యమరేంద్రుడు లేచెను. అప్పుడు మనయాబీబీ—
“తొందర పడియెదరేల ? కూర్చుండుడు. ఇందుక నీవు తింటాకు నేవించి మఱి పొందు !” అనియెను.

అమ—క్షమింపుము ! నాకు జాల పనియున్నది పోవలయును. మఱియొకప్పుడు మరల వచ్చి చూచెదను.

అని చెప్పి యమరేంద్రుడు డటపండి వెడలిపోయెను.

ప్రకరణము ౩7

అమరేంద్రు డింటికి వచ్చునప్పటి కమూల్కు డింటియొద్దలేడు. అతఁ డావశ్యకముగు పనిమీద గ్రామాంతరము పోయినట్లు తెలియ వచ్చెను. ఎక్కడకు బోయెనో స్పష్టముగా దెలియలేదు. అతని కేమియు దోచకుండెను. అమూల్యమరేంద్రు లాలోచించి యిది వఱకే యొక గొప్ప జమీందారుడు విశేషధనముతోడను, జవాహరి తోడను బయలుదేటి హుగ్లీకి బోవునని యా చుట్టుప్రక్కల బ్రచారము గావించి యుండిరి. ఆ దినమున వారే యొక పల్లకెపై

జమిందారు వేషములతో గూర్చుండి ప్రయాణము చేయుటకు నిశ్చయించుకొనిరి. ఆ గడువుదినము నేటికి నాలుగురోజులు మాత్రమే యుండెను. మంచి బలిష్ఠులగు పల్లకి బోయలు పల్లకితోబోయి కాచుకొని యుండుటకు సంకేత స్థానము కూడ నిర్ణయింప బడియెను.

అమరేంద్రు డమూల్యునిరాక కాలముతో నిరీక్షించుచుండెను. రేపు గడువుదినమనగా నానాటి సాయంకాలమున కమూల్యుడును వచ్చెను. అమరేంద్రు దుత్సాహముతో—
“అమూల్యా! చెప్పకుండ నెక్కడకు బోయితివి? నీవు లేక నాకేమియును దోచుటలేదు!” అనియెను.

అమూల్యుడు నవ్విచు—“లోచకున్నచో జందన నగరము పోలేకపోయితివా!” అనియెను.

ఆమె—అమూల్యా! కుంజ సంగతి తెలుసుకొను వఱకును నామనసు కుదురుగా నుండదు.

అమూ—అనుకూల దినములు వచ్చినప్పటి డన్నియును గుదురుగనే యుండును. నీకిప్పు డింత లోందరయేల!

అమె—లోందరకాదా? నాప్రాణరక్షణమును గావించిన యామె నుద్ధరించుట నాకు విధాయక కృత్యము కాదా?

అమూ—అవును. అది యెంతపని—నేనెంతయో లోందరపడి వచ్చితివి. అనేక ప్రాణులను దల్లడిల్లజేయుచున్న యా దొంగను గూర్చి యేమిచేయదలచితివి?

అమె—మనమీరాత్రియే బయలుదేరి పోవలయును.

అమూ—సరే. అట్లే పోవచ్చును. వాడు మరల దొంగతనము చేయుటకై వచ్చునని నమ్మక మేమున్నది!

అమె—మనము ప్రచారము చేసిన వార్త వారికి దెలిసియే యుండును. అందుచేతనే లోచనుడు గుఱ్ఱమును దన యొద్దకు దెప్పించుకొనియెను. కావున దప్పకుండ దొంగతనము చేయుటకే వాళ్ళు సంసిద్ధులై యుందురని నాకు సంపూర్ణ విశ్వాస మున్నది.

అమగా—సరే. అట్లయినచో బోవురము !

ఆ రాత్రి భోజనముచేసి వారిరువురము గుండ్లతో గూడ రివాల్యూరులను సిద్ధము చేసికొని రహస్యముగా నొక గోటుపై నేక్కి బయలుదేరిపోయిరి. తెల్ల వాటుజామునకాబోలు హుగ్లీ నగరమునకు జేరుకొనియెను. అప్పుడా యిరువురము బోలును రేవులో విడిచి చేలగట్లపై గాలిబాటను సడచి పోవుచుండిరి. ఎవ్వరైన జూచిపోవుడు రేమోయిన వారు నలగిన త్రోవను విడిచి చేలనడుచునుండి బయలుదేరిరి

హుగ్లీ ప్రేషనునుండి పశ్చిమముగా నైదాటు శ్రోశముల దూరము నటకును సస్యక్షేత్రమేకాని యెచ్చటను నెట్టి పల్లెయును లేదు. ఆ బయటి నడుచునుండి హుగ్లీ నగరము నైపునకొక కాలిబాట యున్నది. ఆ శ్రోవను బగటివేళకూడ వంతగా జరిపించార ముండదు. ఇక రాత్రివేళ జెప్పవలసినదేమి ? ఇంతకు బూర్య మీప్రదేశమున నొకటి రెండు దారిదోపియలు జనుగుటయే యందులకు కారణము.

అమూల్యమరేండ్రులు బయలుదేలునప్పుడు కొన్ని యాహార పదార్థములను వెంట దీసికొని వచ్చియుండిరి. వారప్పడొక చెఱువు నొడ్డున గూర్చుండి యా పదార్థములను భుజించి యంతర మొక మహీనుహచ్చాయకుజేరి రాత్రి యగుటకు ప్రసీద్ధించుచుండిరి. అప్పు డమూల్యమ—“అమగా ! రాత్రియంతయును జాల గందరగోళములో బడియుండవలసి యున్నది. ఇప్పు డించుక సేపు విడిచిపెచో బాగుగ నుండును ” అని చెప్పి యాలెడా చెట్టునీడను శయనించి సుఖస్థిగా ముగ్గు డయ్యెను. అనేక కారణముల మూలమున సమరేండ్రుని హృదయము సంచలితమును, సమద్వేలితము నగుచుండుటచే జాల దినములనుండి యాలని కంటికి నిద్రయనుచూటయే లేకయుండెను.

అప్పు డమరేండ్రుడు తనలో—“ ఏమి జరుగనై యున్నదో ? ఇప్పుడాదొంగ తప్పక వచ్చునా ? మా యుపాయము ఫలించుగా ?

వాడు రాజయేయస్వచో బరిహసశీలుడగు నీయమూల్యుని యెదుట నేను తలయెత్తుకొని నిలువబడిగలనా?—కాని మాయా ప్రయత్నిముం గూర్చి యితరు లెవ్వరికిని దెలియదు. మేమేగృహిణియండిన పల్లకి బోతులకు గూడ మాయాదేశ మించుకొనియును దెలియదు. ఈ రహస్య మొరు లెవ్వరికిని దెలియదు. ఫలే-లీ హేమబువకును దెలియదు. ఒక వేళ నాదొంగ రాజయే పోయినచో, నాతిసి నెట్లయిన బట్టుకొన జాలకయే పోయినచో నిష్ఫల ప్రయత్నిము వలనం గలిగిన నాపరాభవముం గూర్చి యొక్క యమూల్యునకుదిక్క సేతిరుల కెవ్వరికిని దెలియజాలదు" అని భావించుకొన దొడంగెను.

అమరేంద్రుని హృదయ మీచిధముగా నాదొంగను గూర్చిన యాలోచనలచేతనే కొట్టకొని పోవుచుండగా నొక గుండను గూర్చి భావించుకొనట కవకాశ మెక్కడినున్నది? అయినను వేయినారు లామె మృగుమధుర భాషణము లాతిసి చెవుల బ్రతిధ్వనించుచునే యుండెను. అమె సుందర వదన మండల మాలిని కన్నుల గట్టినట్లగడుచునే యుండెను.

క్రమక్రమముగా సంధ్యాసమయము కాజొచ్చెను. అప్పుడు వారిరువురును దామిదివఱ కెచ్చట బల్లకి నుంచునట్లేర్పాటు చేసి యుండిరో ఆ ప్రదేశమునకు బోయిరి. రాత్రి తొమ్మిదిగంట లైనతిరువాతి నాసిర్జన ప్రదేశమున వారిరువురు నాపల్లకి సభిరోహించిరి. అంత నాణువులు బోయలు నుచ్చైస్వరమున నోంకార శబ్దమును జేయుచు బల్లకిని మోచికొని పోవుచుండిరి. అప్పుడమ రేంద్రు డమూల్యునిం గాంచి—“అమూల్యా! నీవావైపున దృష్టి నిలిపి జాగ్రత్తగా బరిశీలించుచుండుము—నేనీవైపున జూచుకొను చుండెదను” అనియెను.

అమూ—ఇప్పుడు మనమనుకొనునట్లు వచ్చుటయే నిశ్చయ మగునేని వాడే మనకొకకు గనుపెట్టుకొని యుండును.

అను—నిశ్చయముగా వచ్చును—వచ్చునని నాహృదయము వృష్టముగా జెప్పుచున్నది. వాడు వచ్చినంతనే ముందుగా నివాగ్రాహమును లక్ష్మిముచేసి రివాల్వరును గాల్పవలయును. నేను కూడ నెట్లచేసెదను, ఆ గుర్రము పడిపోయినచో నీక వాడు ఎలాయెతును కాజాలడు.

అమూ—నునమూరక కాలనేమి జపము చేసికొనును గూగు చుండిటయేగాని నిజముగా వాడు వచ్చునో రాడో యెవ్వరు చెప్పగలరు ?

అను—నిశ్చయముగా వచ్చును.

కాని యమరేంద్రు డాచూట దృఢముగా జెప్పట కాలిని హృదయమునం దప్పడు నూటు సంశయములు తోచెను. అతడు బలవంతునిగా నాసంశయములనెన్నిటిని హృదయమునుండి దూరముగ ద్రోసివైచెను. అప్పు డాతని హృదయ మశీత్రవముగ గొల్బకొని పోవుచుండెను.

అతివేగముగ నడచుచున్న నెల్లకి యప్పు డాశీశ్రికముగ నాగి పోయెను ఎవ్వరో కాని తీవ్రస్వరముతో—“ధనమును భూషణము లను నేమేమి యున్నవియో వానినెన్నిటి నిటుతెమ్ము! తిల గమే యచ్చివేయవలయును ! శీఘ్రము—శీఘ్రము—ఈయకున్నచో నీదగో జూదితివా ? ఈ రివాల్వరులతో పిలిల యెగిరిపోవును. జాగ్రత్త !” అని యదలించుచుండిరి.

అప్పుడా యిరువురును బల్లకిలో నుండియే తలలువంది వెలుపలికి జూదిరి—ఒక నెల్లని పెద్ద గుర్రముపై నొక వ్యక్తి—ఆ ముఖముపై ముసుగు—ఆ చేతులలో బాడుచేసిన రివాల్వరులు—సరిగా మార్గ మధ్యమునందే నిలిచి యుండెను—ఆ వ్యక్తి గొందినంతనే బోయలు స్తంభితులై నిలువబడిపోయిరి.

“ఈసారి యేమసియెదవు ?” అని యమరేంద్రు డమూల్కుని వెన్నుపై జఱచి గుఱాలున బల్లకినుండి క్రింది కుటికెను. తోడనే

యాతడు గుఱ్ఱమునకు గుఱ్ఱి పెట్టి రివాల్వరును బ్రేల్చెను—
అమూల్యుని మాత్ర మూరకుండెనా! అవ్వలినై వునుండి యాతడు
కూడ నుఱికి రివాల్వరును బ్రేల్చుచుండెను.

వారికుపురును బల్లకినుండి వెలుపలికి వచ్చినంతనే యా దొంగ
నిమిషములో గుఱ్ఱమును మరలించి చబుకుతోగొట్టి శరవేగమున
బరుగెత్తెను. అమూల్యమరేండులుకూడ నానినగనే
పరుగెత్తుచు రివాల్వరులను గాల్చుచుండిరి. ఆ గుండు దెబ్బలలో
నొక్కటియైనను గుఱ్ఱమునకు దగిలెనో లేదో తెలిసకొనుటకు వారి
కవళాశ మేలేదు.

గుఱ్ఱము పరుగెత్తి పోవుచుండెను. అమరేండున కప్పు డెట్టి
జ్ఞానములేదు. హితహిత జ్ఞానశూన్యుడై యాతడా గుఱ్ఱము నెన్నటి
పరుగెత్తుచునే యుండెను. రివాల్వరుతో గాల్చుచునే యుండెను.
అమూల్యుని రివాల్వరు కూడ నొక్కటే విధముగ శబ్దమునూన
మరుచుండెను. గుఱ్ఱమును వాగును కూడ బరుగెత్తుచునే యుండుటచే
గుఱ్ఱి సరిగా నానుటలేదు. అప్పు డమరేండు డొక్కచో నాగి
నిలువబడి స్థిరముగ లక్ష్యముచేసి రివాల్వరును బ్రేల్చెను. ఈసారి
యా గుండుదెబ్బ గుఱ్ఱమునకు దగిలెను. తోడనే యా యశ్వము
వికట స్వరముతో పకిలించుచు నొక్కదాటు దాటెను; ఆ యుత్తర
దిగమునందే యశ్వారోహితో కూడ గ్రింద బడిపోయెను. ఆ గుఱ్ఱ
మొట్టి రెండుసారు లారోహి నెత్తుకొని లేచి పరుగెత్తుటకు
ప్రయత్నించెను గాని శక్తి చాలకపోవుటచే నట్లే పడిపోయెను.

అమరేండు డూర్భవశ్వాసముతో బరుగెత్తుకొని యా గుఱ్ఱము
చెంతకు జోయి పరిశీలించి చూచెను. గుఱ్ఱము చచ్చి పడియుండెను.
ఆ యశ్వారోహియు స్మృతి లేకుండ గుఱ్ఱముగ్రింద బడియుండెను.
అప్పుడా మొగముమీది ముసుగు చెదరిపోయినది. అమరేండుడా
గాఢాంధకారములో కూడ నామొగమును జూచి యానవాలు
పట్టెను. అది పరిచితమైన మొగమే—

అమరేంద్రు డప్పు డెవ్వరిని జూచెనో వారి నట్టి యవస్థలో నెన్నడైన జూచుట తలపించునని యాత డొక్క స్వహను గలలోనైన ననుకొని యుండలేదు. ఎవ్వరును గూడ నట్లు తలంచుట కావశ్యము లేదు. అప్పు డమరేంద్రుడు విస్మితుడైన, స్తంభితుడైన స్వప్నా విష్టునివలె దిలకించుచుండెను. ఏమిది! ఎంతటి యద్భుత సంఘటనము!

ఎవ్వరా గజదొంగ? ఆమె మనియాబీబీ!

ప్రకరణము 38

అంతలో సమూహ్యుడు వగర్చుకొనుచు, వగర్చుకొనుచు నచటికివచ్చి తత్తరముతో—“దొంగ దొరకైనాడా?” అని ప్రశ్నించెను.

అమరేంద్రు డేమియు మాటాడలేదు. అప్పు డసమూహ్యుడు వ్యగ్రభావముతో—“ఆ దొంగ కూడ మరణింపలేదుగదా!” అని ప్రశ్నించెను.

అమరేంద్రుడు నవ్వుచు—“అమూల్యా! ఈ దొంగ మగ వాడు కాదు—ఆమెది!” అనియెను.

“ఆమెదియా? ఎంత చిత్రముగానున్నది!” అని పలుకుచు సమూహ్యు డొక గంతునై చి నిలువబడియెను.

అను—అమూల్యా! ఇటుచూడుము! ఎంతటి భయానకాద్భుత వ్యాపారము! ఇట్లగునని స్వప్నమందైన భావింపలేదు. ఈబందిపోటు దొంగ యెవ్వరనుకొన్నావు! మనియాబీబీ!

అమూ—ఎవరు! ఎవరు! ఆ గాయకురాలగు మనియాబీబీ యేనా! ఇదియేమి!

అని యమూల్యుడు వ్యగ్రభావముతో సమీపమునకుబోయి యత్యాశ్చర్యముతో నామె మొగమువంక బరిశీలించి చూచి—

“అవు నామెయే—నిజముగా నామెయేనోయి!—ఇదిగో! మనియీ బీబీయే!” అనియెను.

ఇట్టి యద్భుత వ్యాపారము జరిగిపోయినందుల కప్పుడు వారిరువురిలో నెవ్వరును గూడ మాటాడజాలకపోయిరి. ఏమనుకొన వలయునో వారికి దొచనేలేదు.

ఏబండిపోటు దొంగ మూలమున బంగాళాదేశమంతయు దల్లడిల్లిపోవుచుండెనో, ఏచోరిశిఖామణికొఱకు బోలీసువా రందఱును ముతిలేకుండ దిరుగుచుండినో, ఏదొంగ భయమువలన గృహస్థు లెల్లరును సాయంకాల మైనతరువాతి నిల్లు వెడలుటకు భీతి లగు చుండినో, ఏచారిదోపిడి వ్యాపారమువలన గొప్ప గొప్ప జహీందారు లకును, బాగ్యవంతులకును గూడ గుండె గుభిల్లుచునుచుండెనో యట్టి చారిదోపిడిదొంగ కేవలము నొక్క యాడుదియై యుండెను! ఆ దొంగ—సుప్రసిద్ధ గాయనీ శిరోమణియగు మనియీబీబీ!

బంగాళాదేశమనందలి ధనవంతులగువా రందఱిలోనను, నామె మధుర గానమునకును, మోహన రూపమునకును, హావ భావ విలాసములకును ముగ్ధులు కానివా రెవ్వరును లేరు. వంగరాజ్యమునందు బాలుగు మొదలు నృద్ధుల వఱకును నామెచేరు తెలియనివారులేరు. అట్టి లోకప్రసిద్ధురాలగు మనియీబీబీ—ఆమెయే చారిదోపిడి దొంగ కూడ నై యుండెను! ఇంతకంటె నాశ్చర్యకరమగు విషయ మీలోక మున మఱియేమున్నది! ఈ విధముగా మనియీబీబీ దొంగిపోయినది గాని లేకున్నచో నెవ్వరైన నీమెయెడల ననుమానము కలుగుట కెట్టి యవకాశ మున్నది! ఈమె యిట్లు రాత్రివేళ గుట్టముపై నెక్కివచ్చి ఏబండిపోటు దొంగతనము చేయునని యెవ్వరైన ననుకొన గలరా?

అప్పు డమూల్యామకేంద్రులా చచ్చిన గుట్టమును దొరలించి యాక్రింద బడియున్న బీబీని బయటికి దీసిరి. అప్పు డామె యొక

కోటును, పరాయయును దొడిగికొని యుండెను. అప్పు డమరేంద్రుడు డామె కోటు బొత్తములను సడలించి యామె తలను దన యొడిలో నుంచుకొని యా సమీపమునందున్న చెఱువులో నించుక జలమును దీసికొని రమ్మని యమూల్యుని బంపించెను.

అమూల్యు డతి త్వరితముగబోయి యా చెఱువులో దన యుత్తరీయమును దడుపుకొని తేచ్చెను. అమరేంద్రుడు డా యుత్తరీయమును బిండి యా జలము నామె మొగముపై జలికెను—ఈ విధముగా గొంతిసేపటివఱకు జలికించుచుంటయు, నామె కప్పు దిండుక చైతన్యము కలిగెను—ఆమె యొక్క దీర్ఘశ్వాసమును విడిచి కన్నులను దెఱచెను. ఆ యుత్తర క్షణమునందే తేచుటకు బ్రయత్నించెను గాని బాధచే నార్తవాదముచేయుచు మరల గ్రిందబడిపోయెను. గొట్టముపై నుండి గ్రిందబడుటచే నామెకు బలమైన యాఘాతమయ్యెనని యను రేంద్రుడు భావించుకొనియెను.

అప్పు డమరేంద్రుడు పల్లకిని దీసికొని రమ్మని యమూల్యుని బంపించి తానెప్పటివలె నామె మొగంబున జలమును జొుకరించు చుండెను. కొంతసేపై సరిదువార మనియాబీబీ మరల గన్నులను దెఱచి యమరేంద్రునివంక జూచి మందహాసము చేయదొడంగెను. 'అప్పు డమరేంద్రు డాశ్చర్యముతో—“ నేనెవ్వడనో చెప్పగలవా!” అనియెను.

మనియాబీబీ యింకను నల్లీ చిఱునవ్వు నవ్వుచు నాతనిం గాంచి—“ అమర లాబూ! తుదకు బందెమును నీవే గెలిచితివి!— నీకే జయము లభించినది!—నాకపజయము కలిగినది ” అనియెను.

అమ—“ జయపజయములు ” దైవాధీనములు— మనియా! నీకు దీనముగనే దెబ్బ తగిలినదాయేమి! ఎక్కడ దగిలినది ?

మని—ఎక్కడ దగిలినదో నాకు తెలియుటలేదు—కాని దెబ్బమాత్రము తీవ్రముగా దగిలినది—వేదన తురి దుస్సహముగా

నున్నది—ఇక నేను బ్రతుకజాలను—జైలునకు బోవుటకంటే చావే మంచిదికాదా !

అమ—సన్నిపక్షడే మేము హుగ్లీ నగర వైద్యశాలకు దీసికొని పోవలయునని యనుకొనుచున్నాము.

మని—ఎందుకు బాబూ ! ఏమియును లాభములేదు. నిరర్థకముగా నేల శ్రమపడియెదరు !

అని పలుకుచు నామె మ్లాన మందహాస వదనముతో—“ బాది పోటు దొంగకే మరి యాదయంతయు నెందులకు బాబూ ! మనియాబీబీ నై యున్నప్పుడే మరి యాదగాని యిప్పుడేల ? ” అనియెను.

ఇంతలో ఆమూల్యము బోయలచే బల్లకిని మోయించుకొని వచ్చెను. అప్పుడు నారిరువురును భద్రముగా నామెను బట్టుకొని యెత్తి యూ పల్లకిలో బయండబెట్టిరి. ఆ కదలికవలన నామెకు విశేష బాధ కలిగియుండునని యమరేంద్రుడు డనుకొనియెను. అప్పు డామె బెదచిపై బెదచిపజేర్చి బిగించి పట్టుటయేగాని యెట్టి వేదనానూచక మగు నార్తనాదమును జేయలేదు.

బోయలు పల్లకి నెత్తినతోడనే యామె హీనస్వరముతో—
“ నాగట్ట పేమైనది ? ” అని కేవల మొక్కటేమాట యనియెను.

అమ—అది చచ్చిపోయినది—

మనియాబీబీ యిక నేమియును మాటాడలేదు. బోయలు పల్లకి నెత్తుకొని నడచుచుండిరి. ఆమూల్యమురేండ్లులు కూడ బల్లకి వెనుకనే బయలుదేటి పోయిరి.

రాత్రి యొంటిగంటవేళకు వారు హుగ్లీ వైద్యశాలయొద్దకు జేరుకొనిరి. అప్పు డమరేంద్రుడు డాక్టరునకు సంక్షేపముగా నెల్ల సంగతులను చెలిపి మనియా నారిని కొప్పగించెను. తోడనే కొందఱు డాక్టరులుచేరి యామెకు జికిర్చి చేయుట కారంభించిరి.

అమరేంద్రుడా ఊణమునందే పోలీసువారికి సమాచార మంతయు దెలియజేసెను, ఫతేలీ సాహేబునకు దెలుపుటకై చందన నగరమునకొక రక్షకభటునిగూడ బంపించెను. తరువాత నమరేంద్రుడు పోలీసు ఇన్స్పెక్టరుతో జెప్పి గుఱ్ఱమునొద్ద పారాయుండుటకై నలుగురు రక్షక భటులను బంపించెను.

అమూల్యామరేంద్రులు వైద్యశాలకు వెలుపల గూర్చుండి యుండిరి. ఇంచుమించుగా నఱగంటసేపై నతరువాత నొక డాక్టరు వెలుపలికి వచ్చెను. అమరేంద్రు డాక్టరుతో నాతనిం గాంచి—
“ఎట్లున్నది !” అని ప్రశ్నించెను.

డాక్ట—ఒకటి రెండు గంటలకంటె నెక్కువసేపు జీవించి యుండదని తోస్తుంది, ఆమె వెనుపూస విడిగిపోయినది. ఇంతవని చేయగలిగిన యాడుదానిని జూచుట యిదియే ప్రథమ పర్యాయము ! మీయెదుటను—మేజస్ట్రేటు నెదుటను నేమియో చెప్పదలచియున్నది— నేనిప్పుడే మేజస్ట్రేటునకు సమాచార మందిరిని.

మఱియొక యఱగంట సేపటికి మేజస్ట్రేటుచ్చటికి వచ్చెను. అప్పు డమూల్యామరేంద్రులును, మేజస్ట్రేటును, డాక్టరును గూడ వైద్యశాల లోపల ప్రవేశించిరి, పోయి చూడగా నప్పటికి మనియా బీబీ కన్నులు మూసికొని శయనించి యుండెను. ఆకస్మికముగ జూచినచో నామె మరణించివదానివలెనే యగుపడుచుండెను.

ప్రకరణము ౩౧

అప్పుడు డాక్టరు మనియాబీబీచే దీప్రవగు బ్రాందిని సేవింప జేసెను, ఆ బలముచే నామె కన్నులను దెఱచి యందఱివంకను జూచి—“మీరు సాధ్యమైవంతవఱకు నాకుపచారములను గావించితిరి, నేను మీకు ఋణునిగాల నై పోయితిని” అని యా ఊణమునందే దొరగారివంక జూచి—“ఈయనయేనా మేజస్ట్రేటు ?” అనియెను.

డాక్టర్—కౌను ఈయనయే—చెప్పవలసినదేమైన నున్నచో నీయనతో జెప్పవచ్చును.

మని—ఆ. చెప్పవలయుననియేగాదా విలిపించితిని ! నేనేమి పనులను జేసితినిో సమస్తమును జెప్పివై చెదను.

అని యామె యిండునీపూరకుండి పిమ్మట హీనస్వరముతో—
“ఈ నడుమ జరిగిన దానిదోపిడు లన్నియును నాచేతనే జేయ బడినవి, ఈ యమరభావే తేజయున్నచో నిక నితరు లెవ్వరును నన్ను బట్టుకొన జాలరనియే నాదృఢవిశ్వాసము” అనియెను.

మేజ—నీవు బుద్ధిపూర్వకముగనే యీ పనిలో బ్రవేశించితివా ? నీవాడుదానవు—సౌందర్యవతిని—వంచి గాయకురాలవు. స్మృత గీతముల మూలమున నీవు విశేష ధనము నార్జియించుచుందువని కూడ నేను వినియుంటిని. ఇట్టి స్థితిలో నీవేకారణముచే నీచోరవృత్తికి బూనుకొంటివి ?

మనియాబీబీ విషాద గర్భితంబగు మందహాసము చేయుచు—
“దొరగదూ ! మీరుచూస్తున్న తెలియనికారా ? ఇదియంతయు నాకర్మఫలము—మరదృష్టము !” అని చేతితో సూచితిని స్పృశించుచు—
“విధివాత !” అనియెను.

మేజ—సరే—తరువాత నింకను నేమి చెప్పదలచుకొంటివో చెప్పుము !

మని—నేనెవ్వతెనో నాకేమియును జేలియదు, నాతల్లి యెవ్వరో, తండ్రి యెవ్వరో కూడ నేనెంతివృత్తము నెఱుంగను. లోచనుని భార్యయగు రాసమణి—నాదాసి సోదరి—ఆమె నాదిన్న తనమునందు నన్నెత్తుకొని వచ్చినదట ! లోచనుని నన్ను బెంచుటకై ఘనుజాబాదునందలి యొక హిందూస్థానీవాసి కొప్పగించినాడు, ఆతడే నాకు నృత్యగీతములను బాగుగ నేర్పి యింతటి గాయకు రాలినిగా జేసినాడు. చదువుకొను సమయమునందే నేనొక పురుషుని

ప్రేమించి యుంటిని. ఆ కారణముచే నా హిందూస్థానీవానికి మాయదుపురిమీదను గూడ నోపము కలిగెను ఒకనాడతడు రహస్యముగా నేనున్న గదిలోనికి వచ్చెను. అప్పుడు నేను ప్రేమించిన పురుషుడు నాయొద్దనే యుండెను. ఆ హిందూస్థానీయు దాతనిం గాంచి ప్రోధావిష్టుడై కట్టకో గొట్టెను ఆ సమయమున వారిరువురికిని బలవంతముగు పోరాటము జరిగినది. ఆ పదావసరము నేను వారి పోరాటమును వారింపజాలక పోయితిని. తుదికా హిందూస్థానీయుడు మరణించెను. ఈ సంగతి యాతని సమీప బంధుడగు కాహియా కొక్కనికిదక్క నితరుల కెవ్వరికిని దెలియదు. నాటినుండి నేటివఱకు గూడ నా కాహియా ఖానీసేరిముప్పకై పోలీసువారి కొప్పగింతునని మమ్మిరువురను గూడ భయపెట్టచుండెను. ఆ భయముచే నేను సంగీత సభలుచేసి స సాదించిన ధనముంతయు నాతనికి సమర్పించునై చుచుంటిని! అయినను నాతడు సంకల్పింపబడక యెప్పటి కప్పుడే మమ్ములను బెడరించుచుండెను—

అని చెప్పి మరల యాయాసముచే మాటాడజాలక పోయెను. కొంతసేపై నతరువాత ఎంచుక తేలుకొని మెల్ల మెల్లగా—
“ఆ దురాత్ముని మూలమున నిన్నాశ్శృంఘ్రము నాహృదయ మెంతగా బరితపించుచుండెనో యా సంగతి యంతర్యామి కొక్కనికి మాత్రమే తెలియును. నాదినదిస సముపార్జిత ధనమంతయు నాతని మొగముననే పడవైచుచుంటిని. అయినను నాతని యాశ తీరుటలేదు. ఇంకను ధనమును వాంఛించుచునే యుండెను. నేనిచ్చిన ధనమునంతను నాపాపాత్ముడు త్రాగుటకొఱకును, జూదమాడుటకొఱకును రెండు చేతులను వెచ్చపెట్టుచుండెను. డబ్బు కల్లి పోయినతోడనే యాతడు మరల నన్ను బాధించుచుండెను ” అని చెప్పెను.

మేజస్ట్రేట్లంతయునువిని ప్రోధావేశముచే—“ఆ దురాత్ముడగు కాహియాకు ద్వీపాంతరవాస శిక్షయైనది—ఎంతటి దారుణ చరిత్రుడు !

ఇటువంటి కాలికను బందిపోటు దొంగగా కేసివైచినాడు! ఎంత దౌర్జన్యము!" అనియెను.

మనియాబీబీ మరల హీనస్వరముతో—“తుట్టకుదకా కాహియా యే యీ దారిదోపిడి వ్యాపారము నేర్పాటు చేసిరాడు! నన్ను గొని పెంచి విద్యనేర్పిన యాహిందూస్థానీయుడు చిన్న తనమునందే నాకు గుఱ్ఱపు సవారుకూడ నేర్పి యుండెను. నేనతి లాఘవముతో నతి నిపుణముగా గుఱ్ఱపు సవారు చేయగలను. అందు చేతనే కాహియా నాయొద్దకువచ్చి—“పద! బంగళాదేశమునకు బోయినచో గొలది దినములలోనే విశేష ధనమును సంపాదించ వచ్చును. గానసభలవలన గొంత ధనము లభించును. రాత్రి సమయ మున గుఱ్ఱము నెక్కిపోయి దారుల గొట్టుటవలన మఱింత ధనము దొరకును” అని చెప్పెను. ఆ మాటల నప్పుడు నేను బాగుగ బోధ పఱచుకొన జాలకపోయితిని. అప్పు డతడు స్పష్టముగా—“ఏమార్గమున నెప్పు డేపెద్దయినవ్యుడు విశేష ధనముతో బ్రయాణము చేయు చుండునో నేను తెలిసికొనుచుండును. నీవును సంగీత సభలకు బోయి యనేక భాగ్యవంతుల స్థితిగతులను దెలిసికొనగలవు. తన గుంపుతో గూడ బంగళాదేశమున బ్రచారము చేయవలయునని నేను లోచను నితో జెప్పియున్నాను. ఆతనికి నేనొక మంచి తెల్లని గుఱ్ఱమును గొని యిచ్చితిని. వాడాగుఱ్ఱమును వెంటబెట్టుకొని తన గుంపుతో గూడి నందందు విడిసి యుండును. ఏ పెద్దయినవ్యుని సమాచార మైనను దెలిసిన వెంటనే నీవతని యొద్దకు బోయినచో నాతడు నీకాగుఱ్ఱమును నల్లరంగువైచి మార్చి యొప్పగించుచుండును. నీవు ముగవేషము వేసికొని మొగమున ముసుగు వైచుకొని రెండుచేతులను రెండు రివాల్వరుల నుంచుకొని యా గుఱ్ఱము నెక్కిపోయి మార్గస్థులకు గొప్పవారి నదలించి యటకాయింపవచ్చును. అప్పుడు వాడు భయభ్రాంతులై తమ సర్వస్వమును నీకొప్పగించి చికారులై

పోవుదును. తరువాత నీవాసాత్తు నొకచో బూడ్చిపెట్టి యాసమీపము నందలి యేసత్రమునకైన బోయి యందలి యొక పాత్రముక్రింద సొమ్ము పూడ్చిన స్థలమును గూర్చి సంకేతాక్షరములను వ్రాసి పోయినచో నేను వర్తకవేషముతో బోయి యారహస్యమును గ్రహించి వెంటనే యా సాత్తును దీసికొని పోవుచుండును. నీవెప్పటికిని గాయకురాలవే యెయుండువు—ఇట్లు చేసి—చో నిన్ను గూర్చి సంశయించుట కెవ్వని బాబుతరమును గానుండబోవును ” అని బోధించెను. ఆ మాటలను విన్నంతనే నాకు నోట మాట లేకుండ బోయెను—” అనియెను.

మనియూబీబీ మాటలను విన్నంతనే మారా బందిపోటు బరగిన మఱునాటి సంగతి యనుచేర్చున కాశిస్త్రికముగా స్పృశికి వచ్చెను. ఆతడు తనలో—“ ఈమె యా రాత్రి దొంగతనముచేసియే యెప్పటి వేషముతో బల్లకినోక్కొకతాకు బోవుచు నాకగడదినది. నా సంగతులన్నియు నీమెకు ముందే తెలియుచున్నవి. నేను రాస మణిని దీసికొని వచ్చుచున్న సంగతి తెలిసినయే యీమె యీమె సోదరిని గంగాఘట్టమునకు బంపించినది. నేనిప్పుడెఱుకు నీమె సంగతిని గ్రహించజాలకయే పోయితిని ” అని యనుకొనియెను.

మని—వినుడు ! నేను మొట్టమొదట నాకాహియా దుర్బోధ నమున కెంతమాత్రము సంగీకరింపనైతిని. అప్పుడు వాడు మమ్మిగువు రను బోలీసువారి కొప్పగించక మాననని ప్రతిజ్ఞ చేసెను. అట్లు బోలీసువారి కొప్పగించినచో నేను ప్రాణసమానముగ బ్రేమించియున్న నాప్రియునకు మరణదండనము కాగలదు—నాకు ద్వీపాంతరవాస శిక్ష యగును. అందుచే నేను చాల భయపడి పోయితిని. ఆ దురాత్ముడు తన పట్టినపట్టు వదలక నిరంతరమును నన్ను బెడదిరిప దొడంగెను. అందుచే నేనిక్కార్యమున బ్రవేశించుటకు బాధ్యురాలనై ఈబంగాళా దేశమునకువచ్చి బందిపోటు దొంగతనముల కారంభించితిని.

ఆ యా ప్రదేశములందు లోచనుడు తన గుంపుతో విడిసియుండి యుచిత సమయములందు నాకాగుట్టము నొప్పగించుచుండెను— ఇదియే నా వృత్తాంతము— నేను చెప్పవలసిన దింతవఱకే—

అని చెప్పి మనియాబీబీ కన్నులను మూసికొనియెను. ఒక్క నిమిషములో నామె వదన మండలము వివర్ణమైపోయెను, తోడనే యా ముఖమండల మపూర్వ సౌందర్యముందాల్పి జ్యోతిర్మయమై పోయెను. అప్పుడు డాక్టరు సర్వీరముగ బోయి యామె కపాలమున జేయివైచి చూచెను—గుండెలను బాగుగ బరిశీలించెను—నాడిని సావధానముగ బరిశీలించెను—అనంతర మాత్రము వెనుకకు దిరిగి— “అయిపోయినది!” అనియెను.

తోడనే యమూల్యామరేంద్రులు వివర్ణ హృదయులై యా వైద్యశాలనుండి వెలుపలికి వచ్చిరి. అంతటి దారుణ హృదయ వేదన వారిదివఱకెన్నడు ననుభవించి యుండలేదు, ఇంతటి హఠ భాగినిని వారిదివఱకెప్పుడును జూచియుండలేదు.

అప్పు డమూల్యు డమరేంద్రునిం గాంచి—“అమరా! లోకు లేమనుకొన్నను సరియే—ఈ మనియాబీబీకి దహన సంస్కారము చేయవలదా! ఈమె నెత్తికొని తెచ్చుటకు వాహకు లెవ్వరైన దొరకినను దొరకకపోయినను నేనే యీమెను దీసికొనిపోయి యథా విధిగా సంస్కారము గావించెదను” అనియెను.

అమరేంద్రునికన్ను ల్లశుజల పూరితము లై పోయెను, అతడు విషాద నూచక స్వరముతో—“అమూల్యా! నేను మాత్రము సామాణ ప్రతిమ ననుకొంటివా!” అనియెను.

వారామెకు దహన సంస్కారము చేయుటకు మేడస్త్రేటు కూడ ననుమతి నొసంగెను, అంతేగాక వారికి దగిన సాహాయ్యముం గావించు టకై పోలీసువారి కాజ్ఞాపించెను.

అప్పుడా యమూల్యామరేంద్రులు హుగ్లీ నగరమునందలి గంగాతీరమునకు యథాసమయమునకు దీసికొనిపోయి మాతృ

పితృహీనయు, వనాథయు, మందభాగ్యురాలునగు నా మనియాబీబీ శరీరమును జీతారోపితముం గావించిరి.

అనంతర మమూల్యుడు స్నానము చేసివచ్చి—“అమరా ! ఈ జన్మమునందు మనకు నీమెకు నెట్టిసంబంధమున్నదోయి ! ఎక్కడి యాపద యొక్కడకు వచ్చిపడినదో చూచితివా !” అనియెను.

అమరేంద్రు డేమియు మాటాడలేదు, మాటాడుట కాలనికి సామర్థ్యము కూడ లేకపోయెను. అతని హృదయమేమో వికలమై పోయెను.

పిమ్మట వారిరువురును వచ్చుటనుండి తిరిగి హుగ్లీ వగరమునకు వచ్చుచుండగా మార్గమధ్యమునందే మందహాస వదనముతో ఫలేలరీ సాహేబు వారి కెదురు వచ్చుచుండెను.

ప్రకరణము 40

ఫలేలరీ సాహేబు సంశోషముతో నమరేంద్రుని వెన్నుపై గొట్టుచు—“అమరబాబూ ! తుదకు నీవు నీప్రతిజ్ఞను దీర్చుకొన్నావు. దొంగను బట్టుకొన్నావు—కాని కేసుమాత్రము మంటగలసి పోయినదోయి ! దొంగ దొరకినది కాని యేమిలాభము ! తుదకు జచ్చిపోయినది ! కాని మనియాబీబీ యింతలేని పనులు చేయునని యెవ్వరైన ననుమానింప గలిగిరా ! ఆమె సంగీతము నేనొకసారి విని యుంటిని, ఆ మధురగాన మిప్పటికిని నాచెవులలో బ్రతిధ్వనించుచునే యున్నది ” అని యాతడు చేతులు త్రిప్పుచు గూనిరాగములు తీయ దొడంగెను.

ఫలేలరీ వాచాలక్ష్మమునకు వికల హృదయుడై యున్న యమరేంద్రు డప్పుడు విరక్తుడైపోయెను. అందుచే నాత డేమియును మాటాడలేదు. అప్పుడు ఫలేలరీ యమూల్యునివంక దిరిగి—“బాబూ !

ముసల్మాను మతస్థురాలగు మనియాకు గోరీ కట్టింపక దహన సంస్కారము చేసినారేమి? చాల తప్పుపని చేసితిరి!" అనియెను.

అమూ—మనియా హిందూస్థాని సానియై యున్నమాట నిజమే కాని యామె హిందూ యువతి, ఆమెను బెందినవాడుకూడ హిందువే.

ఫతే—ఏమైననీమి! తుదకు జచ్చిపోయినది. ఇంతటి గజ దొంగను బట్టుకొని యురికంబనుకడ నిలువబెట్టుట కవకాశము లేక పోయినది. వేలకొలది ప్రజలు చూచుటకై వచ్చియుందురు. నాకు గూడ మంచిపేరు వచ్చియుండును. అట్లుకాక యంతయును జెడిపోయినది. కాని ప్రధానులగు నిరువురను గూడ బట్టుకొనియుంటిని గదా—ఫతేలీకాక ఇంతటి ఘనకార్య మితిరు లెవ్వరు చేయగలరు!

ఆ మాట విన్నంతనే యమరేంద్రుడు డాక్రమాతో—“ఇరువు రనుచున్నారు—ఎవరెవరు!” అనియెను.

ఫతేలీ పకపక నవ్వుచు—“అయ్యో! అమరబాబూ! నేనూరక కన్నులు మూసికొని యుంటిని నీవనుకొనుచున్నావు కాబోలును! నేనంతటి చేతగానివాడనుగాను. దొంగలను బట్టు కొనుటలో ఫతేలీని మించినవా డింతరిత కెవ్వరున్నాడు!” అనియెను.

అమ—ఇరువురు దొంగ లనుచున్నారు—రెండవవా డెక్కడ దొరికినాడు?

ఫతే—ఒకని సంగతి తెలిసినదా! వాడు కాహియా— రెండవవాడు లోచనుడు—లోచనుడు!

అమరేంద్రుడు వ్యగ్రభావముతో—“లోచనుడు పట్టుపడి నాదా! ఎక్కడ దొరికినాడు?” అనియెను.

ఫతేలీ సాహేబు గంభీర భావముతో—“ఓ! దొరికి పోయినాడు. ఫతేలీకాక ఇంతటి ఘనకార్యము నెవ్వరు సాధింప గలరు! నివ్వటి రాత్రియే యారని బట్టుకొన్నాను” అని చెప్పెను.

అను—మీ రా లోచను నేవిధముగా బట్టుకొనగలిగితిరో యా సంగతి ముందుగా తెప్పడు !

ఫతే—నేనచ్చటికి బోయి యా గుంపువా శృంగటిపైని గన్నుంచి తగిన పారాలుంచి కట్టుదిట్టము చేసియుంటిని. నిన్నటిరాత్రి యా లోచనుడు గుట్టమును మునియూ యొద్దకు బంపి తానొక్కచో దాగియుండునని యనుకొందును. కార్యము వ్యత్యస్తమై పోవుటచే యధాసమయమునకు మునియాబీబీ తిరిగి రాలేదు. ఆ గుట్టము కూడ నగపడలేదు, అందుచే నాతడు సమాచారము తెలిసికొన వలయునని బుద్ధిహీనుడై గుంపులోనికి దిరిగి వచ్చెను. తానగపడ కుండుటచే మునియా గుట్టములో గూడ గుంపునొద్దకు బోయియుండునని యాత డూహించుకొని యుండెను. దుర్మార్గుల కంత్యకాలము సమీపించినచో నిల్లే బుద్ధి భ్రంశమై పోవుచుండును. అట్లే కాకున్నచో లోకమున దౌర్జన్యముల కంతముండునా !

అను—తరువాత నేమి జగినదో తెప్పడు !

ఫతే—అట్లే యూహించుకొని యా పాపాత్ముడు డేరాల యొద్దకు వచ్చెను. అత డటునిటు బరిశీలించి యంత రాత్రివేళ దన్నెవ్వరును జూడజాలరనియు, నందఱు నిదురించుచుందురనియు నిశ్చయించుకొనియెను. కాని యొక్కరు మాత్రము కన్నుమూయు కుండ గాచుకొనియే యుండిరను సంగతి మాత్రము వాడు తెలిసికొన జాలకపోయెను.

అను—వారెవ్వరు ! అట్లు మేలుకొనియున్నవా రెవ్వరు ! అంత జాగరూకులై కాచుకొనియున్నవా రెవ్వరు !

అమరేంద్రుని యాత్రముం గాంచి ఫతేలీ నవ్వుచు—
" ఇంకెవరు ! ఆ యమూల్య వ్రజమణి—ఆ యమోఘ చింతామణి— నీ కుంజయే !" అనియెను.

అప్పు డమరేంద్రుని వదనమండల మాకస్మికముగ రాగరంజిత మైపోయెను. ఫతేలీ యా భావమును లక్ష్యము చేయనేలేదు—

వీనివయమును గూర్చియెవడు నూశ్చక్రముగా గ్రహించు సామర్థ్య మాతనికి లేనేలేదు. అప్పుడాతడు గంభీర స్వరముతో—“కుంజ మేలుకొని యుండెను, ఆమెయే లోచనుని రాక్షసు గ్రహించి యొక రక్షక భటునకు సమాచార మందించెను, ఆక్షణమునందే యట గావలియున్న రక్షకభటు లందఱును బోయి యాకస్మికముగ నాతని బట్టుకొని బంధించి వైచిరి, తరువాత వారాతని నాయెద్దకు దీసికొని వచ్చిరి. నేను శ్రోధావేశముచే నాచేతి బెత్తముతో గసిదీర నా లోచనుని బాడివై చిరిని. దొంగముండాకొడుకు—” అనియెను.

అమూల్యుడు నవ్వుచు—“అలాగా? ఫతేలీ సాహేబా! అట్లయినచో మీ రాలోచనుని స్వయముగా బట్టుకొనలేదా?” అనియెను.

ఫతేలీ యెగసిపడి యమూల్యునివంక రోష కషాయిత నయనములతో దిలకించుచు—“నేను పట్టుకొనలేదు—సరియే— నీవు పట్టుకొంటివాయేమి?” అనియెను.

అమూ—లేదు!—పట్టుకొనుటకు నేనవడను? పైనుండి యూరక చూచువాడనేకాదా? నేను గ్రహించినదేమన—కుంజయే యాతని బట్టుకొన్నదని—

ఫతేలీ యిండుక యావేశమును దగ్గించుకొని తెల్లపోవుచు— “ఈమాటలు యెల్లనిధమాలచేరెను నశ్యమే—కాని నేను చందన నగరముననే లేకయున్నచో నాతడు దొరకుట కెట్టియవకాశమును లేకయేపోవుచు!” అనియెను.

అమూ—ఆ యాలోచన కూడ వికాకహరేంద్రుడు చెప్పినదే. అందుచేతనే మీ రత్తుటకు బోయియుంటిరి. ఇది మీ స్వబుద్ధికి దోచినది మాత్రము కాదు!

ఫతే—నిజ! చాచితిని! నిజమిది బుద్ధిహీను డీలోకమున మఱియొక దుండదని నాకు దోచుచున్నది.

అమూల్యుడు మందహాసము చేయును——“ పత్రేదారు సాహేబా ! మీవంటి సూక్ష్మబుద్ధి సులభముగా పందెమును లభించునా !” అనియెను.

ఫతేలీ నిండా స్తుతిని గ్రహించుచుంటి బుద్ధి శక్తిలేదు, ఆత డప్పు డమూల్యుని వెన్నెపై ద్విమము——“ బేను ! అలాగున మార్గము నకు రమ్మ ! మీకు మంచి బుద్ధి లుంటాయి, అందుచేతనే మీరిరువు రును నా సామర్థ్యమును గ్రహింపగలిగితిరి. రత్నగౌరవము రత్న వర్తకునకు మాత్రమే తెలియును.

ఫతేలీ సంగతి బాగుగ దెలిసినవా రగుటచేతనే యమూల్యా మరేండు లప్పటి యాతని మాటలం గూర్చి యుహ్యించుకొని ఆతని కింతటి చేరెట్లు కలిగినదో యని వారిష్టశిష్టము శలకించుకొనుచునే యుండిరి. వారొక్కరి డాతని క్రిందయద్యోగులు నీవిషయముం గూర్చి యడిగిరి. ఆ ప్రశ్నకు బ్రత్యుత్తరముగా వారందఱును నుదట జేతులుంచుకొని——“ నసీబు !” అని చెప్పియుండిరి.

ప్రకరణము 41

అమూల్యుడు నాకు దొందరపని యున్నదని చెప్పి యింటికి వెడలిపోయెను——బంధిపోటు దొంగతనపు వ్యాపారమంతయు నొక విధముగా బైసలై పోయినది. కాని యనురేక్షితునిపని యొంటిపూత మింకను మిగిలియున్నది. ఆ కార్యము కూడ సంపూర్ణముగ నెఱవేర్చ గలిగినచో ననురేక్షుడు కృతార్థుడు కాగలడు !

ఆత డప్పుడు తనలో——“ ఆ మందులవా శ్మిగువురు బిడ్డల నపహరించి తీసికొనివచ్చినాడుగదా——అందొక దురదృష్టవంతురాలు సురూప యావన గుణ సంపన్న యయ్యెను గాలవశెంబున సంసార చక్రాంతరాశ్చక్రమునబడి నలగి నలగి విప్పిపిప్పియై తుదకు జూర్జిత

యైపోయినది. ఆమె సంగతి ముందుగనే యెవ్వరికైన చరిసినచో నొకరు గాకున్న మఱియొకరైనను నామెను రక్షింపగలిగియే యుందురు, పాప మామెకా యోగము లేకపోయినది. కాని ఇందు దుఃఖంపవలసినపని యేమియునులేదు. అదృష్టము!—ఎమిచేయ వలయునో యంతయు జేసివైచినది. కాకయున్నచో నామె మార్పు శ్రోడమునుండి యపహరింపబడకయే యుండును—

“రెండవబిడ్డ యింకను మిగిలియున్నది. ఆమెను నేను సుదర్శింపలేనా? నియతి యామె యెడల గూడ నింతటి భీషణమై పోవునా? అట్లుకాదు—ఎన్నటికి నట్లు కానేరదు. ఆమెను గాయకు రాలిం జేసికొనుటకై యెవ్వరు నింతవఱకు గొనియుండలేదు. అట్లే జరిగినచో నీపాటి కామె పని కూడ నేమైయుండునో యెవ్వరు చెప్ప గలరు? ఆమె యంతవఱకు గొప్పయింటి బిడ్డవలె గౌరవింపబడు చున్నది. అట్లే పాలింపబడుచున్నది—విద్యావతికూడ నైయున్నది. సర్వవిధములచేతను సర్వగుణ విభూషితయైయున్నది. ఇంతేకాక తన్ను దాను రక్షించుకొనుటకు సమర్థురాలై యున్నది—అట్టి యామెను నేను రక్షింపజాలనా? ఆ కుంజను నేను ప్రేమించితిని—ప్రాణ సమానముగ ప్రేమించితిని. ఆ దివ్యసుందరమూర్తి నాయస్థిమజ్జాదుల పర్యంతమును విలీనమైయున్నది—

“కాని, ఆనాడు గంగావదీ తీరమున, సంపూర్ణ యౌవనయు, నపరూప సుందరీమణియు, హతభాగినియునగు మనియాబీబీ భస్మీభూత యైపోయినది. అజ్ఞాతదేశమున నవిదిత ప్రదేశమున దల్లిగాని, తండ్రి గాని, యాత్మీయులుగాని, స్వజనులుగాని సమీపమున లేకుండ వితరులచే భస్మీకృతయైపోయినది—మోహన సుందరీ విగ్రహము కాదు—దారుణ చోర విగ్రహము! కులటయగు గాయనీమూర్తి భస్మమైపోయినది—అప్పుడే యా జాబ్యల్యమానమగు చిత్రానలము నాహృదయమున సంకిరతమైపోయినది. ప్రాణాంతస్థమగు ప్రదేశము

నుండి యాజ్ఞుల యింకను సమర్థిర మగుచునే యున్నది—నేను కుంజను రక్షింపజాలనా? రక్షింపజాలకున్నచో నేనీ సంసారావర్త మధ్యమునంబడి యే యగాధ తల పర్యంతమును మునిగిపోవలసి యుండునో యెవ్వరు చెప్పగలరు?—

“ఈ సంసార మేమైనను సరియే—ఆత్మీయ బంధు మిత్రు లేమనుకొన్నను సరియే—సామాజిక లోకాచారములు సర్వమును విధ్వస్తములై పోయినను సరియే—నేను ఘోరతమ పాపంబుడను గాకయేయున్నచో కుంజను తప్పక రక్షించి తీరవలయును—రక్షించుటయేకాదు—యెవరెట్లాడుకొన్నను నేనామెను బెండ్లి యాడి తీరదను” అని యనేక విధముల భావించి నిశ్చయించు కొనియెను.

తరువాత నమరేంద్రుడు డటనుండి చందన నగరమునకు మందుల వాళ్ళ డేరాల యొద్దకు బయలుదేటి పోయెను, అమరేంద్రుడు వచ్చుచుండుటను దూరమునుండియే చూచి సంతోషముతో కుంజ యాతని కెదురుబోయెను. బందిపోటుదొంగ వృత్తాంతమంతయు విదివటకే యామెకు దెలిసిపోయెను, ఆమె యమరేంద్రుని సమీపించిన తోడనే—“ఎంతవీర ! మనియాబీబీ దారిదోపిడి చేయునని యెవ్వరైన ననుకొన్నారా?” అనియెను.

అమరేంద్రుడు డాశ్చర్యముతో—“కుంజా ! నీవు మనియాబీబీ విదివట కెఱుంగుదువా?” అని యడిగెను.

కుంజ—మేము పశ్చిమదేశమునం దున్నప్పుడు మనియాబీబీ తఱచుగా మాడేరాల యొద్దకు వచ్చుచుండెడిది.

అమ—అట్లయినచో నామె యింతపని చేయుచున్నదని నీకిదివఱకు గొంచెమైనను దెలియదా?

కుంజ—ఏమియును దెలియదు, నాకెప్పుడు ననుమానమైనను కలుగలేదు, ఔరా ! పాప మంతటి చిన్నవయసులోనే యామెకు మరణము సంప్రాప్తమైనది—ఔను. మంచిపనియే జరగినది, లేకున్నచో నామె జైలునకు బోవలసి వచ్చును.

అమ—కుంజా! నీవలెనే యామెను గూడ లోచనుడు దొంగతనముగా నెత్తుకొని వచ్చినాడట సుమా!

ఆమూట విన్నంతనే కుంజ తెల్లపోయెను. అప్పు డామె యొక్క దీర్ఘనిశ్వాసమును విడిచి యతి విషాద సూచక స్వరముతో మెల్ల మెల్లగా—“దాని నుగుటి వ్రాత యుట్టున్నది! దానిని చూచిచివైచుట యెవ్వరితరము!” అనియెను.

అమరేంద్రుడు డుత్సాహముతో—“అదృష్టము నీయెడల మాత్ర మింకను ననుకూలించియే యున్నది, కాకున్నచో నీపాటి కెవ్వరైవ నిన్ను గూడ సానిం జేయుటకై కొనియే యుండును.

కుంజ గడగడ వడచుచు—“ఈ రాక్షసుల చేతిలో బడిన తరువాత నెట్టి యవస్థ తలస్థించుటకైనను నాశ్చర్యమేమున్నది?” అనియెను.

అమ—కాని యట్లు జరుగక యొక పెద్దమనుష్యుడు నిన్ను దన బిడ్డవలె నెంతయో గారాబుతో బెంచుట తలస్థించినది. అందుచేతనే నీవదృష్టవంతురాల వనుకొనుచున్నాను.

కుంజ—ఆతడు బ్రతికియే యున్నచో నా కీ మందులగుంపులో మరల జేరుట తలస్థింపకయే యుండును.

అమ—కాని యిప్పు డీక నిచ్చట నుండుటకు వీలులేదు, నిన్నిట్లుండనిచ్చట నాకిష్టములేదు.

కుంజ కొంతనేపటివఱకు నేమియు మాటాడలేదు. తరువాత మృదుస్వరముతో—“లోచనుడు పట్టువడిపోయినాడు!” అనియెను.

అమ—నీవు పట్టి యొప్పగింపకయే పోయినచో నాతని బట్టు కొను సామర్థ్య మెవ్వరి కున్నది?

కుంజ విషాద స్వరముతో—“ఆతని బట్టి యొప్పగించుట మంచిపనియో, చెడ్డపనియో నేనిప్పు జెలుంగజాలనైతిని—కాని యిప్పుడు మాత్రము నామనసున కెంతయో కష్టముగా నున్నది.

వాడెట్టివాడైనను జరకాలమునుండి నన్ను గారాబముతో బెంచినాడు. ఆతని బట్టి హృత్కుముఖమున కొప్పగించుట కృతఘ్నతకాదా ? కాని వాడు దారుణ క్రోధావేశముచే మిమ్ము జంపదలచి యున్నాడు. నేను పట్టి యొప్పగింపకయే యున్నచో నాకూరుడు నిశ్చయముగా మిమ్ము జంపకమానడు—అందుచేతనే నేనింతపని చేయుటకు సాహసించితిని ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు డత్తుత్సాహముతో ససంభ్రముగా గుంజ పాణిగ్రహణముం గావించి ప్రేమ మధుర స్వరముతో—“ కుంజా ! అట్లయినచో నీవు లోచనుని ఒట్టి యొప్పగించినది నారక్షణము కొఱకేనా ? ” అనియెను.

కుంజ మృదుస్వరముతో—“ అట్లే కాకయున్నచో నేనాతని బట్టి యొప్పగింపవలసిన యావశ్యక మేమున్నది ! ఆతడు నన్ను బెంచినవాడుగదా ! ” అనియెను.

అమరేంద్రుడు విచలిత భావముతో—“ కుంజా ! అది యేమైన నగుగాక ! ఇప్పు డిక నిన్నిగుంపులో నుండనిచ్చుట నాకెంత మాత్రము నిష్ఠముగా లేదు ” అనియెను.

కుంజ కొంతసేపటివఱ కేమియు మాటాడజాలక యతి దీన స్వరముతో—“ మీరు— ” అనియెను.

అమరేంద్రు డామాట కడ్డమువచ్చి—“ ఇంకను సంశయ మెందులకు ? కుంజా ! నీవు నాదానవుకానా ? నన్ను నీవానిగా భావించుటలేదా ? ” అనియెను.

కుంజ యా మాట వినిపించుకొనకుండగనే యతి కరుణ స్వరముతో—“ ఆనాటినుండియు నేను కేవలమును భావించుకొనుచునే యున్నాను—నాదుర్బల హృదయమునకు బలమును బ్రసాదింప వలయునని నిరంతరమును నేనాకర మేశ్వరుని బ్రార్థించుచునే యున్నాను—మీరు నన్ను బెడ్డియాడినచో లోకులందఱును

మిమ్ములను బరిహసింతురనియు, నాక్షేపింతురనియు నేనెఱుంగుదును—
అట్టి పరాభవమును నాప్రాణములు సహింపజాలవు—ఆ కారణముచే
నేను సుఖవతిని యుండజాలను—ఇట్టిచో నన్ను బెండ్లియాడి మీరు
మాత్ర మెట్టి సుఖము ననుభవింపగలరు ? ఇంతకంటె బరమేశ్వరుడు
నుడుట నెట్లు వ్రాసియుండెనో యట్లే నేనున్నచో, నొకనీతిగా సుఖ
దుఃఖముల ననుభవించుచు నాజీవితమును గడుపుకొనవచ్చును—
మీరు నన్ను క్షమింపవలయును—చాల మాటలాడితిని—బాలికను—
అవ్యక్తరాలను—దయయుంచి మీరు నన్ను క్షమింపుడు !”
అనియెను.

ఆ బాలిక ధీర గంభీర వాక్యముల కమరేంద్రుడు స్తంభితుడై
పోయెను, ఏమని ప్రత్యుత్తరము చెప్పవలయునో యతనికి దోచలేదు.
కుంజ యవనత వదనయై నిలువబడి యుండెను. అప్పు డామె కను
దమ్ములనుండి యుక్తబిందువులు జాల్వారుచుండెను.

అమరేంద్రు డతి సంవలిత హృదయుడై తత్తరపడుచు
దృఢస్వరముతో—“కుంజా ! నీతల్లి దండ్రులెవ్వరో, నీజాతియేమో
తెలియకపోయినను, లోకులేమనుకొన్నను, సమాజము నన్ను ద్యజించి
నను, బంధు మిత్రు లాక్షేపించినను నేను తప్పక నిన్ను బెండ్లియాడ
వలయునని నిశ్చయించుకొంటిని, కావున నీయుద్దేశమేమో స్పష్టముగా
జెప్పము !—నీవు నన్ను బెండ్లి యాడెదవా ?” అనియెను.

కుంజ యేమియును బ్రత్యుత్తరము చెప్పలేదు. అమరేంద్రుడు
మరల నాభావముతోనే—“చెప్పము !—శీఘ్రముగా జెప్పము !—
ఒక్కమాట చెప్పము !—కుంజా ! నీవు నాజీవిత మంతయును దుఃఖ
మయముగా జేసివేయదలంచితివా ?” అనియెను.

వాత్సాప్రకంపిత వాసంతికా కుసుమ వల్లరింబోలి కుంజ
గోమల తనులత యాపాదమస్తకమును బ్రకంపితమై పోవుచుండెను.
అప్పు డామె యొక్కసారి వ్యాకులిత నయనములతో నమరేంద్రునివంక

దిలకించెను. చూచుచుండగనే యామె విలువున గూలబడి పోవుచుండెను. కాని యమరేంద్రుడు చటాలునతోయి పట్టుకొనుటచే నామె యించుక యాత్మసంయమముం గానించుకొని యతిశయముతో నిలువబడి యస్ఫుట దీన గద్గద స్వరముతో—“ మీగు పొండు !” అనియెను.

అమరేంద్రుడు విభ్రాంతుడై —“ అట్లే పోయెదను—కాని చెప్పుము ! పెండ్లియాడుటకు నీకెట్టి యభ్యంతరమును లేదుగదా !” అనియెను.

కుంజ తలవంచుకొని యతివీనముగా, వశ్యస్ఫుట స్వరముతో—“ లేదు—మీగు పొండు !” అనియెను.

అమరేంద్రు డామె హృదయమును గ్రహించి మారు మాటాడక వెడలిపోవుట కుద్యమించుచుండగా దూరమునుండి పల్లకి బోయల యొంకారధ్వని వివచిచ్చెను. క్రమక్రమముగా నాపల్లకి రోడ్డునోవను బందననగరము వైపునక యా డేరాలవైపునకే వచ్చుచున్నట్లగపడియెను. అమరేంద్రు డాశ్చర్యముతో—“ కుంజా ! ఎవ్వరో పల్లకి నెక్కి యీ వంకకే వచ్చుచున్నారు ” అనియెను.

కుంజ స్మృతి నభినయించి రైల్వేపోవుచు న్నుచుస్వరముతో—“ సుశ్శటిదీనము నమూల్యబా బెవ్వరో యొక చెద్దమనుష్యునితో గలసి యిచ్చటికివచ్చి పరమాదరముతో నన్ను దిలకించి యనేక విధముల నభినందించి వెడలిపోవునప్పుడు—“ కుంజా ! మాయమి రేంద్రుని ప్రాణదాయనివగు నీకు నాగృహిణి పరమానందముతో విందుచేయు గోరుచున్నది. ఆమెను బల్లకితో నిచ్చటికి బంపించెదను. కావున నీవామెతో గలసి యొకసారి మాయంటికి రావలయును ” అని చెప్పి వెడలిపోయెను. నేనామాట నంతగా లక్ష్యము చేయలేదు.

అమూల్యబాబు నిజముగా దన గృహిణిని బంపుచున్నాడు కాబోలును !” అనియెను.

అమరేంద్రుడు డాక్టర్‌ను తో—“ ఆ రెండవవా రెవ్వరు ?” అని ప్రశ్నించెను.

కుంభ—ఆయనను నేనిదివఱ కెన్నఁచును బాదియిండ్లలేదు.

వాణ్ణి మాటాడుకొనుచుండగనే పల్లకి యచ్చటికి వచ్చెను. తోడనే యా పల్లకినండి యమూల్యుని గృహిణియగు పతిదేవి దిగి కుంభను గొగిలించుకొనియెను. కుంభ యానంద విసిరి హృదయముతో నామెకు సాష్టాంగ ప్రణామముం గావించెను. ఇంతలో నొక వట్టిపల్లకి కూడ వచ్చెను. అమరేంద్రున కది యంతయు నెఱుఁగి వ్యాపారమునలె దోచెను. అతఁ డేమి యాలోచించుటకును దోచక బాహ్యభ్యంతర జ్ఞానశూన్యుడై చిత్తప్రతిమవలె నిలువబడిపోయెను.

ప్రకరణము 42

యథాసవయమున కింటికివచ్చి యమూల్యుని గృహిణి కుంభను వెంటబెట్టుకొని యంతఃపురమునకు దీసికొనిపోయెను. అమరేంద్రుడును బల్లకినండి దిగి యమూల్యుని దర్శన గృహమున బ్రవేశించెను. తోడనే యమరేంద్రు డత్యాశ్చర్యాన్విత హృదయమున బోయెను. మూర్ఛిదాబాదునుండి నీలరతనబాబువచ్చి యచ్చట గూర్చుండి యుండెను. అతఁ డట్లు వచ్చునని యమరేంద్రు డనుమానించియైన నుండలేదు. చటాలున నాతడు నీలరతన బాబునకు సాష్టాంగ ప్రణామముం గావించెను. నీలరతనబా బానందభావ

పూరిత నయనములతో—“కల్యాణమస్తు!” అని యాశీర్వదించి యదురేంద్రుని తేవనైతి కూర్చుండజేసెను.

ఇంతలో నొక పెద్దమనుష్యుడా లోపలికివచ్చి కూర్చుండెను. అదురేంద్రుడా యపరిచితునివంక సవితర్క. నయనములతో దిలకించుచుండెను. అప్పు గమూల్కుమ మందహాసము చేయుచు—“అమరా! నీప్రతిజ్ఞాపాలనముం గావించుకొని నీవెల్లవిధముల సంపూర్ణవిజయుడవైతివి—ఇంతకంటెను గృతార్థత యేమున్నది! అట్లు చూచెదవేమి! ఈయన నాయాత్మీయును! వీరి వివాహము సాగరిదాంగా యను గ్రామము!” అనియెను.

అదురేంద్రుడా మాటవిని తెల్లపోయెను. ఆతని నోటినుండి యెట్టిమాటయును వెలువడలేదు.

అప్పుడా పెద్దమనుష్యుడు నీలరతనబాబుం గాంచి—“అయ్యా! నన్ను జయంతకుమారు డిందురు. ఆనందకుమారవసువు నాయన్నగారు, ఆయనకు లేకలేక చిరకాలమున కొక యామశిశువు కలిగినది. కాని దురదృష్టవశమున రెండవయేటచే యాబిడ్డ చోరులచే నహరింపబడియెను. ఆమెను వెదకించుటకై యెంతయో ధనము వెచ్చించి యెన్నియో విధముల బ్రయత్నింఁగితిమి. కాని లాభము లేకపోయెను. ఆ పుత్రికా శోకముచేతనే యచిరకాలములో నామె తల్లిమిరణించినది. దుస్సహమగు భార్యా పుత్రికా వియోగ దుఃఖముచే నాయన్నగారుకూడ లోకాంతరగతులగుచు సోదసుడనగు నన్ను బిలిచి తన సర్వసంపత్తియును నావశముచేసి—“సోదరా! ఎప్పటికైన దైవానుగ్రహమున నుమమి దొరకుటయే తలస్థించినచో నన్నును నాయాత్మీ నామె కొనంగి వివాహము చేయుము!” అని యాజ్ఞాపించి స్వర్గములెక్కి యుండియు నేను పితృసమానుడగు నాయుగ్రజుని యాదేశమును

బ్రతిపాలించుటకై ప్రయత్నించుచునే యుంటిని. కాని నాకింతవఱకు నట్టి భాగ్యము లభింపలేదు. ఇట్లుండగా నీనడుమ సమూల్యబాబు మాయంటికివచ్చి యీ సంగతి యంతయు నెఱిగినవాడే కావున నన్ను జూచి—“ జయంతా ! ఆ బిడ్డ రెండవయేటనే యపహృత యైనదిగదా ! ఇప్పటి కామెకు బదునై దేండ్ల వయసు వచ్చును ; ఇట్టిచో నామె నానవాలుపట్టట యెట్లు !” అని యడిగెను. అప్పుడు నేనాత్రిముతో—“ నాచేతులలో బెరిగిన బిడ్డ యెంత పెద్దదై నను నేనానవాలు పట్టలేనా ! వయసు మారుచుగాని సహజముగు నాకృతి లీలగనైనను ద్యోతకము కాకుండునా ! ఇంతేకాక యీ బిడ్డ భ్రూమధ్యమున నల్లని పుట్టుచుచ్చ యొకటి యున్నది. అది యెచ్చటికి బోవును !” అని నేను చెప్పితిని. అప్పు డిమ్మూల్యుడు పరమానంద ముతో నన్ను వెంటబెట్టుకొని చందన నగర సమీపమునందలి మండలవాళ్ళ డేరాలయొద్దకు దీసికొని పోయెను. అంతలో డేరా నుండి యొక బాలిక వెలువడి మా కిదురువచ్చెను. ఆ బిడ్డ గాంచి శంతినే నాకన్నులు చల్లనై పోయెను. నాయొడలంతయును బులికించి పోయెను. నాహృదయ మానంద తరంగిత మైపోయెను. ఆమె మాబిడ్డయేయని నావ్యాత్సిండచలన సంబంధముగు ప్రతిశబ్దమును సాక్ష్యము చెప్పుచుండెను. ఆ బాలిక గునగున నడచుచు వచ్చి మమ్ములను సమీపించెను. ఇకనేమి ! ఆ గౌర సుందర వదన మండల మున నాభ్రూమధ్యమనందలి నల్లని పుట్టుమచ్చ విస్తృతముగా నాకన్నుల బడియెను. ఇక నేనానందముచే నిలువజాలకపోయితిని. చటాలునలోయ నాబిడ్డను గొగిలించుకొనుట కుంకించితిని. అమ్మ బిడ్డను నన్ను వారింది ఆమెతో గొంతసేపు మాటాడి తిరిగివచ్చెను. ఆనంతరము మేదిరువురమును గలసి కలకత్తాకు వచ్చితిమి. ఇచ్చట నేను నాబంధువులయింట నిడిసి యుంటిని. నీలరతనబాబూ ! దై వాను

గ్రహమున మందులవాళ్ళ కుంజయే మా సుషమయైనది. నాకింత తాలమునకు నాయుగ్రజుని యాదేశమును బరిపాలించు నదృష్టము లభించినది; మీవంటి మహనీయులతోడి బాంధవ్యము వలన ధన్యత చేకూఱునైయున్నది. ఇన్నిమాట లెందులకు ; విజయాభ్యుదయశాలి యగు మీ యమరేంద్రునకు మా సుషమను నానోవరుని సర్వ సంపత్తితో గూడ గానుక చేయుటకు గుతూహల పడుచున్నాను. పెద్దలగు మీయనుజ్ఞకొఱ కెదురు చూచుచున్నాను ” అనియెను.

నీలరతనబా బానంద బాప్తు పూరిత నయనములతో—
“ ఇంతకంటెను భాగ్యము గలదా! మీరు మీసౌందర్యమును సార్థకఁజేయుకొంటిరి. అమూల్యబాబు తన మిత్రత్వము సన్వర్థముగ జేసి కృతకృత్తుడైనాడు. ఇక్కారణముల వలన మాయమరబాబు కృతార్థుడైనాడు ! పెద్దవాడనగు నేనీయమూల్య శుభసంఘటనము మూలమున ధన్యుడనైతిని. అఘటన ఘటనాఘరీణుండును, నానంద లీలామయుండునగు పరమేశ్వరునకు సహస్రకోటి వందనములు ! ” అనియెను.

అమరేంద్రు డదృశానందోత్సాహములు ముప్పిగొను హృదయముతో నంతయు నాలకించుచు జిల్లేపతిమవలె నైపోయెను.

ఆనంద సంభాషణములచే నామందిర మిప్పుడే కల్యాణ మందిరమువలె శోభామయుచుయ్యెను.

ఉ ప సం హార ము

ఇక జెప్పవలసిన దేమున్నది ! గోచరునకును, కాహియాకును గూడ ద్వీపాంతరవాస శిక్ష యొనరి అందుమూలమున వారి పాపము నకు దగిన ప్రాయశ్చిత్త మయ్యెనో లేదో యెవ్వరు చెప్పగలరు ?

అమరేంద్రనాథుడు జయారమాననాథు డగుటయేకాక సుషమా మనోనాథుడు కూడ నయ్యెను. స్వయముగ నమూల్యుడును నాతని గృహిణి సతీదేవియు గన్వాదానినై సుషమామరేంద్రుల వివాహ మతి వైభవముతో జరిగింది. ఆ కల్యాణ సమయమునందే జయంతి కూమారుడు తన యన్నగారి సంపత్తి యంతయును గుంజకు—కాదు ! సుషమాదేవికి దానపతి ఘోరవ్యముగా నొసంగెను.

నీలరతనబా బమరేంద్రుని పితృ సంపత్తి యంతయును నాతని తొప్పగించివైచెను. అమరేంద్రుడు మహైశ్వర్య సంపన్నుడగు గృహస్థుడై సంసారమును స్వర్గసుఖము ననుభవించుచుండెను. అమరేంద్రుడు దానందోన్మాద సమయములం దప్పుడప్పుడు సుషమ యులికిపడునట్లుగా నామెను—“ కూడా ! ” యనియే పిలుచుచుండెను !

న మా వ్ర ము.

